C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Forstchen_William_R-WC5-Na_bojova_stanoviste.pdb

**PDB Name:** WC5-Na_bojova stanoviste
**Creator ID:** REAd
**PDB Type:** TEXt
**Version:** 0
**Unique ID Seed:** 0
**Creation Date:** 19.8.2007
**Modification Date:** 19.8.2007
**Last Backup Date:** 1.1.1970
**Modification Number:** 0

W. R. Forstchen
NA BOJOVÁ STANOVIŠTĚ

Club Julese Vernea řady Wing Commander vydal knihy:
W. R. Forstchen & Ch. Stasheff: Nálet bez návratu
W. R. Forstchen: Flotila útočí
W. R. Forstchen & A. Keith: Tygří srdce
W. R. Forstchen & Ben Ohlander: Cena svobody
Připravujeme:
W. R. Forstchen & W. R. Keith: Pod cizí vlajkou
William R. Forstchen Action Stations
Copyright © 1998 by ORIGIN Systems, Inc.
Translation © 2004 Jiří Engliš
Illustrations © 2004 Jan Patrik Krásný
Publisher © Klub Julese Vernea Praha 2005
ISBN 80-85892-80-4
NA BOJOVÁ STANOVIŠTĚ

"Lidé ten den nazývají Den Konfederace, " řekl Vakka, "a oslavují v něm výročí vzniku jejich vlády. Slaví se ve všech jejich soustavách a mnoho vládních činitelů si v tu dobu na několik dní bere, jak říkají, volno."
" Večer před tímto dnem lidé popíjejí a oslavují, " doplnil ho korunní princ. " Úder zasadíme dalšího dne časně ráno. Většina posádek lodí bude buď opilá nebo bude spát. Nastane chaos."
"Nemůže je načasování útoku podnítit k ještě větší bojechtivosti?" vmísil se do řeči opět Vakka. "Kdyby oni udeřili na nás v době Tuhaga, naše zuřivost by neznala mezí."
"Válka skončí ještě dříve, než začne," odvětil korunní princ. "Po zničení jejich operačního svazu a základny v McAuliffu je pro nás otevřená celá vnější hranice. Později téhož dne proniknou Pátá a Šestá flotila do Konfederace po křídlech, v zónách, které nazývají Etrurie a tuto zde Landreich.
Jejich záložní flotila u Země bude nucena k výpadu. My potom naše flotily spojíme, vtrhneme přímo do srdce jejich prostoru, napadneme to, co zbude z jejich záloh, a vše zničíme. V tu chvíli bude po válce."

PŘEDMLUVA
Během dosavadních osmi let od konce války s Kilrathy toho bylo o zmíněném konfliktu napsáno mnoho, ale k jednomu tématu jen málokdo přistupoval bez rozpaků. Je prakticky nemožné pokoušet se o něm pojednávat nestranně, protože mezi všemi muži, ženami i mimozemskými spojenci, kteří sloužili v loďstvu, se snad nevyskytla kontroverznější postava než nositel mnoha nejvyšších vyznamenání admirál Geoffrey Tolwyn.
Ani jeho nejzarytější nepřítel nemůže popřít, že Tolwynova brilantní obrana Země proti velké ofenzívě lorda Thrakhatha přetrvá celá staletí jako klasický příklad vynikající taktiky proti drtivé přesile. Kdyby byl v této bitvě zahynul, stal by se navždy uctívanou osobností historie. Avšak jeho další politické činy srážejí jeho jméno navždy mezi ta nejbezectnější. Člověk musí pátrat v daleké minulosti až k Alkibiadovi za Peloponéských válek, k Benediktu Arnoldovi za války o americkou nezávislost nebo k Sun Wan-luovi za povstání na Faradayi, aby nalezl vojenského vůdce tak nadaného a současně tak kontroverzního a vlastním brilantním myšlením odsouzeného ke konečnému neodvolatelnému pádu.
Autor těchto řádků během obrany Země krátce sloužil ve štábu admirála Tolwyna a může dosvědčit fanatickou oddanost téměř každého, kdo pod ním sloužil. Současně však nemohu popřít, že mě přitom trápil pocit, že po více než třiceti letech bojů se z admirála Tolwyna stal člověk bijící výhradně pro válku.
Z těchto i dalších důvodů pokládám za podstatné vrhnout světlo na jednu opomíjenou epizodu Tolwynova života, a to na jeho první vojenskou operaci na samém počátku války před více než čtyřiceti lety. Snad studiem začátku jeho

příběhu dospějeme k lepšímu porozumění jeho tragického konce.
Nedávno odtajněné dokumenty z Kilrathského císařského archivu a laskavá pomoc barona Vakky nar Džukaga, syna neméně kontroverzního barona Džukagy, zásadním způsobem přispěly k tomu, abychom snad vůbec poprvé postřehli část motivace, jež vedla Kilrathy k rozhodnutí zahájit válku. Monumentální dílo Vakky nar Džukaga Kilah Tugaga Jak-Ta Haganaska duka McAuliffe nám poskytlo pohled z druhé strany a pozoruhodnou studii intrik na císařském dvoře, plánování zahajovacího úderu a prvních pěti roků bojů. Tato kniha stojí za vážnou pozornost navzdory všem výtkám ze strany akademických i poválečných kilrathských kruhů.
Jistě, záhad na kilrathské straně konfliktu je stále více než dost, zejména pokud jde o jejich nechvalně proslulé ztracené válečné rozkazy, v kterémžto incidentu hrál svou roli i Tolwyn. Já osobně doufám, že pravda o ztracených rozkazech bude v blízké budoucnosti odhalena, neboť se jedná o záhadu, která fascinuje historiky na obou stranách.
Rád bych věřil, že se studie Vakky nar Džukaga a toto skromné dílko stanou alespoň východiskem k nalezení pravdy o vzniku války, jež si na obou stranách dohromady vyžádala více než třicet miliard životů. Bude ovšem ještě přinejmenším jednu generaci nebo i déle trvat, než budou úplně odtajněny všechny dokumenty z kilrathských i konfederačních archivů, a proto jsem ochoten připustit, že tato studie prvních dnů války obsahuje mnoho tvrzení otevřených diskusi.
Tento román je doprovodným dílem k mé dosud nedokončené studii úvodních fází války. Rozhodl jsem se pro tuto formu z různých důvodů, z nichž hlavní byla pružnost, kterou tato forma umožňuje. Doufám, že mi čtenáři takovou odchylku od běžného historického výkladu odpustí, ovšem je to jediný způsob, jak nahlédnout do tlaků, předpokladů a chybných úvah na obou stranách, jež vedly naše dvě společnosti do největšího konfliktu historie obou.
Rád bych poděkoval admirálovi Vanci Richardsovi (ve výslužbě) za umožnění neocenitelného přístupu k odtajněným záznamům jeho devětatřicetileté služby u loďstva i k jeho dosud nevydaným pamětem Téma a kontrapunkt - Rozvědka a kontrarozvědka ve válce proti Kilrathům; komodoru Kevinu Tolwynovi za rozhovory o jeho strýci, v nichž nic netajil; kontradmirálu Jasonovi "Medvědovi" Bondarevskému za převyprávění admirálových vzpomínek na staré časy u loďstva, o které se s ním admirál Tolwyn podělil; pilotu Císařského spáru Hagovi Kaligarovi za jeho osobní i letové deníky z období úvodního úderu války; Barbaře Banbridgeové, dceři slavného admirála, za osobní vzpomínky na otce; a Margaret Krugerové, někdejší manželce presidenta Landreichu Hanse Krugera, za upřímné, třebaže občas nepříjemné rozhovory o tomto proslulém renegátském vůdci. Bez jejich pomoci by tato studie nemohla vzniknout.
Myslím, že se zde posléze mohu vůbec poprvé přiznat, že mi během soudního procesu s admirálem Tolwynem byl jakožto historikovi loďstva k admirálovi umožněn přístup a měl jsem příležitost ho před jeho sebevraždou třikrát vyzpovídat. Pro člověka, který ho viděl ve chvíli nejvyššího triumfu, to byla trpká zkušenost. Toho večera, kdy spáchal sebevraždu, jsem dorazil do vojenské věznice pouhých několik minut po zjištění jeho smrti, a když bylo tělo odneseno, byl jsem vpuštěn do cely. Na jeho palandě ležely úhledně uspořádány tři věci - fotografie jeho manželky a dětí ztracených za války a vedle fotografie pilotní odznak a podporučické knoflíky, které dostal v den slavnostního vyřazení z akademie... usoužená duše, odpočívej v pokoji.

plk. Wilhelm Schwarzmont
Katedra vojenské historie
Akademie Konfederačního loďstva

Kapitola první

STANDARDNÍ KONFEDERAČNÍ DATUM 2634,89
PRO: CICCONFEDFLT
OD: CONFEDFLTINT
VĚC: AKTUALIZACE ÚDAJŮ ROZVĚDKY O KILRATHSKÝCH VOJENSKO-POLITICKÝCH ZÁMĚRECH
KOPIE Č.: 1 Z CELKOVÉHO POČTU: 1
K NAHLÉDNUTÍ POUZE PRO CICCONFEDFLT

Admirále, podle vašeho rozkazu 2634-98 jsem zpracoval úplný aktuální přehled současné politické a vojenské situace v Kilrathském císařství. Vyžádaná zpráva je připojena v příloze spolu s úplným hodnocením všech známých kilrathských vojenských zdrojů, lodí, základen a průmyslových kapacit. Jistě si povšimnete, že zpráva je, kulantně řečeno, útlá. Jak jsem vám již sdělil při našem posledním rozhovoru, stojíme před velkou záhadou. Přístup do císařství dosud nebyl umožněn žádnému oficiálnímu představiteli Konfederace a náležitě infiltrovat ty pohraniční světy, kde snad jedinci žijící mimo zákon mohli přijít do styku s kilrathským personálem, je mimo naše možnosti. Jak víte, prostředky, které má Loďstvo Konfederace k dispozici, sotva dostačují k hlídkování podél rychle expandujících hranic, z nichž úsek hraničící s kilrathským císařstvím tvoří jen jednu malou část. Ačkoliv je to mimo mou oblast působnosti, byl bych jenom rád, kdyby vyšší místa, kterým se zodpovídáme, věnovala více prostředků tomuto sektoru, který podle mého přesvědčení představuje nejvážnější hrozbu pro Konfederaci od jejího vzniku.
Tu hrstku údajů, kterou mé oddělení bylo s to získat, přinesla dálková sondáž, podrobné výslechy obchodníků z pohraničních světů, kteří provozují obchod mimo legální sféru, a jedna skupina utajených operací, jež před svým zmizením odeslala zprávu o necelých tisíci slovech a půl tuctu holoobrázků, na kterých jsou podle našeho názoru zachyceny kilrathské těžké válečné lodě.
Ani po pěti letech od prvního kontaktu s Kilrathským císařstvím nejsou naše vědomosti o mnoho větší než to, co jsme slyšeli od varniských uprchlíků, kteří se uchýlili do našeho prostoru po prohrané válce s císařstvím. Ani četné pohraniční srážky dosud nepřinesly žádné skutečně podložené informace o jejich politických záměrech nebo o vojenských prostředcích.
Stručně řečeno, pane, musím upřímně přiznat, že tápeme v temnotě. Mám podezření, že těch několik plavidel, o nichž jsme byli schopni získat údaje, jsou staražitné typy, které byly nasazeny už ve válce s Varnii a nyní se používají k hlídkování na jejich straně hranic, abychom nezjistili současné kilrathské možnosti.
Přiložená zpráva všechny tyto ohledy rozebírá podrobněji, ale je zde něco, co ve zprávě nemohu předložit jako konkrétní fakt. Nazvěme to instinktem starého zpravodajského důstojníka, který sleduje "Kočičáky" od první chvíle, kdy jsme na ně narazili... Válka je na spadnutí.
Jde o predátorskou společnost; jejich definice existence individuální i sociální je založena na dobývání, na zřetelném vymezení nadřazenosti a podřízenosti. Trvalý mír bez zřetelného rozlišení, kdo je komu nadřazen, je pro ně protimluv. Ti, kdo si myslí něco jiného, žijí ve vysněném světě, není ovšem účelem této zprávy s nimi polemizovat.
Myslím si také, že Kilrathy pohání strach. Viděli jsme zprávu z dálkové sondy číslo dvanáct, jež byla před třiceti lety vypuštěna směrem k jádru galaxie. Tato zpráva odeslaná před záhadným zmizením sondy před pěti lety nasvědčuje tomu, že deset tisíc světelných roků od nás do centra existuje bojovná říše, jež se šíří naším směrem. Pokud je to skutečně pravda, pak Kilrathové stojí před rozhodnutím: buď budou bojovat s větším nepřítelem a nechají odkrytý bok proti nám, anebo si předtím, než se postaví onomu nepříteli, vytvoří v našem směru nárazníkovou zónu. Zde si musíme uvědomit jeden zásadní bod, pane. Musíme přestat myslet jako lidé a naučit se myslet jako "Kočičáci". Nám by naše instinkty velely vytvořit alianci, otázka ovšem zní, jestli oni myslí stejně. Mám za to, že ne.
Doufám, pane, že tato tajná zpráva bude alespoň částečně k užitku. Na velmi osobní úrovni zde musím také prohlásit, že současné převládající myšlení v politických i vojenských kruzích, že Kilrathové jsou technicky méně vyspělí než my a že jejich společnosti chybí dostatečná pružnost na déle trvající boj je bláznovství. Jistý "obchodník", který se pohybuje v oblasti šedé ekonomiky za Landreichem, se přede mnou nedávno zmínil o prastarém kilrathském slově, jež pochází z dob, kdy se primitivní Kilrathové živili lovem. Jak-tu znamená zhruba tolik jako vyskočit z úkrytu na větší, ale nic netušící kořist a zabít ji jedinou ranou. Pokud na nás udeří, jak jsem si jistý, půjde o jak-tu.
S úctou
kontraadmirál Joshua Speedwell
Zpravodajská služba Loďstva Konfederace

PŘÍLOHA: 1 ZPRÁVA - VÝTISK MUSÍ BÝT ARCHIVOVÁN PODLE BEZPEČNOSTNÍ SMĚRNICE LOĎSTVA KONFEDERACE Č. 34448A NEBO IHNED PO PŘEČTENÍ ZNIČEN.

Císařský palác - Kilrah
"Promluvil jsem, a tedy jsem rozhodl!"
Mezi většinou z osmi klanových vůdců císařství se rozlehlo souhlasné mručení a císař zpoza své průhledné záclony bedlivě sledoval reakci těch osmi i dalších, kteří seděli za nimi.
"Vakko, ty s tím nesouhlasíš." Císař to vyslovil jako otázku a dal si záležet na tom, aby promluvil s měkkým přízvukem, jakým se mluvilo na pokrevního příslušníka vlastního klanu, místo aby to pronesl jako věcné konstatování, což by se rovnalo krvavé výzvě mezi podřízeným a nadřízeným.
Vakka se rozhlédl po sále. Uviděl nepatrné souhlasné mrkání přinejmenším dvou dalších klanových vůdců, kteří se na císařův návrh války dívali nedůvěřivě, a chladné, do neurčitá upřené pohledy jiných, kteří s Vakkou nesouhlasili a čekali, jak daleko bude ochoten zajít. Věděl, že nejeden z nich by si vychutnal příležitost ke krvavé výzvě, neboť když při ní baron klanu zahynul, příjmy, tituly a světy odňaté padlým připadly těm, kdo stáli při trůnu.
Vakka vstal a obřadně vytasil dýku vyrobenou ze zubu naggy. Hluboce se uklonil a položil ji na podlahu jílcem k vyvýšenému místu a závěsu, za kterým seděl císař, v jasném gestu podřízenosti, než se odvážil promluvit proti císařské vůli.
"Můj císaři, uposlechnu tvého svolávání k lovu. Ukaž nám kořist a my na ni skočíme, ale prosím tě o právo ukázat na jiná stáda, na kterých tvůj zrak nemusel spočinout."

Vakka svou řeč pronesl obřadným dvorním dialektem, jenž byl známkou jeho dobrého původu, s ostrou a zřetelnou výslovností. Někteří si však mohli jeho tón vyložit jako skrytou urážku samotného císaře, jehož rodokmen nebyl tak prastarý.
Císař mlčel a Vakka v hluboké úkloně čekal.
"Promluv tedy, ale už je pozdní hodina," ozvala se konečně odpověď.
"Můj císaři, bratři z ostatních klanů, naléhám na vás, abyste ještě zvážili jednu věc. Nyní není vhodný čas vést válku s Konfederací."
"Vakko, tohle už probíráme tři dny," ozvala se znuděná odpověď korunního prince, jenž seděl napravo od vyvýšeného stupně. "Skončete s těmi námitkami."
Vakka si jediného císařova syna Gilkarga změřil chladným pohledem. Právě Gilkarg jako korunní princ povede flotilu do boje a všichni věděli, že to on, spíš než císař, je tou silou, která usiluje o válku. Císař si vysloužil slávu za tažení proti Varniům a jeho syn nyní toužil po ještě větší slávě.
"Že by v tomhle sále byl cítit strach?"
Ta šokující výzva se ozvala zpoza Gilkarga a mnozí přítomní se zprudka nadechli, když s vysunutými drápy vstal princ Ratha, nejstarší syn korunního prince.
Korunní princ pozvedl káravě ruku, avšak Vakka na něm viděl, že horkokrevná synova slova schvaluje.
"Dýka leží na podlaze, Ratho. Nelze nabízet výzvu."
Rathovy rysy zčeřil záblesk úsměvu, až mu bylo vidět tesáky. Přikývl a znovu se posadil. Princ Thrakhath, Rathův mladší sourozenec, se pobaveně zasmál a šeptem poznamenal: "Určitě bys ho zabil."
Vakka se maličko naježil, když korunní princ hrubě zanedbal dekorum a mládě neumravnil. Rozhlédl se po sále v očekávání dalších výzev, ale žádná nepřišla.
"Konfederaci je třeba vyřídit," spustil Vakka, jako by nabízel dohodu, "ale je na to správný čas? Od chvíle, kdy jsme byli schopni vzlétnout do vesmíru, expandujeme a zabíráme všechno, co nám stojí v cestě, neboť to je správné. Uvědomte si ovšem, že naše rozšiřování je jako nafukování balónu. Jako se jeho povrch se zvětšuje a zvětšuje, tak i naše hranice jsou stále širší. Teď se na jednom našem křídle nachází tahle Konfederace, ale jsou i jiné hranice."
" Va ka garga ka naru ha garga," zarecitoval korunní princ, aby dal najevo, že umí dvorní dialekt stejně dobře jako Vakka. "Krev těch, kdož nejsou pravé krve, musí být prolita."
Vakka přikývl. "Ano, tak tomu bylo odjakživa, kdo není pravé krve, je kořist. Nevidíte však, co tady říkám? Když uštveme a zabijeme kořist, vyskočí za ní dvě další."
"Máme tedy dál co lovit," odpověděl korunní princ s rachotivým smíchem. "Větší čest, větší sláva a víc krve pro naše drápy."
Vakka smutně zavrtěl hlavou.
"A co opačný směr? Ta temnota, o níž víme, že přichází od jádra galaxie? To je síla, které i my musíme přiznat, že nás může docela dobře přemoci. Viděli jste zprávy našich dálkových vesmírných sond, které překonaly velké vzdálenosti k srdci galaxie. Tam se nachází síla, která drtí všechno, co jí stojí v cestě. Síla, která se valí k nám."
"Právě proto musíme teď bojovat s Konfederací - nebo se jí bojíte?" zavrčel Ratha a znovu vyskočil na nohy.
"Nebojím se ničeho," odpověděl Vakka chladně s pohledem pevně upřeným na Rathu.
Nastala chvíle napjatého ticha, posléze přerušená, když korunní princ cvakl drápy o sebe na znamení, že jeho syn má couvnout. Ratha váhavě ustoupil s pohledem stále upřeným na Vakku.
"Proč musíme s Konfederací bojovat právě nyní," spustil korunní princ a díval se přitom na Vakku, jako by vysvětloval mláděti tu nejjednodušší věc. "Každá válka nám ostří drápy. Každá válka vyžaduje, abychom zdokonalili naše zbraně a vyrvali nepřátelům jejich tajemství. Vzpomeňte si, jak k nám přišli pošetilí Shatové a odhalili nám tajemství přeskokových bodů a jejich využití. A jakmile jsme toto tajemství převzali, zmasakrovali jsme ty hlupáky, kteří nám je přinesli, stejně jako zmasakrujeme každou kořist."
Audienčním sálem zarachotil smích. Shatové byli rugal-ga, ekvivalent stád polointeligentních zvířat, která se kdysi potulovala po domovském světě neschopná obrany. Lov na ně byl považován pouze za záležitost naplnění žaludku, protože v něm nebyla žádná sláva nebo výzva. To, jak mohou být nějaké bytosti tak hloupé, aby přišly na Kilrah s halasnými mírovými prohlášeními, nabídly svá tajemství mezihvězdného cestování a potom byly naprosto neschopné se bránit, bylo zdrojem úžasu a zábavy ještě nyní, po několika stech letech.
"Můj otec šel do války s Varnii s vědomím, že jejich technika je vyspělejší. Právě proto jsme proti nim bojovali, abychom jim vyrvali tajemství. Jeho otec předtím bojoval proti Wuům, otec jeho otce proti Eyokům a nyní smeteme tuto Konfederaci, jak je naším právem a osudem."
"Já upozorňuji na to, že nemáme dost vědomostí," odpověděl Vakka. "Je to, jako bychom něco slyšeli na odvrácené straně kopce a lovecká hrdost nás proti tomu s krvežíznivým řevem poštvala, aniž bychom věděli, co to je."
"Víme toho dost," ušklíbl se korunní princ. "Ta kolonie, kterou ukořistil váš klan. Od té jsme se o Konfederaci dozvěděli poprvé. Vy sám jste řekl, že jsou mocní a že bychom se měli zabývat otázkou jejich existence."
Vakka vzdychl. Tohle byla skutečně pravda a on nyní celou tu náhodu horoucně proklínal. Před pěti lety všechny klany rozšiřovaly svůj prostor a nacházely přitom soustavy bez jakýchkoliv nepřátel, když tu on zakopl o svět, na kterém se tihle cizinci, lidé z Konfederace, usadili pouhých několik týdnů předtím. Zaskočení kolonisté byli zajati, z jejich lodi byly uloupeny informace a loď sama byla rozebrána na kousky, takže Kilrathové odhalili o svých nových sousedech mnohé. Během dalšího půl roku se přímo roztrhl pytel s kontakty na hranicích celého sektoru sousedícího s Konfederací a už nyní probíhalo cosi jako neoficiální válka.
Existovala jakási mlčenlivá dohoda, založená na jednom z oficiálních komuniké císaře, jež zakazovalo všem lidem přístup do sektorů, na něž si císařství činilo nárok, podle níž do těchto oblastí nevlétaly žádné lodě z obou stran, alespoň

oficiálně.
Vakkovi však dělal starosti onen svět, který zabrali i s kolonisty. Obvykle by je byl na místě pobil, ale na těchto cizincích bylo něco odlišného a zvědavost ho přiměla, aby je nechal naživu. Dozvěděl se od nich mnoho, ne tím způsobem, jaký používali oficiální císařští "vyšetřovatelé", kteří z lidských zajatců dostávali informace mučením, nýbrž prostými rozhovory. Zjistil, že se mu tihle cizinci v mnoha ohledech líbí, ale ještě podstatnější bylo, že mu naháněli strach; jenže to před tímhle shromážděním nikdy nemůže přiznat.
"Dozvěděli jsme se přinejmenším tolik," odpověděl konečně Vakka. "Pokud proti nám mají nějakou výhodu, pak v hloubce svých struktur, v síti aliancí s půltuctem jiných ras, v samotném počtu světů, které kolonizovali. Tak rozsáhlá organizace by nám mohla nesmírně pomoci, až jednou budeme muset čelit hrozbě z jádra galaxie. Naše struktury takovou hloubku postrádají. My na světech, které obsadíme, každého zničíme nebo zotročíme."
"Nuže, co to znamená?" ozval se korunní princ tónem, jímž dával najevo naprostý zmatek ohledně toho, kam Vakka svým prohlášením míří.
"Ano, máme nejlepší válečné loďstvo v galaxii, ale schází nám infrastruktura, obchodní síť. Dobudeme, poničíme a obydlíme nový svět jako své panství. Usídlíme několik desítek tisíc jedinců naší krve tam, kde kdysi žily miliardy jiných. Ti, které strpíme naživu, pracují v našich továrnách jako otroci, nikoliv jako spojenci. Potom znovu expandujeme. Jsme jako prázdná skořápka, zatímco Konfederace je kompaktní těleso."
"Právě proto musíme zaútočit hned," zavrčel korunní princ. "Jsme nadřazení. Jediný mohutný úder to těleso rozdrtí, jediný úder, ze kterého se už nevzpamatují. I kdyby nějak ten první úder přežili, jako v projekcích nejhoršího případu, které jste předložil dřív, budou tak oslabení, že si udržíme, co jsme dobyli, a nakonec jim vrazíme čepel do srdce."
Korunní princ se otočil k ostatním klanovým vůdcům. "Bude lépe, když Konfederaci dobudeme a využijeme ji po svém," zvýšil hlas. "Tahle pravda je zřejmá: Kdyby bylo naše postavení opačné, vysmáli bychom se takové alianci a jednoduše bychom využili Konfederaci jako nárazník, aby ztlumila první nápor nepřítele, stejně jako by to udělali oni s námi. A kromě toho je tenhle bod bezpředmětný. Potrvá ještě nejméně osmkrát osm roků, než se temnota vůbec začne přibližovat k našim hranicím."
Vakka se rozhlédl po sále, jestli najde nějakou podporu, ale viděl jenom bezvýrazné pohledy. Věděl, že ti klanoví vůdci, jejichž panství hraničí s prostorem směrem k jádru galaxie, snad mohou chápat jeho argumentaci, ale příslib bezprostřední války namísto dlouhých nudných roků příprav na hrozbu, jež možná nikdy skutečně nepřijde, potlačil všechny ostatní ohledy.
"Ta válka vycvičí novou generaci, jako je můj syn," naléhal korunní princ. "Pro všechny naše syny bude tento boj představovat křest krví a příležitost povznést se ve cti a získat slávu pro jména svých klanů. A já předpovídám, že tato válka skončí dřív, než vůbec začne. Po prvním drtivém úderu budeme ohryzávat maso z kostí Konfederace podle libosti.
A pokud jde o pověsti, že oni chtějí vyhlásit válku nám..." tiše se uchechtl, ".. .ať si ji vyhlásí. Využijeme klasického manévru Haggin."
Při zmínce o starém loveckém triku propukl smích. Ta léčka spočívala ve vyslání osamělého bojovníka na volné prostranství, kde předstíral zranění, aby přilákal kořist. Ta se potom natolik soustředí na Haggina, že si nevšimne, že se sama ocitla v obklíčení.
"V úvodních dnech budeme dávat najevo slabost a zmatek, dokonce budeme ustupovat. Potom přijde smrtící rána."
Vakka se obrátil a podíval se na svého syna Džukagu, stejně starého jako ten ignorantský spratek Ratha. Džukaga dychtí po boji, to bylo z jeho zahanbeného a trpitelského pohledu při otcově vystoupení zřejmé. Přežije Džukaga válku? Přejel pohledem zbytek shromáždění. Veškerá viditelná podpora byla ta tam. Někteří se už dokonce ohlíželi po dveřích hodovního sálu a okamžitá potřeba naplnit žaludek pro ně byla důležitější než tato poslední naděje na zvrácení rozhodnutí.
Když se na ně díval, viděl zřetelně jednu pravdu. Potřebují válku, věčnou válku, protože když ji mít nebudou, císařství postihne krvavá občanská válka, aby nasytili svou touhu po boji, po slávě, po krvi. I kdyby císař neměl jiný důvod k útoku na Konfederaci, bude na něm ve své zchytralosti trvat, aby si zabezpečil místo na trůnu.
Takže bude Jak-tu, překvapivá válka. Tak to samozřejmě probíhalo vždycky, protože jenom hlupák by varoval svou kořist. Zvedl svou dýku a přistoupil k obřadnímu kruhu uprostřed sálu. Vysoko ji zdvihl, zavřel oči a zaváhal, když se mu srdce rozvlnilo varovným strachem. Ale nyní už nebylo jiné cesty, pokud nechtěl vyprovokovat občanskou válku, rozštěpit klany... mrštil dýkou tak, aby se zabodla a zůstala s chvěním trčet vedle nožů ostatních klanových vůdců a zlaté dýky císaře. Zaburácel souhlasný řev a Vakka se ohlédl k vyvýšenému stupni. Za závěsem to zašustilo, císař vstával... a zpoza zástěny zahřmělo zavytí, první pokřik lovu, k němuž se vzápětí přidalo i ostatní shromáždění, šílený řev nespoutanosti a radosti, protože ve vzduchu se vznášel pach krve. Vakka cítil, že i nad ním ten pocit nabývá vrchu, základní instinkt hrdosti, rozlehlé stepi plné lovné zvěře, žhnoucí slunce nad hlavou, vzduch zhoustlý pachem krve... nyní šlo o obrovský vesmírný prostor, chladné ticho, střemhlavý let a otřesy způsobované zbraněmi... ale byl to pořád týž lov. Duch sounáležitosti nakonec ovládl i jeho pochybnostmi zmítanou duši. Vakka zaklonil hlavu a z hrdla se mu vydral řev, jenž se mísil s řevem těch, kdo pocházeli z krve císařství.

Akademie ozbrojených sil konfederace - Houston
"Zatraceně dobrá řeč, admirále, děcka to přímo žrala."
Admirál "Skip" Banbridge se obrátil ke starému kamarádovi, komandéru Winstonu Turnerovi, jenž se k němu blížil s napřaženou rukou a skleničkou. Banbridge se sarkasticky usmál, převzal těžkou broušenou skleničku a vděčně a dlouze se napil dobře uzrálé neřezané sladové skotské.
"Kecáš, Turnere. Stejný mizerný proslov jako loni, stejný mizerný proslov jako předloni..."

"A stejný mizerný proslov, který nám starý Horatio vtloukal do hlavy, když před třiceti lety vyřazovali z akademie nás," dokončil za něj Turner s úsměvem.
Banbridge se rozhlédl po aule přeplněné personálem akademie, stovkami novopečených podporučíků a jejich city překypujících rodičů a také hrstkou politiků, zevlounů, lobbistů a všudypřítomných novinářů, kteří se dosud popásali na skandálu s opisováním z minulého semestru a na skutečnosti, že tohle může být poslední promující ročník, pokud rozpočtový výbor senátu bude příští týden hlasovat pro uzavření školy.
Mezi šumem okolního hovoru slyšel senátora Jamisona Morea, předsedu zmíněného výboru, zpovídaného jedním z novinářských supů.
"Ano, je to vždycky působivá ceremonie, hezká tradice. Ale existují i důležitější tradice a já se musím ptát: opravdu stojí za to cpát peníze sem? Po výbuchu novy v Yorinu máme několik set miliónů lidí bez přístřeší, další milióny závislých na Šťastné smrti, ti potřebují léčbu, je třeba rozšířit program naší konfederační vlády na soužití různých kultur a ovšem také terraformovat tucet planet, které mi velmi leží na srdci. Námořnictvo je hodně drahá hračka pro některé chlapce tady okolo a já se musím ptát, co dostáváme nazpět."
Tiše se uchechtl a zavrtěl hlavou. "Už déle než sto let přece nebyla válka. Není na čase vzít na vědomí, že takové časy skončily?"
Banbridge se chystal otočit a zapojit se do hovoru. To, že se senátor na ceremonii ukázal, byla neomalenost, která Banbridgeovi zkazila náladu. Aspoň ten jeden den mohl nechat mládež radovat se z promoce a nestát jim za zády jako funebrák, který se chystá zatlouct poslední hřebík do rakve mnohasetleté tradice.
Skrz zástup na okamžik zahlédl Morea, jenž obklopen reportéry dál vedl svou... a ten parchant se díval přímo na něho a usmíval se.
"Teď ne, Skipe," zadržela ho ruka položená na rameno. Ohlédl se po Turnerovi.
"Ten hajzl. Myslel jsem, že aspoň dneska by nemusel děckám kazit radost žvaněním o dalším rozpočtovém škrtu."
"Provokuje tě, Skipe, a ty přece víš, že ve slovní přestřelce před kamerami ho neporazíš."
Čert aby to všechno vzal, pomyslel si Skip chladně. Takový glanc jsem nikdy neměl. Jsem rozený nuzný voják z nuzného periferního světa, který se vypracoval vlastní dřinou. Pořád jsem v duchu prostý voják a pořád tak mluvím. Zvláštní, že jsem se vůbec stal tím, čím jsem.
Podíval se na svého starého spolubydlícího z dob, kdy sami byli neopeřenci na téže Akademii. Turner byl typický nejstarší syn bohaté rodiny z amerického východního pobřeží, jež pokládala za správné, aby její mužští členové odvedli kus práce ve službách Konfederaci. Přestože Skip byl o šest roků starší než Turner, obyčejný řadový voják, u kterého loďstvo zavětřilo, že by se náklady na jeho vzdělání mohly vyplatit jako dobrá investice, od prvního dne mezi oběma muži vzniklo přátelství, které přetrvalo dlouhých třicet let služby.
"Proč tam tedy, sakra, nejdeš a neřekneš něco sám, Turnere?" prohlásil úsečně Skip. "Jsi tady, hergot, profesor, máš vychování, tak toho parchanta setři."
"Teď ne, Skipe. Ostatně už se toho ujal někdo jiný."
Banbridge se ohlédl a spatřil, jak před kamery předstupuje jeden čerstvě vyřazený podporučík. Byl to pohledný mládenec, vysoký a štíhlý, šedooký, klidně vyhlížející a na náprsní kapse už měl okřídlený odznáček frekventanta základního stíhacího výcviku. Tvářil se uctivě. Přece jen předstupoval před senátora. Nicméně Banbridge vycítil, že se mladík umí postavit na zadní, když je zapotřebí.
"Pane senátore, mohl bych něco uctivě poznamenat?" přerušil mladík senátora.
Senátor More zmlkl, pohlédl na podporučíka a Banbridge si vzpomněl na jednoho dávného videoherce, mrtvého už stovky let, a jeho výrok: "Běž pryč, kluku, obtěžuješ mě."
Ale to už se na mladičkého podporučíka zaměřil jeden z kameramanů a ostatní se začali obracet také. More se blahosklonně usmál, avšak Skip postřehl, jak střelil očima k chlapcově jmenovce. Ten mladík právě spáchal profesionální sebevraždu.
"Se vší úctou, pane, tuším, že jste jedním ze zástupců Primu Tři."
Senátor přikývl, jako by projevoval trpělivost s dítětem, které právě položilo úplně hloupou otázku, na kterou zná odpověď každý idiot.
"Nacházíte se přesně dva přeskokové body od hranice s Kilrathy."
"Kočičáci?" odpověděl More se smíchem. "Třetiřadá mocnost. Jestli s nimi budeme muset bojovat, bude to bezvýznamná záležitost, jakou flotila snadno zvládne."
"Kdyby ovšem zaútočili, mohla by ofenzíva k vašemu světu dospět za necelé čtyři standardní dny, pane," nedal se podporučík. "Tak malá je rezerva a s ohledem na současnou úroveň financování je obrana skutečně velmi řídká. Jediná chybička, pane, a ztratíte všechny své voliče v jediném záblesku výbuchu."
"Synu, nepoučujte mě o mých voličích," štěkl More. "Ti už mají dost daní předepisovaných Konfederací a předražených hraček, na kterých poletujete kolem. Tohle skončí.
Stíhačka Wildcat stojí padesát miliónů kus, synu, padesát miliónů. Předpokládám ovšem, že takový klučina jako vy si ani neuvědomuje, kolik je to peněz."
Mladý podporučík zůstal chvilku zticha stát, jako by se chtěl vytratit, ale kamery se obrátily zpět k němu. Banbridge se naklonil, aby lépe slyšel.
"Jsem si plně vědom, co se za takové peníze dá koupit, pane. Je to cena svobody."
More pohrdavě odfrkl.
"Jsou to peníze vyhozené za stroj, který má ospravedlnit vás a vaše admirály."
"Pane, prodělávám výcvik, abych mohl jednoho dne létat na Wildcatu. Dá-li Bůh, úspěšně jej zakončím. A potom, až dostanu odznak, pane, bych rád zdůraznil jednu věc."

Nakrátko se odmlčel, jako by chtěl Moreovi poskytnout příležitost, aby ho přerušil, ale potom spustil:
"Mám šanci jedna ku třem, že za pět let budu mrtvý. Důvod? Velení loďstva prosilo váš výbor, pane, o dalších deset miliónů na modernizaci Wildcatu. Motory přetáhly životnost, únavové poruchy jsou stále běžnější. Zakrátko překročí konstrukční limit o pět roků. Wildcaty jsou staré třicet let a jejich náhrada nebude díky rozpočtovým škrtům plně k dispozici dřív než za dalších pět let. Proto improvizujeme. Jelikož ani modernizační dílny, ani hlavní výrobní závod náhrad nepřipadly vašemu volebnímu obvodu, postavil jste se proti tomuto plánu a tři a půl roku jste jej ve výboru blokoval.
Se vší úctou, pane, já i moji kamarádi, kteří dnes promovali a budou létat se mnou, doufáme, že se vám podaří dosáhnout politické dohody a že donutíte Senát, aby vybudoval továrny na vašem světě, kde, jak jsem se dozvěděl, členové vaší rodiny vlastní půdu, na které mají stát. Váš volební obvod tím získá a já se, pane, budu moci těšit, že přežiji své sedmadvacáté narozeniny."
Než se užaslý senátor zmohl na odpověď, mladičký podporučík se postavil do pozoru, zdvořile kývl hlavou na pozdrav a odkráčel. Kameramani obrátili objektivy opět k Moreovi, ale ten už k nim byl otočen zády, obklopovalo ho půl tuctu poradců a odváděli ho pryč. V minulosti se už několikrát stalo, že More před kamerami pohořel, zejména po několika skleničkách, a jeho štáb věděl, kdy ho má uklidit stranou. Před kamery s úsměvem předstoupil senátorův tiskový mluvčí a pustil se do nějakého banálního prohlášení.
Banbridge se musel odvrátit, aby zakryl úsměv. Kluka bude muset samozřejmě seřvat, ale nemohl si pomoci, aby neobdivoval jeho kuráž. Postřehl, že se za mladíkem vydal jeden z Moreových poradců a snaží se mu zastoupit cestu. Zrudlý poradce začal něco pokřikovat, ale chlapec mu odmítl skočit na vějičku, obešel ho a pokračoval dál.
"Asi bychom se raději měli uklidit do závětří," uchechtl se Turner. "More míří k nám a chce si to rozdat před kamerami."
Skip se po straně podíval a zahlédl, jak se zrudlý senátor nasupeně prodírá zástupem, třebaže se ho poradci snaží zadržet. Instinkty bojovníka ponoukaly Skipa, aby toho parchanta sejmul, ale Turner měl pravdu. Senátor ho před kamerami roznese na kopytech. A kromě toho tohle má, sakra, být slavnostní den pro podporučíky, kdežto tenhle zpropadený požitkář jim ho chce zkazit hádkou o rozpočtu a nejspíš i o služební disciplíně.
Banbridge se obrátil a vydal za Turnerem z místnosti a postranní chodbou do jeho kanceláře. Když zahýbali za roh, postřehl, že pronásledovatele setřásli. Turner za ním zavřel dveře, otevřel zásuvku stolu, vytáhl poloprázdnou láhev a přisunul ji k admirálovi.
Skip se rozhlédl po místnosti. Ačkoliv všechno bylo uspořádáno podle předpisů - jeden psací stůl, jeden holodisplej a komunikační jednotka, jedno kancelářské křeslo s čalouněnými loketními opěrkami, dvě židle bez opěrek - místnost působila rozhodně nevojenským dojmem, spíš jako pracovna profesora na malé soukromé vysoké škole. Turner tam měl dokonce knihovny se starobylými tištěnými knihami a jednu stěnu pokrývaly dvourozměrné obrázky. Na jednom z nich byl výjev námořní bitvy a vedle něho visela fotografie skupiny konfederačních výsadkářů v maskáčích a plné polní.
Skip přistoupil k vybledlé fotografii a usmál se.
"Měli jsme tenkrát v partě pár dobrých lidí."
Winston přikývl a sklopil oči. "Jenže už na ně nikdo nevzpomíná, kromě nás dvou."
Skip neřekl nic, jenom se díval, jak si Winston znovu dolévá. Ze třiceti mužů a žen Šestého komanda námořní pěchoty se jich z akce, kterou kdysi Winston vedl proti teroristické základně, vrátilo jenom půl tuctu. Skipa dosud občas bolelo zranění, jež ho málem zabilo, ale jak si tak prohlížel vybledlý obrázek, věděl, že by tu chvíli za nic nevyměnil přes všechno, co se tehdy odehrálo.
Akce byla utajená, mrtví byli vedeni jako oběti nehod při výcviku, a když bylo po všem, Winston požádal o přeložení. Skip i Winston tajně obdrželi Záslužný kříž loďstva. Hodnocení akce bylo skvělé, ale ztráta oddílu Winstona pronásledovala dodnes. Od té doby už ani jednou nevelel bojové jednotce. Místo toho požádal o převelení na učitelské místo na akademii.
Skip si prohlížel fotografii.
"Sakra, byli jsme vůbec někdy takhle mladí?"
Turner se uchechtl. "Mně už to ani tak nepřipadá."
"Zrovna před pár měsíci jsem mluvil se seržantem Ulandim, když jsem byl na McAuliffu," řekl Skip a ukázal na svalnatého pěšáka, který se na fotografii tyčil nad Winstonem. "Požádal mě, abych tě pozdravoval."
"Starý kanón. Bylo by po mně, kdyby mě odtamtud neodvlekl."
"Bylo by po nás obou. Šílenec Ulandi, pamatuješ?" Skip se tiše zasmál a pozvedl sklenku k přípitku nepřítomnému seržantovi.
"Jak se mu vede?"
"Za šest měsíců jde do výslužby. Zatím řídí admirála Nagoma a dává pozor, aby admirál něco nezvrtal."
"Čert aby to vzal," vzdychl Winston. "Jak je možné, že nejdůležitější základně v konfederaci velí někdo jako Nagomo?"
"Víš přece, jak vypadá loďstvo v době míru."
"Nu, aspoň že v předním sedadle sedíš ty."
Skip vzdychl. "Možná sedím v předním sedadle, ale ten zatracený stroj programujou jiní. A to jsem si vždycky myslel, že kdybych ten flek dostal, mohl bych něco udělat s tím bordelem, na který jsme si tenkrát stěžovali," pohodil hlavou k fotografii.
Pak přejel pohledem k druhé reprodukci, k námořní bitvě z dob, kdy válečné flotily ještě brázdily oceány.
"V tomhle máš předchůdce, co?"
"Velitel Osmé torpédové eskadry," prohlásil Turner hrdě, třebaže mluvil o člověku, který byl mrtev už téměř tři čtvrtě tisíciletí.

"Všechny je sestřelili, ale ani jeden neuhnul od útoku na japonské letadlové lodě. Jejich hrdinská oběť přilákala stíhače k mořské hladině a umožnila tak střemhlavým bombardérům proniknout k cíli. Sakra, ti měli tenkrát odvahu," řekl Skip a pohlédl na Turnera. Ten pozvedl obočí překvapením, že si jeho přítel na ten příběh z bitvy o Midway pamatuje.
"Vzpomínáš, jaké to bylo, když tohle bývala Schneidova kancelář?" zeptal se Skip s úsměvem. "Bůh ví, kolikrát si mě sem zavolal, sjel mě jako malého ratlíka a dal mi jasně na srozuměnou, že jestli neudělám zkoušku z námořní historie na 101 procent, strávím zbytek života na poslední palubě nějaké zapadlé orbitální základny za Landreichem."
Skip se při té vzpomínce zachechtal a pohlédl přes stůl na starého přítele, jenž nejspíš pronášel tytéž hrozby k nejnovějším generacím důstojníků i mládeže ve výcviku.
"Tebe měl Schneid taky vždycky rád," pokračoval.
"Jenže nejlepší známku jsi měl v jeho kursu ty, vzpomínáš? Já měl jedna mínus."
"Protože jsi pořád učil mne a nevěnoval ses dostatečně vlastnímu studiu. Já bych tímhle cirkusem bez tebe neprolezl, Turnere."
Winston se při té poznámce usmál.
"Jo, jasně. Ty jsi admirál a já komandér, a oba víme, že jako komandér už taky půjdu do výslužby."
"Hele, Winstone, oba víme, že jestli existuje neférový systém, pak je to konfederační loďstvo. Jak se tupec jako já mohl stát admirálem, je nad moje chápání. Tys měl odjakživa dobrou myslivnu, a právě proto tě teď potřebuju."
Turner se zasmál a zavrtěl hlavou.
"K čemu?"
"Řekněme k malému průzkumu."
Opět pozvednuté obočí.
"Mám tady zprávičku od Speedwella, kterou bych ti rád ukázal."
Turner se posadil zpříma. "To je záležitost rozvědky, Skipe. Já už ani nevím, jestli vůbec mám na takové věci ještě oprávnění."
"Dnes ráno jsi prošel podle standardu 0001 na výbornou."
Zase jednou měl výjimečný pocit, že svého přítele převezl. Turnerova pozoruhodná schopnost tvářit se navenek klidně i ve chvíli, kdy ho obklíčil tucet nadrogovaných teroristů, kteří ječeli, že ho zabijí, si vybrala několik vteřin oddechového času. Komandér pobledl.
"O co tady, sakra, jde?" vypravil ze sebe Turner nakonec. "Vždyť, kruci, mluvíš o záležitostech nejužšího kruhu zasvěcených. To je možná prostředí, ve kterém se pohybuješ ty, ale já jsem obyčejný akademický týpek, který přečkává poslední roky služby na akademii a píše články, které nikdo nečte."
"Býval jsi hvězda Zvláštních operací na vzestupu," prohlásil Skip tiše, "a určitě si vzpomeneš, kamaráde, že ti to šlo zatraceně dobře."
Kývl hlavou k obrázku. Winston neříkal nic, protože už to předtím probíral snad stokrát. Stále si přičítal vinu za ztrátu Šestého komanda, ačkoliv ho vyšetřovací komise admirality viny zprostila a navíc dostal vyznamenání za záchranu celé planety, kterou se teroristé chystali zamořit derivátem C antraxu.
"Stal se z tebe tedy akademický týpek," naléhal Skip. "Jenže máš dál ucho na zdi, víš, co se děje, a máš dobrou hlavu na to, aby sis to rozebral. Četl jsem tvoje články a věnuje jim pozornost i pár dalších lidí z loďstva. Mimochodem, možná ještě ani nevíš, že jsem na tvůj poslední výlev uvalil utajení. Tvoje srovnání současné situace se situací před naší pranicí s Yany ve čtyřiadvacátém století a situací Američanů v Pacifiku ve dvacátém vyznívá nepříjemně aktuálně."
"O co tedy, sakra, jde?"
"Blížíme se k vyhlášení války Kilrathům."
Jeho přítel přikývl. "To vím. To ví přece každý."
"To je právě ono. Vláda vyhlásí válku, aby umlčela stížnosti pohraničních světů, jenže se budeme muset držet plánu Oranžový pět."
Turner k příteli vylekaně vzhlédl.
"To je šílenství. Vždyť ten požaduje jenom omezené akce, zvolna je zatlačovat sektorem Facin a zadržovat na ostatních místech. Trestné zásahy jenom takového rozsahu, abychom je donutili přestat s pohraničními šarvátkami. Sakra, Skipe, ten plán vychází z toho, že se Kilrathové chovají jako lidé, ne jako dravci, jací jsou ve skutečnosti. Odměřená omezená reakce na ně prostě nebude působit."
"Tohle nám bohužel nařídili. Oranžový pět a konec."
"Do hajzlu," vzdychl Turner. "Na Kočičáky platí jenom všechno nebo nic, takováhle polovičatá válka je nesmysl."
"Pamatuj, kamaráde, že je volební rok. Nikdo si nechce vzít na triko, že rozpoutá válku v plném rozsahu. Budou to omezené údery."
"Jako by si potom ta zatracená koťátka lehla a prosila nás, abychom přestali."
"Oni si to tak představují. CIS tvrdí, že podle jejich rozboru jsou Kilrathové tlačeni z více stran. Když je plácneme po tlapce, dají pokoj. Když na ně přitlačíme, budou bojovat naplno."
"Konfederační informační služba to má v hlavě v nepořádku už hodně roků."
"Jo, jenže to je služba, které vláda naslouchá."
"Protože říká to, co More a jeho banda chtějí slyšet," zavrčel Turner. "Co rozvědka loďstva?"
"Právě proto tě do toho zatahuju. I rozvědka loďstva je zrezivělá. Chci se na to podívat z nové perspektivy, to znamená tvýma očima. Chci, aby sis přečetl Speedwellovu zprávu. Hned na začátku ti přizná, že tápeme v temnotě, a taky má, sakra, pravdu."
"To vidí každý hlupák," odvětil Winston. "Je tam zeď a oni nás nenechají nahlédnout přes ni, pod ní, ani okolo ní."

"Jenže my je přes tu naši nahlížet necháváme," zavrčel Skip. "Právě proto mě More tak štve. Mezi námi, Winstone, těsně předtím, než jsem se vydal sem, jsem prodělal pohovor, u kterého seděli More a pár jemu podobných. Na ty tři nové letounovky a šest bitevních lodí, které jsem chtěl, finance nedostaneme. Máme prý vystačit s tím, co máme. Pro Kočičáky je to stejný signál, jako kdybychom chodili s cedulí ‚Kopni mě' na holé zadnici. More je dokonce takový blbec, aby tvrdil, že stavba těch lodí by byla provokace.
Oba víme, že to večer bude ve zprávách a během měsíce po celé Konfederaci. Oni mají odposlouchávací stanoviště. Čím to, že my vysíláme otevřeně, ale z jejich strany plotu neslyšíme ani pípnutí? Nic než statický šum. Hergot, to nám snad něco napovídá, ne? Chci, aby sis tu zprávu prošel a zítra nastoupil zpátky ke mně."
Skip položil na stůl paměťovou krychličku, pokynul Turnerovi, ať si její obsah stáhne do svého systému, a sledoval jeho reakci. Když se několik set stránek zprávy začalo odvíjet po holodispleji, Turner neříkal nic. Tu a tam text na okamžik zastavil, prohlédl si důkladněji pár řádků a zase listoval dál.
Nakonec opět vzhlédl ke Skipovi.
"Mám to chápat tak, že se můj letní studijní pobyt ruší?" řekl spíš jako konstatování a Skip se usmál.
"Řekněme, že pro mne prostě uděláš kousek terénní práce."
"Například?"
"Začneme tím, že odsud vyjdeš v modré uniformě. Potřebuju, aby ses osobně porozhlédl po několika základnách a podobně a zjistil, jaká tam panuje situace. A potom? Nu, můj první návrh bude, aby sis koupil civilní ohoz. Nerad ti to říkám, ale až budeš tam venku, musíme tě oficiálně dát na seznam neaktivních záloh."
Turner opět nedokázal utajit překvapení.
"Ale no tak, Winstone, oba přece víme, že tuhle akademii očešou. Během příštího roku ji degradují na výlučně jednoroční program. More sem dneska přišel ze škodolibosti. Rozhodli se, že prostě naberou vysokoškoláky, na jeden rok je sem pošlou a vypakují je k loďstvu."
"Hergot, Skipe, vždyť zabíjejí stovky let tradice! Pět let tady vpraví do studenta tradice, vytvoří esprit loďstva. Ano, mládež z jiných vysokých škol je dobrá, ale akademie je učí sounáležitosti s loďstvem."
"No jo. More chtěl ten terraformační projekt jednoho měsíce kolem jeho planety a dostal ho díky tomu, že nám pustil žilou. Pořád je to ten starý spor, jestli máslo nebo pušky, a v jeho volebním obvodu se holt maže máslo kolem huby."
"Do hajzlu, Skipe. Proč jsme jenom před sto lety nepostavili hlavní základnu na jeho světě místo na McAuliffu? Dnes by nám za to líbal zadek."
Winston vzdychl a rozhlédl se po pracovně. I když si snad mohl stěžovat, že ho v kariérním postupu odsunuli stranou, takže mu byla odepřena admirálská vlajka nebo i jen velení těžké lodi, protože i hodnost kapitána byla už navždy mimo jeho dosah, tahle kancelář byla vlastně to jediné, po čem v hloubi duše toužil. Po ztrátě Šestého komanda, kterou vnímal jako fiasko, nedokázal snést myšlenku, že by mohl vést na smrt další muže a ženy. Kdyby snad měl někdy přijmout kapitánskou nebo dokonce vlajkovou hodnost, opět by nesl tu odpovědnost. A nyní si to uvědomoval zřetelněji než kdy jindy.
"Každopádně pro tebe vypracujeme nějaké krytí, třeba archeologické výzkumy, možná říznuté trochou obchodování vzácnými artefakty."
"Kšeftování na černém trhu na zapadlých planetách?" zeptal se Turner a Skip se usmál.
"Příležitostně."
"Poslyš, Skipe, myslím, že mě trochu přeceňuješ. Já nejsem vhodný typ pro terénní výzvědy."
Skip ho zpražil pohledem. "Myslím, že jsi ten nejlepší. Vzpomeň si, kamaráde, že tvoje pilné pero sepsalo nejednu výcvikovou příručku."
"O tom se nehodlám znovu bavit," odpověděl Winston chladně. "Sakra, vždyť už si ani nepamatuji, kdy jsem naposled držel moderní zbraň a dělal kvalifikační střelby!"
"Každý víkend přece střílíš z těch svých starožitností na střelný prach."
"To je jenom koníček."
"Ale návyky jsou stejné."
"Ty mě chceš poslat za hranice, že?"
"Hele, Winstone. Tady narážíme hlavou do holé zdi a nevede to absolutně nikam. Mají pod dohledem většinu lidí z rozvědky loďstva. Je to tak zlé, že Speedwell došel k přesvědčení, že čelíme úniku informací, a to dost ošklivému. Proto jsem sáhl mimo rozvědku. Chci tam poslat někoho, komu to pálí, a v takovém případě mě vždycky jako první napadneš ty."
"Kecy. A kromě toho mi tady zkoušíš hrát na hrdinskou strunu. Možná je moje práce nalévat něco takového do hlavy vykuleným nováčkům, ale abych se opravdu potloukal tam venku...?"
Skip se znovu usmál a podíval se na reprodukci Osmé torpédové při útoku u Midwaye.
"Myslím, že máš v žilách něco té správné krve."
Turner shlédl do prázdné sklenky, sáhl po láhvi a znovu si nalil. Zadíval se na obrázek svých starých kamarádů a potom přejel pohledem k Osmé torpédové. Karty jsou rozdané, uvědomil si. Tolik roků tady kážu o povinnosti, cti a obětavosti, až mě tenhle starý mizera vezme za slovo. Málem mu z té ironie bylo do smíchu.
Na odmítnutí nebylo ani pomyšlení.
"Jestli mě zabijí, bude to tvoje vina."
Skip se usmál. "A Janet mi udělá ze zbytku života peklo."
Winston sklopil pohled. O tomhle se svým nejstarším přítelem nechtěl mluvit ani po třiceti letech. Oba ostatně věděli, že Janet nejdřív chtěla jeho, ale když odmítl, spokojila se se Skipem. Skip ji sice zbožňoval, ale v hloubi duše musel vědět, že kdyby bylo skutečně po jejím, provdala by se raději za profesora akademie než za velkoadmirála.

Chudák Janet, ze ztráty dvou synů při incidentu v Miaquezu před pěti lety se už nikdy nevzpamatovala. Podíval se opět na Skipa a uvědomil si, že i jeho starý přítel sotva dokáže skrýt bolest. Podle kilrathského tvrzení šlo o omyl při identifikaci a Konfederace omluvu přijala. Janet se stáhla do ústraní a truchlila.
"Přidělím ti k ruce pár mladíků," prolomil nakonec ticho Skip.
"Koho?"
"Myslel jsem na Vance Richardse."
"To je šikovný kluk," přikývl souhlasně Turner. "Promoval jako nejlepší v ročníku. Dokonce tady před pár roky pracoval jako instruktor základního pilotního kursu. Skvělý pilot, stejně jako jeho táta." Oba se usmáli při vzpomínce na Quentina Richardse, dalšího kamaráda ztraceného kdesi v temnotě. Tradice loďstva velela pečovat o svou krev a mít s sebou mladého Richardse bude radost.
"A jako administrativní asistent by s tebou mohl letět Robert Singh."
Turner zapátral v paměti. Singh dokončil školu zhruba ve stejné době jako Richards; přemýšlivý, spořádaný typ. Ale měl z něho zvláštní pocit ještě předtím, než začala konverzace o tomhle novém pověření, a hned znal odpověď.
"Mohl bych Singha někým nahradit?"
"Proč?"
"Jenom mě tak něco napadlo. Znám totiž toho novopečeného podporučíka, který si dnes pohnojil kariéru. Oběma nám musí být jasné, že bez ohledu na to, jak obdivujeme, co ten kluk udělal, More si nedá pokoj, dokud mu nezasolí, a když mu nevyhovíš, zasolí tobě, že podporuješ nekázeň."
Skip se usmál. "Dobře, je tvůj. Co je to zač?"
"Zvláštní kluk. Anglická rodina z nejvyšších kruhů. Jeden z nich byl před několika generacemi kontradmirál. Drží se staré tradice šest let sloužit v loďstvu a potom se věnovat rodinným podnikům. Je ostrý, podle mne někdy až moc, ale odvážný a oddaný loďstvu tak, až to hraničí s fanatismem. Patří k nejlepším v ročníku a byl by odpromoval jako nejlepší, kdyby si nebyl párkrát otevřel pusu na blbce, kteří bohužel měli o frčku víc než on."
"Jako bych to odněkud znal," prohlásil Skip se zlomyslným úsměvem a podíval se na přítele, jehož přímočarost a až příliš rychle a přesně fungující mozek určitě připravily o kapitánskou hodnost. "Dobře. Stáhni jeho záznamy a zítra mi je pošli. Budu ho muset před veřejností seřvat. Je to hanba, protože dneska mluvil za každého muže i ženu v loďstvu. Jenom lituju, že jsem to neřekl sám."
"Potom bys to schytal místo něj," odpověděl Turner.
"Jo, já vím. Hergot, kdysi jsem si představoval, že až budu na vrcholku, budu si moct příležitostně otevřít klapačku a říct, co si doopravdy myslím. Místo toho leštím kliky, lezu do zadků a modlím se, abychom byli připravení, až motyka spustí. Každopádně ten kluk je tvůj, postarej se o něj."
"Bude se ti líbit, Skipe. Možná to jednou dotáhne stejně daleko jako ty. Jmenuje se Geoffrey Tolwyn."

Kapitola druhá
Konfederační základna McAuliffe
Datum: 2634,120

"Poručík Richards?"
Podporučík Geoffrey Tolwyn řízně zasalutoval, zatímco poručík vylézal z pilotního sedadla aerokosmického doprovodného stíhacího Hurricanu a kolem Geoffa se zahemžili mechanici, aby zablokovali kola a připojili vypouštěcí hadice pro palivo.
Richards si sundal přilbu a chladnýma tmavýma očima přejel rysy mladého podporučíka.
Geoff si vzpomněl, že Richardse už kdysi potkal; ve druhém ročníku, kdy Richards přes léto sloužil jako instruktor základního kursu subsonického atmosférického létání, ačkoliv Geoff nikdy neprodělal vyhlášené mučicí odpoledne s Richardsem v pravém sedadle. Richards měl pověst vyhazovače, instruktora ze stovky rozmanitých důvodů dychtivě rozdávajícího obávané červené tečky, které navždy uzemnily sny dalšího pilotního žáka. Zdálo se, že zestárl. Od koutků očí se mu už rozbíhaly vrásky a vlasy už mu začínaly šedivět, třebaže mu bylo pouhých šestadvacet. Geoffa napadlo, jestli je to součást ceny za létání, a měl pocit, že ano, zvlášť když letouny byly obvykle mnohem starší než piloti a měly sklon ke katastrofálním poruchám.
Richards se na Geoffa několik vteřin díval a teprve potom zasalutoval v odpověď.
"Dostal jsem rozkaz hlásit se tady u vás, pane," oznámil Geoff.
Vance přikývl a na chviličku se obrátil k pozemní obsluze.
"Dávejte si pozor při našroubovávání té výpustní hadice, závity už jsou hodně strhané," řekl a otočil se zpátky k Geoffovi. "Ten krám měl jít do šrotu už před spoustou roků."
Geoff už měl dost zkušeností na to, aby věděl, že v tomhle případě má mlčet. Nalétal několik desítek hodin ve dvoumístné verzi a registrační štítek na stroji mu prozradil, že ten kbelík je téměř dvakrát starší než on. A přesto se mu v blízkosti letounu stále považovaného za hlavní doprovodný bojový stroj rozbušilo srdce. Mezi bojovými piloty stálo létání na Hroušších o hezkých pár příček níž než létání na ryze vesmírných přepadových stíhacích Wildcatech nebo dokonce na těžkých stíhacích bombardérech Sokol. Hrouš byl hybridní konstrukce, která se snažila spojovat dvě funkce v jednom stroji, a jako mnoho takových si nevedl dobře ani v jedné. Jeho původním účelem byl stíhací doprovod starých bombardovacích Gladiatorů a výsadkových člunů Sheridan námořní pěchoty ve vesmírných i atmosférických podmínkách. Pokud jej zaskočilo něco na úrovni Wildcatu, bylo po něm, a pokud v atmosféře narazil na něco podobného Hawku, měl to spočítáno také. Ale jak to mezi piloty často bývá, žokejové z Hroušů se sice navenek

tvářili, že strojem opovrhují, ale v duchu překypovali hrdostí pramenící z vědomí, že musí být nejlepší, aby přežili. Nikdo netoužil být přidělen k peruti Hurricanů, ale když už na to došlo, jen málokdo žádal o přeložení poté, co letoun ovládl a naučil se z něj vymáčknout co nejlepší výkony.
Richards přešel k přídi Hurricanu, otevřel nákladový prostor, vytáhl z něj cestovní vak a přehodil si jej přes rameno. Předal vrchnímu mechanikovi přilbu, podepsal předání stroje a po kratičkém zaváhání letoun láskyplně poplácal. Pak se obrátil k Geoffovi a kývl na něj, ať jde s ním.
"Vy jste tedy ten, kdo setřel senátora Morea."
Geoff se na Vance podíval a přikývl.
"Jste cvok, kámo. Právě jste navždycky zahodil kariéru."
Geoff na to neměl co říci. Ani to tehdy neměl v plánu udělat. Jednoduše zrovna procházel kolem senátora cestou ke stolu s občerstvením, aby rodičům donesl něco k pití, a zaslechl pár vět z interview. A než si to uvědomil, už mluvil. To byla odjakživa jedna z jeho předností. Když byl v tísni, uměl se vymluvit téměř ze všeho, jenže občas se stalo, že ho hbitý jazyk naopak přivedl do průšvihu a tohle byla jedna z těch příležitostí. A přesto kdyby se znovu dostal do stejné situace, zasadil by stejnou ránu. Existovala řada způsobů, jak sloužit loďstvu, a když bylo třeba, obětovat se pro ně. Možná jiným způsobem, než si plánoval, ale jeho střet se senátorem se už šířil po všech významnějších videosítích a v nastalém rozruchu nejeden Moreův krajan z opoziční strany senátorovi otloukal o hlavu Geoffova obvinění. Bohužel z těchto senátorů nebyl přítomen nikdo, když si Geoffa pozval do své vznešené přítomnosti sám CICCONFEDFLT, nejvyšší velitel konfederačního loďstva admirál Spencer "Skip" Banbridge, aby mu zvedl mandle.
Koberečky u Banbridge byly legendární, o to horší, že admirál vypadal jak vypadal. Byl malý, rozložitý, stavěný jako požární hydrant a měl promáčknutý nos, k němuž přišel jako mistr loďstva v boxu ve střední váze. Jeho slovník ze spodních palub byl legendární také a Geoff mu byl vystaven plných deset minut. Pouhá vzpomínka na tu sprchu mu stačila, aby sebou trhl. Dokázal si docela dobře představit, že ten řev bylo slyšet ještě o chodbu dál, a úšklebek na obličeji jednoho z Moreových poradců, který byl té držkové přítomen, v něm vzbuzoval vztek.
"Víte vůbec, Tolwyne, o co tady, sakra, jde?"
"Pane?"
Richards ho znovu pobídl a oba se vydali přes asfaltový makadam. Polovinu oblohy nad nimi vyplňovalo spalující červené obří slunce McAuliffu. Jeho světlo všemu dodávalo krvavý nádech, jenž Geoffovi poněkud vadil. Druhé slunce, malý žlutý trpaslík obíhající o půl miliardy mil dál než planeta, teprve začalo vycházet na východě. Vzhledem k orbitální mechanice celé soustavy bude trvat čtyřicet let, než zase nastane opravdová noc. Lidé sloužící na rozlehlých pozemních základnách na McAuliffu tvrdili, že po šesti měsících strávených na planetě je člověk ochoten pro pohled na hvězdu i zabíjet.
"Proč jsme tady, Tolwyne, řekli vám něco?"
"Přistál jsem tady na ostrově Johnson jenom několik hodin před vámi, pane, na transportní lodi ze Země. Potom jsem dostal rozkaz, abych se hlásil u vás hned, jak přistanete. To je všechno, kromě toho, že tady mám čekat na dopravu na konečné místo určení."
Richards pokrčil rameny. "Nu, rozkazy prý čekají na stole ve středisku řízení letů. Jdeme tam."
Geoff se zařadil Richardsovi po bok a společně se vydali na dlouhou cestu po parkovací ploše lemující tříkilometrovou hlavní vzletovou a přistávací dráhu. Podél plochy se táhly hangáry a pracovní prostory a před nimi na stojánkách v úhledně vyrovnaných řadách parkovaly stovky letounů. Ostrov Johnson byl hlavní pozemní i orbitální základnou celého pohraničního sektoru sousedícího směrem k jádru galaxie s Kilrathským císařstvím. Po Zemi to vlastně byla druhá největší konfederační základna vůbec.
Geoff si nemohl pomoci, aby na ten rozlehlý park úderné síly nezíral dokořán vyvalenýma očima. Seřazené před ním stály celé perutě Hurricanů, Gladiatorů, těžkých bombardérů Trident či lehkých průzkumných a útočných letounů Hummer, křídlo na křídle. A přece při bližším pohledu i jeho necvičené oko postřehlo, že nejednomu letounu chybí motor, nebo že otevřenými přístupovými dvířky je vidět, že vnitřnosti stroje jsou vykuchané, a v některých případech stál letoun na kozách a chyběla mu kola.
V zadních řadách pak zahlédl letouny, které už měly existovat jen v muzejích, dokonce pár stařičkých Minotaurů, jimž muselo být hodně přes sto let.
"Jo, je to vrakoviště," prohlásil Richards, jako by mu četl myšlenky. "Jsou tady krásně naaranžované a vystavené. Velitel základny admirál Nagomo určitě zvládne vypotit o téhle potěmkinádě zprávu, podle které jsou všechny schopné vzlétnout do vesmíru a bojovat, i když nejspíš opomene dodat, že to zvládne jenom tak čtvrtina najednou, protože z ostatních se budou brát náhradní díly. Ovšem podle zpráv o připravenosti, kterými mává náš přítel More a další, je každý z těchhle letounů v prvotřídním stavu pro frontovou službu."
"Jak to vypadá nahoře?" otázal se Geoff.
"Sedmá flotila teď tráví nejmíň polovinu času dole, aby šetřila palivo, náhradní součástky a předcházela opotřebení. Vlastně všech šest těžkých letounovek dokuje na oběžné dráze," ukázal Richards nad sebe do vesmíru. "Kdyby to na nás Kočičáci teď rozbalili naplno, máme po válce za dvacet minut. Odsud až na Zemi v tuhle chvíli jiná letounovka nekřižuje."
"Při všech těch řečech o válce jsem čekal, že tady bude rušněji."
Richards se zasmál. "Válka? Synu, tady se mluví o policejní akci. To znamená jenom je trochu plácnout, ale ne moc provokativně. Kočičáci jsou přece pouze nepochopení a potřebují trochu poradit. Neslyšel jste, jak ten komentátor videozpráv tvrdil, že je to jenom naše vina? Že nechápeme kulturní rozdíly, a jakmile je pochopíme, všechno se urovná?"
Richards mluvil se zřetelnou unavenou hořkostí. Ty letounové lodě ani nebyly určeny pro sektor Facin. Dvacátý třetí

operační svaz se musel spokojit se směsicí dvou starých bitevních lodí s doprovodnými plavidly a jedné staré letounové lodě třídy Ranger.
Geoff se zastavil, zadíval se na jihovýchod a pomalu zvedal oči vzhůru. Vesmírná věž spojující povrch planety s orbitální základnou ve výšce dvaceti tisíc kilometrů byla jedním z technických divů Konfederace. Geoff se cítil trochu jako turista, když na chvilku zpomalil a užasle si prohlížel obrys věže pnoucí se vzhůru k nebi, až zmizela z dohledu. Severně od pozemní základny se nacházelo šest fúzních reaktorů o výkonu více než tisíc gigawattů. Prakticky všechna tato energie proudila do mohutných štítových systémů, které chránily pozemní základnu, anebo proudila vesmírnou věží na orbitální základnu. Byl to největší energetický komplex Konfederace a údajně zabezpečoval Alexandrii a pozemní základnu McAuliffe proti jakémukoliv útoku. Jakmile byly štíty zapnuty, nemohla jimi proniknout žádná známá zbraň pohybující se větší rychlostí než rychlost chůze.
Jednalo se vlastně o základní schéma vztahu mezi hmotností lodi a její ofenzivní a defenzivní silou. Těžší loď s většími reaktory měla víc energie na štíty a plazmové zbraně a jediné omezení představovala celková hmotnost, která se vešla do zadržovacích přeskokových polí. Fyzické kabelové spojení obřích reaktorů na úpatí věže mělo základně na jejím vrcholku zajistit odolnost vůči útoku... dokud reaktory pracovaly. Z této skutečnosti vyplývaly rozlehlé plochy zbraňových stanovišť, obranné perimetry a protiteroristické hlídky okolo celé základny. Geoffa při pohledu na to napadlo, jestli snad architekti McAuliffu nebyli tak posedlí obranou, že zapomněli na pojem mobility. Vzpomněl si, jak před nimi starý Winnie na akademii označil McAuliffe za kosmickou Maginotovu linii, třebaže když si základnu nyní prohlížel na vlastní oči, nemohl se ubránit pocitu, že je to skutečně pevnost, která nikdy nepadne.
Richards po zbytek cesty do kanceláře řízení letových operací mlčel. Opětoval pozdrav námořním pěšákům stojícím na stráži u vchodu, přistoupil k hlavnímu stolu, odevzdal své letové hlášení a převzal obálku s pečetí personálního oddělení loďstva Konfederace. V koutě stál seržant námořní pěchoty a mlčky je ostřížím pohledem pozoroval. Na tom, jak si je ledabyle prohlížel, bylo něco rozčilujícího a Geoff zjistil, že mu dá hodně práce, aby nesklopil zrak. Seržant nakonec maličko ztuhl, jako by se přemluvil k tomu, aby uznal, že tenhle mladičký absolvent akademie je skutečně důstojník, který je mu nadřazen. Po tváři mu přelétl lehounký náznak úsměvu, nepatrně zavrtěl hlavou a odešel.
Richards roztrhl obálku, přelétl očima obsah a vzdychl.
Geoff ho bedlivě pozoroval. On jde tam, kam jde Richards, a zmatený výraz na poručíkově tváři nebyl zrovna dobrou předzvěstí věcí budoucích. Přemítal, jaké asi byly Richardsovy hříchy, že mu pověsili na krk v sálech kongresu nejpropíranějšího podporučíka.
"Jdeme na skleničku," prohlásil úsečně Richards a pokynul Geoffovi, ať ho následuje.
Geoff se chtěl vyptávat, ale věděl, že mu to Richards v pravou chvíli poví sám. Zanechali cestovní vaky na velitelství a zamířili do důstojnického klubu základny. Richard se posadil ke stolu v nejzapadlejším koutě místnosti a nařídil Geoffovi, aby přinesl od baru pár piv. Geoff přinesl pití, posadil se naproti němu a čekal na nějakou poznámku, zatímco Richards seděl, mlčel, upíjel pivo a rozhlížel se po prázdné nálevně.
"Chcete to tedy vědět?" zeptal se Vance konečně.
"Myslel jsem si, že se k tomu nakonec dostanete."
Vance dal najevo nepatrný úsměv. "Jsme tady."
"Prosím, pane?"
"Hele, já jsem Vance, dobře? Aspoň když spolu pijeme."
Geoff se usmál. Propast mezi kadety a důstojníky byla široká celé světelné roky. Věděl, že v klubu bariéry mezi hodnostmi poněkud povolují, alespoň mimo službu. Byla to však první příležitost od vyřazení ze školy, kdy mu byla dopřána výsada tykat důstojníkovi.
"Říkals, že jsme tady. Co tím myslíš?"
"Přesně to, co jsem říkal," hodil Vance dopis na stůl.
Geoff se do něj podíval. Po obvyklých tajemných zkratkách a okolcích jazyka loďstva se v něm jednoduše psalo, že mají počkat v důstojnickém klubu, kde obdrží další rozkazy.
"To je zatraceně divné," zabručel Vance. "Zatraceně divné. Ještě před týdnem jsem byl velitel perutě, povídalo se, že mě mají povýšit na komandér-poručíka a že mám dostat na povel výcvikový wing, na žádném hodnocení ani jediná červená tečka, a najednou bum, mám prý se hlásit na zemi hned, jakmile moje letounovka zadokuje. Žádné vysvětlení, nic. Typické loďstvo. Když jsem se doslechl, že mám vyzvednout tebe, napadlo mě, že když ty jsi někoho neskutečně naštval, já nejspíš taky. Ale koho?"
"Poslyš, není támhle starý Winston Turner?" ozval se Geoff s pohledem upřeným za Vance ke vchodu.
Vance se ohlédl přes rameno. "Máš pravdu. Kruci, v prváku jsem z něj měl pěkné bobky. Později jsem sice zjistil, že je fajn, ale byl fakt přísný."
Turner se rozhlédl po místnosti, vzal si u baru pití a zamířil přímo k jejich stolu. Oba při jeho příchodu vstali.
"Pohov, pánové, posaďte se."
Geoff postřehl, že se Turner dívá na Vanceovy rozkazy ležící na stole.
"Pane, mám podezření, že s těmi rozkazy máte něco společného," odvážil se vyslovit svůj dohad.
"Co vás k tomu vede, pane Tolwyne?"
"Nu, pane, jsou dost nejasné a neobvyklé. Přišli jsme podle rozkazu sem a ani ne za pět minut sem vpadnete vy."
"Jaká je v tom souvislost?"
"Víte, pane, naposled jsem vás viděl na Zemi při promoci. Zatímco jsem..." na okamžik zaváhal, "se potýkal se svým problémem, zaslechl jsem, že spolu se spoustou dalších profesorů půjdete předčasně do výslužby. To mi připadalo zvláštní."
"Pročpak?"

"Nu, pane, vím, že jste dobří přátelé s admirálem Banbridgem. Vím, že máte loďstvo rád. Myslel jsem si, že tam zůstanete bez ohledu na cokoliv. A vy se z ničeho nic objevíte tady, patnáct přeskokových bodů od Země. Proto se domnívám, že naše rozkazy mají něco společného s vámi, pane."
Turner se usmál. "Vy jste vždycky byl všímavý student, pane Tolwyne. Ano, moje přítomnost má něco společného s vašimi rozkazy."
"Jak to, pane?" otázal se Vance.
"Vy dva jste byli přiděleni ke mně."
Turner sledoval jejich reakce. Na Geoffovi, jenž se během dlouhé cesty ze Země nepochybně dusil ve vlastní šťávě a uvažoval, na jaké ztracené vartě asi skončí, téměř viděl úlevu. Richardsova reakce byla opačná. Zpráva o přeložení znamenala, že s největší pravděpodobností skončí s létáním, a tou vyhlídkou mladý poručík nebyl právě nadšen.
Vance se neklidně zavrtěl. "Pane, v posledním čísle Zpravodaje loďstva jsem minulý týden viděl zprávu o zavírání akademie a vaše jméno bylo na seznamu odchodů do předčasné výslužby. Jak k vám můžeme být přiděleni, když odcházíte?"
"Ještě nejsem tak docela pryč," uchechtl se Winston. "Jistě jste si všiml, že u mého jména chybělo datum odchodu do výslužby. Ještě mám vykonat jeden poslední úkol a vy dva, pánové, jste byli vybráni, abyste mi pomohli."
Geoff nevěděl, jestli to má pokládat za poklonu nebo ne. Konec konců den před svým střetnutím se senátorem Morem už obdržel oficiální umístěnku na lunární orbitální základnu číslo pět, kde měl začít s orientačním výcvikem na Wildcatu. Turnera opravdu obdivoval a byl by první, kdo by ochotně přiznal, že komandér měl obrovský vliv na utváření jeho vlastního názoru na loďstvo a na jeho poslání a vzbudil v něm přesvědčení, že se schyluje ke krizi, jaké ještě Konfederace nečelila. Třebaže by to nikomu nepřiznal, měl pocit, že mu osud v pravý čas chystá významnou roli.
Tato víra však nyní procházela trpkou zkouškou poté, co zkřížil cestu politické mašinérii senátora Morea a vypálil svůj žalostný výstřel. Jsem tedy teď spojen s někým, kdo odchází. Věděl, že by ho to pomyšlení mělo znepokojovat. Navíc Turner sice byl jedním z nejuznávanějších teoretiků v celém loďstvu... ale nebyl bojový velitel, a Geoffa, proboha, právě na boj cvičili.
"Tváříte se nějak ustaraně, pane Tolwyne," přerušil Turner tiše jeho úvahy.
"Jsem jenom zvědavý, pane," odpověděl Geoff spěšně a ukázal rukou na rozkazy na stole. "Tohle je totiž dost neobvyklé."
"Všechno má svůj čas, Geoffe, ale napřed bych vám rád položil několik otázek, když dovolíte."
Turner se zadíval na Vance.
"Jak vypadala situace ve vaší peruti, pane Richardsi?"
"Prosím, pane?"
"Bez příkras. Ne ty nesmysly, které musíte vyplňovat do zpráv o připravenosti a bojeschopnosti. Myslím to pod tím. Vaše dojmy, postřehy, pocity."
Vance se tiše zasmál. "Máte na to pár týdnů, pane?"
"Později budeme mít času víc než dost, abychom se dostali k podrobnostem, teď chci stručné shrnutí."
"Nuže, pane, pokud jde o muže a ženy, kteří létají na těch kraksnách, ti jsou špičkoví. Z akademie a dokonce i z některých leteckých škol na vnějších světech vycházejí někteří zatraceně dobří piloti. Jsou setsakra zapálení, protože musíte být zapálený, abyste tady za tohohle brajglu vydržel. Postavím je klidně proti všemu, co nás tam venku čeká."
"A neletový personál?"
"Totéž. Znáte to staré přísloví ‚Musíte být napůl blázen, abyste se dal k loďstvu, a úplný blázen, abyste v něm zůstal'? Je to pravda. Musíte být blázen do loďstva, abyste v něm zůstal. Jestli je tu nějaký problém, pak to, že příliš mnoho dobrých lidí odchází k civilním dopravním firmám. Odslouží si šest roků, někteří založí rodiny, mají zatraceně dobrou praxi a těžko jim můžete vyčítat, že s tím praští.
Jistě, máme spoustu takových těch typických ochlastů, kteří by jinde než u loďstva práci nenašli, ale i ti svou práci umějí. V tomhle ohledu jsme v dobrém stavu."
"A co bojeschopnost?"
Vance vzdychl a ztěžka vydechl.
"Jestli to bouchne, jsme v troubě."
"Co myslíte tím "bouchne to"?" otázal se Turner tiše.
"Ale no tak, pane. Přece Kočičáci; všichni snad víme, o čem mluvíte. Ti mizerní Kočičáci jenom čekají na příležitost, aby po nás skočili."
"Proč si to myslíte?"
"Mohli jsme se přece poučit u Varniů," vmísil se do hovoru Geoff. "Kočičáci došli na jejich hranice, chvíli byl mír, než si je Kočičáci obhlédli, a potom přišel nápor, který válku skončil za měsíc."
"Bylo to před čtyřiceti lety," odpověděl Turner. "Člověk by si myslel, že něco proti nám podniknou už dřív. Hrome, vždyť jsme s nimi měli první přímý kontakt před pěti lety a od té doby ani ťuk."
"To, že to ještě neudělali, neznamená, že to neudělají vůbec," pokračoval Geoff. "Vzpomínáte si na ty pověsti před několika lety, kdy se prý zmocnili nějakého osídlení za hranicemi ještě předtím, než byla zřízena demilitarizovaná zóna? Jestli je to pravda, mohli toho ze standardního vybavení, jaké mohla mít skupina kolonistů, vyčíst hodně."
Richards zavrtěl hlavou. "Kruci, vždyť jenom mezi našimi a kočičáckými hranicemi je nejméně tisíc nebo víc neprozkoumaných soustav a tisíce dalších potom v jiných směrech. Pověsti o takových incidentech se vyskytují pořád."
"Ať už je to pravda nebo ne, myslím, že Kočičáci se na nás chystají," odpověděl Geoff.
"Váš přítel senátor More by zřejmě řekl, že jste paranoidní," poznamenal Turner a vrásčité rysy mu zvlnil lehký úsměv.

"To, že je paranoidní, ještě neznamená, že po nás nepůjdou," zastal se Geoffa Vance. "A jestli nás napadnou, nakopou nám zadnice."
"Proč myslíte?"
"Pane, četl jsem některé vaše články ve Zpravodaji, proč se nás tedy ptáte?"
"Mějte se mnou strpení. Byl jsem zavřený na akademii celé roky. Posílám vás mladé ven, ale jen zřídkakdy se doslechnu, co se s vámi děje potom, kromě toho, co čtu ve zprávách."
"Pane, je to pořád stejná písnička. V celém sektoru je jenom šest letounových lodí, v celém loďstvu devět. Rozpočet bývalé vlády před pěti lety, když jsme na Kočičáky poprvé narazili, předpokládal stavbu osmi letounovek. Dostali jsme jenom dvě, jedna z nich je nová Concordia. Ostatní byly zakonzervovány a ponechány na oběžné dráze u Měsíce. Letounovky, které máme, šly kromě Concordie do služby dřív, než jsem se narodil. Jsou to starožitnosti, které drží pohromadě už jenom lepicí páskou. Sórjú je sice vedená jako aktivní, ale ve skutečnosti už je to jenom orbitální skladiště náhradních dílů a postupně ji rozebírají, aby udrželi ostatních pět lodí její třídy v chodu. Flotila tráví skoro šedesát procent času zadokovaná támhle nahoře, aby šetřila motory," ukázal nahoru, kde nyní flotila u Alexandrie kotvila.
"To mluvíme jenom o letounovkách," řekl Turner. "Máme ještě bitevní lodě a těžké křižníky."
Vance pohrdavě odfrkl. "A to je další chyba, pane. Kdy si lampasáci nahoře uvědomí, že příští válka bude válkou letounovek? Ti magoři to pořád nechtějí vidět."
Vance zmlkl, jako by si uvědomil, že se nechal tématem příliš strhnout.
"Nu, nejméně jeden lampasák, kterého znám, by mohl mít oprávněné námitky proti označení magor, ale pokračujte," vybídl ho Winston s kyselým úsměvem.
"To ti admirálové z bitevních lodí, pane. Buší se do prsou a vykřikují, že boj flotil rozhodnou těžké kalibry."
"Žádný stroj vzlétající z letounovky ještě bitevní loď nezničil, to musíte připustit," přerušil ho Turner. "A pamatujte, že i Banbridge vyvěšoval svou vlajku na bitevní lodi, ne na letounovce."
"A co ty zprávy, které máme od Varniů?" skočil mu do řeči Richards.
"Jaké zprávy, pane Richardsi?"
Richards něco zakoktal a úzkostlivě se rozhlédl. Oficiální rozbory krátké války mezi Varnii a Kočičáky byly dosud utajené. Některé z nich dokonce na nejvyšší stupeň. Vance se teď octl v bryndě. Jak může přiznat, že rozlouskl několik přístupových kódů loďstva a skutečně se mu podařilo dostat k některým souborům s nejnižším utajením?
"Nemějte obavy, pane Richardsi," uklidnil ho nakonec Turner. "Možná si to neuvědomujete, ale nejeden stíhací žokej si hraje s bezpečnostními kódy, aby získal informace, které by mít neměl. Vzpomínám si, že vás tahle oblast vždycky zajímala. Vlastně když jste promoval, zajímal se o vás Speedwell z rozvědky. Dokonce se mnou o tom mluvil."
Richards se při pouhé zmínce zachvěl.
"Jsem pilot, pane, ne šifrátor. Ano, je to můj koníček a pořád se mu věnuji, ale mým povoláním je létání."
"A čím nejlépe posloužíte loďstvu, pane Richardsi?"
"To nejlepší, co mohu pro loďstvo udělat, je létat s Hurricanem. Chcete mi tím říci, že ta nová práce pro vás jsou výzvědy?"
Turner se usmál. "Později, synu. Bez obav, zalétáte si přitom, ale podrobnosti mohou počkat. Stěžoval jste si na doktrínu loďstva a na zprávy o Varniích."
"Já jenom, že..." zaváhal Vance. "Jenom že se říká, že Varniové prý málem zničili jeden kilrathský těžký křižník útokem stíhacích letounů. Prý by se jim to podařilo, kdyby velitel náletu nebyl zabit a koordinace útoku zaměřeného na likvidaci štítů se nerozpadla."
Turner přikývl, sáhl do kapsy, vytáhl dýmku, nacpal ji a zapálil si.
"Čím větší loď, tím větší generátory energie," spustil, jako by v posluchárně omílal zaběhanou přednášku, "a tím větší výkon energetický systém dodává fázovým štítům. Jediná věc, která loď v tomto směru omezuje, je prostor, který obsáhnou generátory pole přeskokových motorů. To mluví proti představě, že by kosmická loď o velikosti stíhacího letounu mohla zničit bitevní loď. Nemá na to jednoduše dost úderné síly, zatímco bitevní loď o padesáti tisících tunách může vyrobit dost energie na udržování štítů a ještě jí zbude tolik, že její výzbroj dokáže zničit tisíc stíhaček, aniž by loď sama utrpěla jediné škrábnutí. Jistě, když pár stovek letounů zasáhne totéž místo, může to vyjít, ale těžká protilodní výzbroj velké lodě je roztrhá na kusy."
"Pane, nezúčastnil jste se náhodou před dvanácti lety cvičení Panama?" vmísil se do hovoru Geoff.
"A co má být?"
"Nu, tam se prováděla simulace nového typu zbraně schopné proniknout fázovým štítem, dost malé na to, aby ji unesl bombardér z letounovky. Tři letounové lodě zlikvidovaly všech deset bitevních lodí Červených."
"Byl jsem tam jenom jako pozorovatel z akademie," odpověděl Turner s pohledem upřeným ke stropu a vyfoukl kroužek kouře, "a překvapuje mě, pane Tolwyne, že i vy, stejně jako váš společník pan Richards, máte na svědomí nějaké to nabourávání kódů, protože i tato zpráva je tajná. Ano, letounovky ty bitevní lodě zničily, nebo to aspoň platilo, než rozhodčí prohlásili ten útok za neplatný. Podle oficiálních záznamů Červená flotila vyhrála, protože admirál Modrých se nevhodným použitím letounovek připravil o možnost náležitého průzkumu."
"A podle vás?"
"Já jsem tam sloužil jenom jako historik flotily. Jenom jsem zaznamenával výsledky."
"Ale obrátilo vás to na víru, nebo ne, pane?" dotíral Geoff.
"Řekněme, že jsem zavětřil. Ale šlo o spekulativní zbraň, která, pokud víme, zatím neexistuje. Myslím, že neprozradím nic závažného, když řeknu, že si naši technici skutečně pohrávali s představou zbraně schopné proniknout fázovým štítem a zničit těžkou loď. A mohu klidně prozradit i to, že snad dokonce vyvinuli jisté primitivní modely, ale existuje

jednoduché protiopatření: zvýšit frekvenci změn polarity, to oklame čítač hlavice, ta pak má za to, že už štítem pronikla, a vybuchne dřív, než je skutečně skrz. Tyhle informace dokonce ani nejsou utajované. Jediný způsob, jak vyřadit štít, je bušit do něj tak tvrdě, že mu generátory nestačí dodávat energii. A bušit do velkých lodí chce zatraceně velké kanóny, což vyžaduje bitevní lodě a ne stíhačky se špuntovkami."
"A vy tomu věříte?" zeptal se Vance.
"Řekněme, že na akademii je to stále oficiální doktrína." Turner sklopil hlavu a vzdychl. "Tedy na tom, co z akademie zbylo. Ovšem jestli se objeví nějaký důkaz pro opak, můžeme se na věci začít dívat jinak."
"Jenom by mě zajímalo, jestli to je oficiální doktrína také na kilrathských vojenských školách," poznamenal Richards s povzdechem.
"Víte, pane Richardsi, možná právě proto jste nastoupil k loďstvu."
"Promiňte, pane?"
"Řekněme jenom tolik, že podle mého názoru vám příštích několik měsíců bude připadat zajímavých."
"V jakém ohledu, pane?"
"Umíte pilotovat Vosu?"
Richards se uchechtl. "Vsadím se, že to dokáže i tady mladý pan Tolwyn."
Geoff se naježil. "V podzvukovém, nadzvukovém i transatmosférickém pilotním výcviku jsem byl nejlepší z ročníku," ohradil se. "Takové starožitné přeskokové plavidlo jako Vosa zvládnu."
"V tom případě se pak můžete pohádat, kdo bude pilotovat, protože s Vosou začínáme."
"Zatím jste nám toho prozradil dost málo, pane," řekl Richards. "A Vosa není nic jiného než starý otřískaný osobní člun. Má sice jeden kanón, kdybyste snad narazil na nějaké piráty, ale ten je dobrý leda tak na to, abyste se měl čeho držet, až vás budou trhat na kousky. Kam vlastně letíme?"
"É, zapomněl jsem ještě najeden technický detail ohledně vás dvou," oznámil Turner.
"A to, pane?" opáčil Vance ostražitě.
"Tahle práce je čistě dobrovolná. Dobrovolná a co nejpřísněji tajná."
"A jaké máme jiné možnosti?" zeptal se Richards.
"Víte, synu, vy dva máte moc prořiznutou vyřídilku, než aby vám to bylo ku prospěchu. Pan Tolwyn je v tomto ohledu už nechvalně známý. Vy, pane Richardsi, jste si podle všeho příliš vehementně stěžoval výkonnému důstojníkovi své lodi na nedostatek náhradních dílů. Ta poslední poznámka o tom, že zmíněný trpí -jak to bylo? - syndromem kraniální vylízanitidy, byla nejenom zbytečná, ale i nemoudrá. Pokud tedy tohle místo odmítnete, myslím, že skončíte za nějakým stolem tady na McAuliffu, zatímco vy, pane Tolwyne, dostanete umístěnku na nějakou tak zapadlou vartu někde na hranici, že ještě ani nemá jméno."
"To tedy je výběr," utrousil Richards. "Počítejte se mnou."
Geoff přikývl, ale nic neřekl.
"Ještě jedna drobná připomínka, kterou vám musím vysvětlit. Úroveň utajení téhle práčičky je značně vysoká. Nebojte se, oběma vám už jeden, ehm, dost mocný přítel nahoře udělil oprávnění. Ale oba byste se měli raději naučit držet jazyk za zuby."
Turnerovo chování dobráckého profesora znenadání nahradila ledová strohost, jakou by Geoff v Turnerově povaze nikdy nehledal. Připadala mu až děsivá.
"To znamená navždycky, pánové. Svoje nápady a myšlenky si necháte pro náš malý okruh, a tím končíme. Jestli se vůbec vrátíme, nikdo se o tomhle nikdy nedozví po zbytek vašich kariér. Vyjádřil jsem se dost jasně, pánové?"
"Ano, pane," řekli oba jednohlasně.
"Protože jestli během téhle akce něco pokazíte, jestli někomu z vás uklouzne jediné slovíčko..." odmlčel se, téměř na rozpacích z toho, jak melodramaticky mluví, třebaže věděl, že je to naprosto nezbytné, "...zahynete."
Oba mlčeli.
"Rozumíme si? Chápete, co jsem vám právě řekl?"
"Ano, pane."
Turner se usmál, oba pokynem vyzval, ať jdou za ním, hodil na stůl spropitné a zamířil ke dveřím.

## Kapitola třetí
Soustava Hallin v Kilrathském Císařství
Konfederační datum 2634,121

"Přeskokovým bodem právě prošla druhá loď!"
Hans Kruger, druhý pilot pašerácké lodi Fantom, ucítil, jak se mu ježí vlasy na zátylku. Nervózně pohlédl na situační zákres, na který ukazoval pilot a majitel lodě Kevin Milady a uviděl, že se na něm rozsvítila druhá červená skvrnka. Několik vteřin nato se objevila třetí.
"Zjisti mi, co jsou zač!" štěkl Milady.
Hans naťukal žádost o údaje a na postranní obrazovce se objevila silueta kilrathské fregaty třídy Targu.
"Fajn, lidi, vepředu na nás čeká pár velkejch ranařů," houkl Milady.
"Mám je na obrazovce," ozvalo se v odpověď shora.
Hans zvedl hlavu k hřbetnímu střelci a navigátorovi Igorovi. Igor se zašklebil, vzal malý kalíšek a vyplivl do něj proud tabákové močky; několik kapek vystříklo přes okraj a přistálo Hansovi v klíně.
V tom znovu vzkypěl vztek nad všemi těmi schválnostmi, které mu Igor prováděl od chvíle, kdy Hans na Gainerově světě nastoupil na loď. Věděl, že to je součást mazáckého otužování, které musí nováček snášet, dokud se neosvědčí.

Potíž byla v tom, že na lodích jako Fantom v sobě tohle otužování skrývalo nebezpečné ostří. Kdyby došlo na rvačku s Igorem, bylo pravděpodobné, že by Hans prohrál a výsledkem by nebyl jenom důkladný výprask. Igor by nebyl spokojený, dokud by výprask nezahrnoval utržené ucho, rozeklanou jizvu přes tvář, vyražené oko nebo i podříznutý krk. Hans věděl, že zahrávat si s pašeráckou partou z Landreichu je ošemetné, ale neměl na vybranou.
V prostoru Konfederace ho hledali pro vraždu. Byla to vlastně sebeobrana, ale žádný soud se nebude obtěžovat podívat se na věc z téhle strany - pokud by měl vůbec to štěstí, aby se před soud dostal. Za svých jedenadvacet let už toho zažil hodně a nic dobrého. Snil o akademii jako o způsobu útěku před otcem opilcem a před životem v děsivém hornickém sídlišti na jednom ledovém, Bohem zapomenutém světě. Ale v sedmnácti ho nepřijali. Než by počkal, raději se nechal najmout na nejbližší obchodní loď odlétající z přístavu, čtyři roky se propracovával vzhůru v dopravní firmě Sarn a ve dvaceti získal licenci druhého pilota.
Všechno vypadalo růžově. Starý Haffa Sarn ho dokonce začal považovat za člena své rozsáhlé rodiny, dokud Hans nezabil jednoho z Harfových synů kvůli děvčeti. Někdo by snad mohl tvrdit, že Hans prokázal jistou rytířskost, když chránil barmanku před hulvátem jako byl Venela Sarn, ale starý Sam to tak rozhodně vidět nehodlal. Na drobné detaily, jako že Venela vytáhl blaster jako první, aby děvče zastřelil za to, že ho drze odmítla, Haffa nebral ohled a jen tak pro formu slíbil Hansovi, že bude "spát mezi asteroidy".
Proto se v zájmu svého zdraví Hans rozhodl naskočit na první loď, která odlétala z Gainerova světa, a Fantom potřeboval druhého pilota. Neřekli mu, kam se letí, a nějakou dobu trvalo, než si zvykl na zápach uvnitř lodi. Uklízení pozůstatků posledního druhého pilota zdaleka neodstranilo všechny kousky tkání, mozku a krve, na které se ten nešťastník rozprskl, když ho přímo zasáhla střela z hmotnostního urychlovače, jež pronikla štíty a čelním oknem.
"Hele, Marilyn, co ti hajzlíci za náma?" zahulákal Kevin a jeho řev vytrhl Hanse z úvah nad tím, jak mizerně se právě cítí.
Hans se ohlédl přes rameno do přístupové chodbičky, kde se nad dvěma spřaženými hmotnostními urychlovači krčila Marilyn Langerová, technik a ocasní střelkyně lodi. Nemohl než ten výhled obdivovat, ačkoliv kdyby Marilyn věděla, že ji okukuje, mohl by skončit stejně jako minulý druhý pilot.
"Čtyři z těch hajzlíků se pořád přibližujou. Sakra, Kočičáci snad museli na těch stíhačkách modernizovat motory."
Hans dál upíral pohled na displej předního situačního zákresu.
"Dvě fregaty zrychlujou," ohlásil. "Čas do přiblížení jedna minuta třicet sedm sekund."
Ohlédl se po Kevinovi, který jeho pohled opětoval svým jediným zbylým okem. Kevin se zlomyslně ušklíbl.
"Myslíš, že je po nás?"
"Nevypadá to dobře," vypravil ze sebe Hans.
"Když se couráš přes kočičáckou hranici, musíš za to holt zaplatit," prohlásil Milady s úsměvem. "Držte si klobouky!"
Než mohl Hans odpovědět, Milady srazil kupředu páku připustí paliva a současně vypnul pole lapačů vodíku, jež sloužila dvojímu účelu. Jednak zachycovala vodíkové atomy letící prostorem, aby je loď využila jako palivo, a současně vyvozovala odpor, který lodi umožňoval manévrovat, jako by se nacházela uvnitř planetární atmosféry. Se zavřenými lapači se loď nikam nezřítila, ale jednoduše se obrátila kolem svislé osy tak, že v mžiku udělala na trajektorii k přeskokovému bodu "čelem vzad". Milady vzápětí znovu dal plný plyn, otevřel lapače a Hans chtěl zaječet na protest, neboť prudce ztráceli rychlost a budou snadný cíl pro stíhačky blížící se z jedné strany i pro fregaty, které jim zahradily únikovou cestu na druhé straně.
Systémy tlumení setrvačnosti na oprýskané lodi sotva dostačovaly. Hans zachroptěl a zalapal po dechu, když ho přetížení deseti g vmáčklo do sedadla, a loď skřípala a sténala na protest proti té námaze konstrukce. Igor zahájil palbu z hřbetních zbraní a jeho fotonové výboje osvětlovaly vesmírný prostor. Hans neměl tušení, po čem Igor střílí, protože ho ohnivé čáry šlehající sem a tam temnotou oslňovaly a neviděl žádný cíl. Před ním nyní vybuchly čtyři světelné body, odražené výboje světla.
Hans se přikrčil, když jeden z paprsků málem prolétl pilotní kabinou a zasáhl pravou polovinu křídla, kde vytryskla sprška jisker, jak štíty Fantomu rozptylovaly energii.
"Zaměř lasery!" křikl Kevin, Hans se nervózně naklonil kupředu a zadíval se do průhledového displeje. Na skle před ním tančily čtyři skvrnky. Igor chrlil palbu do té, která jim osolila pravou část křídla, ale Hans stále neviděl nic, jenom červená světélka a zaměřovači kruh, který se houpal sem a tam a čekal na jeho povel zaměřit a pálit.
Náhle se před ním objevily čtyři stíhací letouny, jako by se zhmotnily z prázdna. V jedné vteřině to byly pouhé čtyři tečky na průhledovém displeji, v další vteřině už zdánlivě vyplňovaly prostor před ním a rozdělovaly formaci. Dva se stočily na pravobok, druhé dva prolétly kolem lodi tak blízko, že se jeden otřel štíty o loď. Ta poskočila a zakymácela se. Hans uslyšel, jak Marilyn na stanovišti ocasního střelce zavýskla, když spustila palbu, ale její pokřik přehlušilo Kevinovo zuřivé klení.
"Krugere, ty pitomče! Měl jsi jednoho sejmout, sakra! Střílej!"
Ale před nimi nic nebylo. Když se Hans podíval na situační zákres, zjistil, že fregaty se stále blíží a jsou nyní necelé dva tisíce kilometrů za zádí. Kevin držel připustí paliva stlačené na doraz. Loď ztrácela hybnost, zastavila se vůči přeskokovému bodu a začala se pozvolna sunout od něj.
"Máme je tady za deset vteřin!" křikl Hans, jenž nemohl za živého Boha přijít na to, o co se pilot vlastně snaží.
"Jednoho jsem dostal!"
Hans vzhlédl nad sebe a spatřil Igora ryčícího nadšením. Po bradě mu odkapávala tabáková močka a snášela se na Hanse v podobě jemné páchnoucí spršky. Ten zahlédl na levoboku záři, a když se naklonil, aby lépe viděl, spatřil rozpínající se oblak trosek.
"Držte se!" zahulákal Kevin o zlomek vteřiny později a znovu překlopil loď podél svislé osy, takže opět mířila k přeskokovému bodu. Vzápětí ji strhl dolů z původní dráhy. Obě fregaty se mihly po stranách a jejich lasery, výboje plazmatu a střely z hmotnostních urychlovačů se křižovaly v místě, kde by se nacházel Fantom, kdyby byl zůstal na

svém dosavadním kursu.
Několik výstřelů nicméně našlo cíl a Hans cítil, jak se loď pod drtivými zásahy kymácí. V jednom okamžiku poklesla síla štítu téměř na nulu. Několik střel z hmotnostního urychlovače prolétlo se sprškou jisker přímo pravou částí křídla. Hans si uvědomil, že kdyby mířily jenom o několik metrů blíž k ose lodi, probily by střechu kabiny a způsobily by prudkou dekompresi. Ta už by mu s největší pravděpodobností ovšem mohla být ukradená, protože by ho střely zasáhly a přinesly by mu stejnou smrt, jakou sešel minulý druhý pilot. Ohlédl se doprava, kde ležely jeho přilba a rukavice. Sáhl po přilbě, nasadil si ji a nevšímal si přitom Kevinova uštěpačného odfrknutí.
"Hergot, mladej, když do nás udělaj díru, je lepší to mít rychle odbytý, než poletovat kolem a čekat, až si s tebou Kočičáci pohrajou," zavrčel Kevin.
Hans už slyšel tolik pověstí o tom, co Kočičáci provádějí s pašeráky, kteří se odváží přes hranici, že byl v pokušení přilbu zase sundat.
"Jeden se vrací!" křikla Marilyn a hned nato se ozvalo staccato dávky z jejích zbraní. "Koupil to, dostala jsem toho parchanta!" Kolem se mihla kilrathská stíhačka Vak a nekontrolované se přitom převracela. Hans se naklonil kupředu, aby ji dostal do hledáčku na průhledovém displeji, uhodil přilbou o čelní sklo a na vteřinku ztratil zaměření. Pak se hledáček usadil a Hans stiskl spoušť příďových laserů. Vylétly sbíhavé záblesky světla, zařízly se do ochromené stíhačky a ta vybuchla.
Hans vítězoslavně zavýskl - vždyť je to tak zatraceně snadné!
Loď se znovu otřásla a z přístrojové desky po jeho pravé straně vytryskla sprška jisker. Okolo prolétl jiný stíhač. Igor se snažil vést cíl v zaměřovači a zuřivě přitom klel.
"Ty fregaty se obracejí!" zaječela Marilyn.
Hans sjel pohledem na situační zákres. Sakra, jak to dokázaly? Otočit tak velkou loď s pomocí lapacích polí obvykle trvalo několik minut, ale tyhle už měly půl obrátky za sebou. Ohlédl se po Kevinovi a poprvé postřehl, že šéf je viditelně nervózní, ne-li přímo vystrašený.
"Museli závist nějaký zdokonalení," zamumlal Kevin. "Žádný strachy, než se přiblížej, vletíme do přeskokovýho bodu a potom se těm hajzlům ztratíme."
Hans se znovu podíval na displej.
"Při současný rychlosti je máme na krku za čtyřicet sekund."
"Sklapni," zavrčel Kevin a ohlédl se přes rameno.
"Tak jo, Marilyn, vyhoď jim to překvápko!"
"Už je venku!" ozvalo se téměř současně v odpověď.
Hans se tázavě zadíval na Kevina. Co to, sakra, dělají?
"Právě jsme vypustili jadernou minu," řekl Kevin tiše. "Ksakru, ten krám stál pomalu tolik co celej náš náklad."
"Mina?! Do hajzlu, vozit je na civilní lodi je hrdelní zločin. Proč jste mi to, hergot, neřekli?" vyjel Hans.
"Ale copak, chceš se trhnout? Jestli jo, tak si rovnou vystup!"
Hans s očima dokořán zavrtěl hlavou.
"Zachrání ti to kejhák, mladej. A teď drž zobák a zaměř támhletu lehkou fregatu."
Přeskokový bod se blížil, na displeji se přelévaly vlnky signalizující polohu časoprostorové distorze, jenže přímo uprostřed byla kilrathská lehká fregata, jež jím musela právě projít. Obě stíhačky znovu zaútočily z obou stran. Jedna dávka střel z hmotnostních urychlovačů zabubnovala na hřbetě lodi, druhá nadělala další díry v pravé polovině křídla. Na obrazovce se znenadání zablýsklo a zároveň pilotní kabinu zalilo strašidelné modrobílé světlo.
"Jednu jsme dostali!" zaječela Marilyn. "Odpadla. Druhá uhejbá stranou, ten blbec naletěl na trik s falešnou minou!"
Hans se zadíval na situační obrazovku a přepnul na vizuální zvětšení. Stopy po výbuchu se rozptylovaly a zasažená kilrathská fregata se nekontrolované převracela. Celá jedna přední část byla jedno pokroucené a spečené vrakoviště. Pokud Kočičáci neměli kvalitní konstrukci a odstínění vnitřních přepážek, ti parchanti v zadní polovině trupu se nejspíš uškvařili také. Druhá loď divoce odbočovala z kursu, neboť se nechala nachytat falešnou minou, což bylo jen prázdné pouzdro s trochou radioaktivního materiálu.
Od druhé fregaty se oddělily tři červené tečky a rozlétly se k nim.
"Vypouštějí samonaváděčky," oznámil Hans a snažil se přitom nedat najevo hrůzu, když mu ve sluchátkách začal bzučet hluboký tón a na obrazovce taktických údajů se rozsvítila technicko-taktická data zbraně.
"Museli jsme je opravdu nasrat, když kvůli nám vyhazujou voknem dvě stě padesát tisíc kreditů," odpověděl Milady, jako by byl hrdý na to, že na něj Kočičáci nasazují nejdražší zbraň lodního arsenálu.
"Marilyn, tři samonaváděčky, zvládneš je odprásknout?"
"Jdu na to!"
"Hergot, ti po nás teda toužej," prohlásil Kevin hlasem náhle nesmírně ustaraným. "Tyhle krámy stojej pěknej balík. Krugere, vypouštěj klamný cíle, dvouvteřinový intervaly!"
Hans pohlédl na ovládací panel zbraní, našel tlačítko vypouštění klamných cílů a pětkrát je stiskl. Celou tu dobu Kevin kličkoval s lodí k přeskokovému bodu. Hans sledoval, jak Kevin zapíná přeskokový pohon, jenž spotřebovával další energii. Jakmile se octnou v uzlu, pohon najde oporu v časoprostorové deformaci a vymrští je tucet světelných roků daleko. Doufali, že se vynoří na opačné straně hranice, ačkoliv kdyby nevlétli do přeskokového bodu pod správným úhlem, nebo kdyby pohon nezabral naplno, nebyl nikdo schopen předpovědět, kde mohou skončit.
"Buď štít, nebo přeskok," oznámil Hans. "Oboje neutáhneme."
Kevin bez jediného slova natáhl ruku a brnkl do přepínače, kterým se ovládaly štíty. Nyní byl mezi nimi a tím, co po nich Kilrathové mohou poslat, jenom holý kov.
"První dvě samonaváděčky si to hasí přímo skrz klamný cíle!" ohlásila Marilyn. Její hlas zanikal v rachotu ocasních

kanónů, jak kropila prostor za zádí hmotnostními urychlovači v zoufalé naději, že snad některá rána zasáhne samonaváděcí střelu a přivede ji k výbuchu.
Igor se nahoře také stále činil, vyměňoval si pozdravy se znovu nalétávajícími stíhačkami a lehká fregata před nimi, jež se stále držela u přeskokového bodu, rovněž zahájila palbu. Vesmír se změnil v bláznivou síť světelných paprsků, jež se všechny křižovaly v okolí Fantomu.
Je po mně, uvědomil si Hans a ke svému úžasu místo strachu náhle ucítil zvláštní odstup od všeho, co se kolem něj odehrávalo. Byl to pozoruhodný pocit jakoby zkresleného času, kdy se každá vteřina protahovala do nekonečna. Na okamžik ho napadlo, jestli snad už není mrtvý; takový klid mu ten pocit přinášel.
Zatímco se přibližovali k lehké fregatě, kterou bylo za výtrysky světla z příďových baterií sotva vidět, podíval se na Kevina a uviděl, že pilot hledí před sebe široce rozevřenýma očima. Ten člověk je k smrti vyděšený, uvědomil si Hans a ta skutečnost ho fascinovala. Už jednou měl namále, ještě když pracoval pro Samovo konsorcium, ironií osudu znovu, když zabil Samova syna, a i tehdy měl stejný pocit. Vytasit zbraň, ustoupit bokem, aby se vyhnul prvnímu výboji, a potom s ledovým klidem střelit mezi oči, aby se všechno od krku nahoru rozprsklo v krvavou kaši.
Živě si uvědomoval všechno, co se kolem něj děje: Kevin se zbělelými kotníky vede loď neochvějně k přeskokovému bodu; Igor kleje a otáčí střeleckou věží sem a tam, aby odrazil stíhače; Marilyn také kleje a zuřivě pálí po blížících se samonaváděčkách. Podíval se na situační zákres a pozoruhodně zřetelně vnímal všechny údaje. Samonaváděcí střely stále zrychlovaly a dostihnou cíl dobrých deset vteřin předtím, než loď dosáhne přeskokového bodu. Lehká fregata sice chrlila příval palby, ale ten, kdo na její palubě střelbě velel, odváděl setsakra mizernou práci. Soustředěná palba nutila obě stíhačky udržovat odstup, zatímco stačila jedna zteč zblízka a jediná střela z hmotnostního urychlovače, která by zasáhla přetlakovou kabinu, by je poslala do hajzlu.
Jeden výstřel z fregaty rozčísl levou polovinu křídla a několik metrů utrhl. Kevin se vyhnul další dávce a znovu srovnal loď s přeskokovým bodem. Hans, aniž se ptal na dovolení, se naklonil a zasunul lapače vodíku. Ačkoliv se tím okamžitě snížil odpor, nebude nyní možné manévrovat.
"Co to, sakra, děláš?" zaburácel Kevin.
"Střílejí pánubohu do oken a nám to přidá pár kiláků na rychlosti," odvětil Hans klidně.
Znovu sklopil pohled k situačnímu zákresu. První samo-naváděčka se řítila kupředu, než prostě zmizela, když ji Marilyna střelba přivedla k výbuchu.
To nám poskytlo pár vteřin, pomyslel si Hans, jenže druhá a třetí střela sledovaly cíl. Druhá zakličkovala, aby oblétla rozpínající se oblak pozůstatků první samonaváděčky. K Hansovu úžasu třetí samonaváděčka zamířila přímo do spršky trosek a vybuchla také. To je divný, pomyslel si. Člověk by si myslel, že Kočičáci programujou svoje střely tak, aby se takhle pitomý chybě vyhnuli.
"Deset sekund do přeskokovýho bodu," ohlásil Hans, oči stále upřené na přístrojovou desku.
Ten pocit odstupu a zpomalení času se natahoval stále víc. Připadalo mu legrační, že se vlastně jakýmsi zvráceným způsobem baví, což byl pocit přesně opačný než hrůza, která se ho zmocnila, když to celé začalo. To si musím zapamatovat, pomyslel si. Když už se to rozjede, vzbuzuje to skoro ledově klidné potěšení. Je zvláštní, že podle všeho jediná věc, která tenhle pocit dokáže vzbudit, je tanec na zápraží smrti.
Vrhl letmý pohled nahoru. Kilrathská lehká fregata se k nim obracela bokem, aby vypálila boční salvu, ale Hans věděl, že je příliš pomalá. Jenom se kolem fregaty mihli. Octli se za okrajem přeskokového pole a telemetrie ukazovala, že se přeskokový pohon napojuje na distorzi pole.
Navzdory jeho pocitu dokonalého vědomí mu však to, co se seběhlo potom, připadalo jako rozmazaná šmouha. Samonaváděcí střela poskočila kupředu a Hans si uvědomil, že musela mít nějaký systém přídavného spalování, který urychluje její průlet veškerými systémy bodové obrany. Střela se vyřítila za nimi a Hans zaslechl Marilynin poplašný výkřik.
Zahlédl, jak se Kevinovi na okamžik rozjasnily rysy pomyšlením, že už začal přeskok. Jeho rozjařený výraz však smyl záblesk světla za zádí.
Marylin ještě stačila vykřiknout: "Dostala jsem toho par..." a potom ji výbuch pohltil. Třebaže samonaváděcí střelu zničila - pozoruhodná ukázka střeleckého umění, když se vezme v úvahu závěrečné zrychlení střely - hlavice vybuchla příliš blízko lodě a exploze zachytila záď. Kdyby fungovaly naplno štíty, mohli by z toho vyváznout, ale takhle je chránila jenom tenká vrstva duraoceli a střepiny odmrštěné výbuchem se zaryly do zádě lodi a rozpáraly ji, jako by byla z papíru. Hans se ohlédl... a přál si, aby to nebyl udělal, když se do kabiny rozstříklo to, co z Marilyn zbylo. Vzduch se svistotem unikal protrženou zádí a jeho tah vysál ženiny pozůstatky zubatou dírou ven.
Podíval se po Kevinovi, ale tam toho nebylo mnoho k vidění. Zubatý kus duraoceli, dosud zaseklý do opěradla jeho sedadla, mu uťal hlavu. Igor se zmítal ve hřbetní věži, aby se vyprostil z trosek, spodní polovina kombinézy jeho skafandru byla roztrhaná střepinami, z oranžové impregnované tkaniny trčely ven bílé štěpiny kostí, z ran s každým tepem tryskala krev a zamrzala ve vakuu.
Hans si uvědomil, že je mu zima na ruce, a zjistil, že si nenatáhl rukavice. Ty ležely stále na poličce napravo. Sebral je a začal se soukat do první. Měl z toho zvláštní pocit. Přetlakové manžety se mu sevřely kolem zápěstí a utěsnily skafandr. Ruce měl nyní v úplném vakuu a rychle mu z nich vyprchával cit, jak se z kůže odpařovala vlhkost. Bylo čím dál tím obtížnější s nimi hýbat a Hans věděl, že pokud nebude jednat opravdu rychle, zmrznou mu na kost.
První rukavici ani nezapnul a už zápasil s druhou. Navlékl ji na ruku, plácl zápěstími o stehna, aby zacvakl zámky, a vydechl úlevou, když se přetlakové manžety uvolnily a prsty mu zaplavil teplý vzduch.
Něco do něho narazilo. Ohlédl se přes rameno a spatřil Igora bez přilby, nohavice skafandru od kolen dolů nepřehledná změť třásní tkaniny, krve a kostí. V tom okamžiku přeskokové motory zabraly a Hansovi se zkroutily vnitřnosti přeskokovou nevolností. Odjakživa tuhle chvíli nesnášel, ale tentokrát mu přeskok připadal jako vítaná úleva. Všechno

jako by se na okamžik zastavilo. Igor se vznášel nad ním, nakrátko ve stavu beztíže, jak účinek přeskokového pohonu převážil nad umělou gravitací. Za Igorem viděl otevřený vesmírný prostor v místech, kde bývalo Marilynino stanoviště. Hvězdné pole se slilo v chvějivou tmavočervenou zář, když loď v jediném okamžiku prošla záhybem prostoru v přeskokovém poli. A vzápětí byli na druhé straně a hvězdné pole se vrátilo.
Igor spadl na podlahu, potom se jako zombie zase zvedl, ústa otevřená v nehlasném výkřiku, a začal se sápat po Hansově přilbě, jako by mu ji chtěl stáhnout. Hans se ani nesnažil blokovat údery a nacházel téměř zvrhlé uspokojení v tom, že se svému starému mučiteli nebránil.
Igorovy oči měnily barvu, jak se z nich odpařovala voda a bulvy postupně zamrzaly. Igor se dál s otevřenými ústy sápal po přilbě a vycházel z něho řídký obláček páry, jenž se okamžitě měnil na poletující krystalky ledu. Špinavě hnědý zmrzlý žvanec tabáku mu vypadl z úst. Jeho rány slábly, ruce mu zvolna klesaly a svíraly se v pěst.
Musí mu vařit krev v plicích, uvědomil si Hans, a srdeční komory se mu naplnily bublinami. Věděl, že historky o lidech, kteří ve vakuu explodují, jsou jen babské tlachy. Smrt přichází mnohem méně okázale s tím, jak kůže, oči a plicní epitel ztrácejí vodu a mrznou. Svým způsobem se oběť vlastně jednoduše udusí dávno předtím, než vakuum vysaje všechnu vodu z tkání a zanechá z mrtvého scvrklou mumii. Igor se mu sápal po krku, ačkoliv pomaličku klesal na kolena. Hans ho stále bedlivě sledoval, protože si nebyl jistý, jestli Igor třeba v posledním záchvatu nenávisti nevytáhne blaster, aby si zajistil na onom světě společnost.
A potom udělal něco, co Hanse překvapilo. Zdálo se, že se usmál a zvedl palce. Několik vteřin se tak kymácel a nakonec spadl na podlahu. Hans na něho užasle hleděl. Bylo to, jako by jeho nepřítel nakonec dal najevo, že Hanse schvaluje, že ho bere jako člena klubu.
Hans přelétl pohledem situační displej. Nikdo je nepronásledoval a vesmír okolo místa, kde se vynořili, byl prázdný. Navolil údaje na navigační obrazovce a vydechl úlevou, když zjistil, že je přeskok zavedl zpátky do demilitarizované zóny oddělující Kilrathské císařství a hranice Konfederace. Vysunul lapače vodíku. Nádrže byly úplně prázdné. Při téhle rychlosti to Fantomu bude pár dní trvat, než nashromáždí dost zbloudilých atomů vodíku, aby se daly spustit motory. To byla rozčilující rovnice kosmického letu. Ve vesmírném prostoru je paliva spousta. Když máte dost velké lapací pole, můžete nejenom manévrovat, ale také nabírat další a další palivo. Čím rychleji letíte, tím víc nasbíráte. Ale když je potřebujete nejvíc, když máte vyschlou nádrž, můžete se vznášet na místě celé dny, týdny, ba dokonce měsíce, než nashromáždíte dost paliva na to, aby vám motory dodaly rychlost, při které přijdete k energii průběžně. Věděl, že kdyby ho Kočičáci pronásledovali naostro, bude během minuty po všem... ale oni nepřiletěli.
Hans se tiše zachechtal. Nejspíš viděli, jak samonaváděcí střela vybuchla, jak výbuch pohltil loď, a tudíž předpokládali, že šlo o přímý zásah. A vzhledem k tomu, že přeskokový motor mohl absolvovat jen omezený počet přeskoků, než musel prodělat velmi drahou revizi, kapitán fregaty dospěl k názoru, že pronásledovaná loď je odepsaná a že nestojí za námahu provádět přeskok, aby si to ověřil. Pomáhej tomu Kočičákovi Pámbu, řekl si Hans, až si někdo nakonec prohlídne film a zjistí, že Fantom v pořádku vlítl do přeskokovýho bodu. Tedy víceméně v pořádku. Mohl jen doufat, že se k tomu ještě nějaký čas nedostanou.
Hans vstal a zjistil, že se mu trochu podlamují kolena. Ta chvíle hypervědomí se vytrácela a on ji chtěl zachytit a vtisknout si ji do duše. Ještě nikdy se necítil tak živý, ještě nikdy neměl tak jasné myšlenky jako v těch posledních vteřinách. Věděl, že od nynějška bude tuhle chvíli ochotně vyhledávat znovu a znovu jako narkoman bez ohledu na riziko. Stejně tak věděl, že se v něm cosi navždy změnilo. Postřehl to, už když zabil Sarna, jakýsi klidný odstup, ale onen okamžik byl příliš krátký a strach ze Sarnovy rodiny tak silný, že se vlastně nikdy nedostal k tomu, aby plně pochopil a analyzoval to, co se tehdy stalo. Překročil hranici výzvy a bylo to pozoruhodně snadné. Hans si uvědomil, že Kevin, jehož tajně obdivoval stejnou měrou, jako se ho bál, tenhle pocit kontroly nikdy nepoznal. Hans mu to viděl v očích v těch posledních vteřinách. Ohlédl se po mrtvém. Z přeseknutých krkavic už přestala stříkat krev a lepkavá kapalina ve vakuu vysychala.
Hans se rozhlédl po lodi a propletl se mezi ožehnutými troskami k zadnímu průchodu. Nafukovací manžeta by to mohla utěsnit, pomyslel si. Bude muset vystoupit ven, podívat se po otvorech a zaplnit je těsnicím tmelem. Naštěstí je výbuch zasáhl přesně zezadu. Fantom sice v žádném případě nemůže vlétnout do atmosféry, ale aspoň pilotní kabina s drahocennými řídicími systémy unikla škodám.
Ohlédl se zpět do kabiny. Pohřeb bude docela snadný. Prostě je přitáhne k protržené zádi a vyhodí je ven. Nebudou první, koho poručili věčné temnotě. A kromě toho se Hans už nemusí spokojit s padesátinovým podílem na zisku z ilegálního nákladu kilrathské duraocele dole v trupu. Vlastně loď zachránil a podle předpisů admiralitních soudů polovina zachráněného majetku patří jemu, zatímco druhá se dělí mezi vládu a původní vlastníky. Uchechtl se. Houby záchrana. Kapitán a majitel lodě je mrtvý, ať žije nový vlastník Fantomu.

## Kapitola čtvrtá
## Na oběžné dráze u Kilrah
## Konfederační datum 2634,155

"Máme nyní den X minus osmdesát," oznámil korunní princ a potěšené se zazubil, když se rozhlédl po osmi klanových vůdcích v popředí a velitelích Druhé, Páté a Šesté flotily spáru za nimi. Korunní princ ukázal na prostor holodispleje a ustoupil stranou, když simulace začala. V místnosti to zahučelo.
"Toto je hlavní základna Konfederace na McAuliffu, hlavní cíl úderu Druhé flotily spáru, kterou povedu osobně."
Uprostřed pole se vznášela vyprahlá oranžová koule planety, nejprve zobrazená jenom jako malá tečka, ale rychle rostoucí, až vyplnila polovinu místnosti.
"Hlavní orbitální doky mají kapacitu k obsluze téměř poloviny jejich Sedmé flotily v kotvištích na vrcholku věže, která

je spojuje s povrchem."
Obraz se soustředil na velké orbitální stanici s uzavřenými přetlakovými doky, z nichž do každého se vešla bitevní loď, takže údržbářské čety mohly pracovat v atmosféře, se skladišti zásob, otevřenými kotvišti a terminálem pro obsluhu půl stovky menších transportních lodí. Ze středového náboje usazeného na vrcholu vesmírné věže se rozbíhala spleť přetlakových přístupových chodeb, jež dodávala základně vzhled pavučiny visící ve vesmíru. Zakotvené lodě vypadaly jako stříbrnočerné zámotky.
"Je pozoruhodné, že jste to získal," poznamenal admirál Nargth, jenž velel Druhé flotile, přímo podřízen korunnímu princi.
Dědic trůnu zavrtěl hlavou. "Zachytili jsme to na jedné z jejich zpravodajských stanic v otevřeném vysílání," řekl a shromáždění se spolu s ním zasmáli hlouposti svého protivníka.
"A nejnovější zprávy o jejich obraně?" zeptal se Nargth. "Přece jenom tyhle obrázky mohou být léčka, podvrh, který nás má oklamat."
"Ne, to není léčka. Tihle lidé, kteří dominují Konfederaci, jsou oběť, která věří, že žádní lovci neexistují, a proto se shromažďuje na volném prostranství. Za ty měsíce příprav jsme viděli tyhle obrázky nesčetněkrát. Jejich pravost podporují i údaje stažené z počítače na tom světě, kterého jsme se zmocnili. Pokud jde ovšem o jejich současnou obranu, ta je značně silná."
Za jeho řeči se obraz změnil na standardní plán základny s oranžově vyznačenými pozicemi hrozeb.
"Kolem orbitální základny je vytvořen obranný perimetr z více než čtyřiceti baterií. Standardní výzbroj - hmotnostní urychlovače, laser a plazma. Nejméně tucet baterií je prostřednictvím věže propojen přímo se zemí, kde jsou zabezpečené těžké fúzní reaktory, takže mají neomezený přísun energie. Je tam také nejméně patnáct baterií řízených střel, polovina z nich s vícehlavňovými výmetnicemi, které mohou odpálit šedesát střel za stejný počet úderů srdce. Připočtěte k tomu výzbroj lodí a máte před sebou k dobytí hrozivý systém. Na zemi, kterou nazývají ostrov Johnson, se nachází šest fúzních reaktorů zásobujících energií vesmírné baterie, a co je ještě důležitější, také štíty, jež zcela obklopují orbitální i pozemní část základny. Také pozemní zařízení kryje překrývající se palebné pole těžkých baterií."
Korunní princ laserovým ukazovátkem vyznačil všech šest reaktorů, přičemž se v holopoli objevil snímek každého z nich.
"Stále to zní neuskutečnitelně," podotkl Nargth.
Korunní princ se zasmál a rozhlédl se po klanových vůdcích. Zejména se zadíval na Vakku, jenž tam celou dobu seděl beze slova.
"Nicméně nyní bude snadné tam proniknout," pokračoval Gilkarg.
"Mohl byste to, prosím, vysvětlit, sire?" skočil mu do řeči nervózně Nargth. "Přeskočíme tam, a než se od přeskokového bodu dostaneme k základně, budou v plné pohotovosti, štíty budou mít nahoře a lodě se budou připravovat k odletu a úderu. Jestli zůstanou v dostřelu stacionární obrany, zmasakrují nás."
"Naše nová zbraň to jednoduše vyřeší," oznámil Gilkarg.
"Sire, vždyť ještě nebyly dokončeny její zkoušky, natož pak aby byla zahájena výroba," ozval se Vakka.
"Ještě na to máme osmdesát dní," prohlásil korunní princ přezíravě. "Dal jste vědět těm, kdo se podílejí na zkouškách a výrobě té zbraně, že jsou v sázce hlavy jejich i jejich rodin?"
Vakka přikývl. Císař a ostatní vůdci klanů takové metody možná schvalovali, ale jemu připadaly poněkud nechutné. Jistě, většina těch, kdo pracovali na vývoji a výrobě moderních zbraní nebyli kilrathské krve, nýbrž otroci z jiných ras, které si Kilrathové podmanili na svém velkém skoku vesmírem. Pro ty, kdo patřili k pravé krvi, existovalo jediné volání, a to bylo bojovat a získávat čest jménu.
A přesto císařství stálo na lopotění těch, kdo nepatřili k pravé krvi. I když takoví tvorové nemají duši, věděl, že pokud se jim nenabídne nějaká naděje, nějaké zdání života beze strachu, nebudou pracovat dobře.
Často sám sebe přesvědčoval, že chce tu nepřetržitou sérii vyhrůžek smrtí, trestů a nahodilých poprav ukončit jenom z tohoto pragmatického důvodu. Přesto si musel přiznat, že těch důvodů je víc... že kdesi v hloubi duše lituje podrobené rasy. Některé z nich bojovaly se ctí a dobře, jiné byly zřetelně inteligentnější, ale jejich vojenské dovednosti nestačily na to, aby obstály proti Kilrahu. Nyní z nich byli otroci a Vakka tajně přemítal o tom, jestli nastoupený směr vývoje je ten správný, který Kilrathům dlouhodobě, v toku eónů, zajistí přežití.
Déle než rok strávil na planetě zvané Fawcettův svět. Jeho úkolem bylo v rámci příprav na válku analyzovat podmaněnou kolonii lidí. Třebaže Konfederace byla politicky slabá, zmítaná neustálým vnitropolitickým dohadováním, rozhodně jí nescházela energie a Vakka v ní cítil i hloubku. Jestli tihle lidé a ostatní rasy, které se s nimi spojily, nebudou úplně rozdrceni, mohou projevit houževnatost ducha o mnoho přesahující všechny, s nimiž se Kilrathové zatím setkali.
"Řekněme, že zbraň nedokončí do osmdesáti dnů. Popravíme potom ty, kteří ji snad v budoucnu jediní budou schopni vyrobit?" otázal se Vakka a nijak neskrýval sarkasmus.
"Přesně to se musí stát. Je zkouška připravená?" zeptal se korunní princ.
Vakka přikývl a ukázal na holopole.
"Kdykoliv poručíte, sire."
"Podívejme se na ni tedy."
Vakka pozvedl ovladač, zašeptal do něj příkaz a namířil jím na holopole. Obraz McAuliffu zmizel a nahradil jej trup zastaralého křižníku třídy Butha. Kolem lodi se tetelil slabý jas, jenž nasvědčoval tomu, že alespoň štít lodi ještě funguje.
Obraz v holopoli se rozdělil. V jedné části zůstala loď, ve druhé se objevil pohled do kabiny tříměstného bombardéru třídy Asjaka. Záběr směřoval přes rameno pilota a potom přejel na obrazovku na stanovišti operátora výzbroje. Ozýval

se tichý hovor osádky a Vakka si velmi dobře dokázal představit její nervozitu, když si uvědomila, že je pod dohledem nejvyššího velení císařství.
Čelním oknem bombardéru bylo vidět křižník, nejprve sotva jako zářící špendlíkovou hlavičku, jež se začala prodlužovat ve váleček.
"Zahajuji zaměření cíle," ohlásil operátor výzbroje.
Na jeho obrazovce byl znázorněn křižník obklopený vlnami štítu.
"Zachyceno fázování štítu," pokračoval v hlášení operátor výzbroje. "Zbraň se zaměřuje."
Pilot stáhl přípusti paliva a bombardér zpomalil, až byl vůči cíli téměř v klidu.
"Odpočítávám do vypuštění," oznámil operátor výzbroje a začal nahlas odečítat z displeje sestupné hodnoty. Vakka jenom zavrtěl hlavou, protože věděl, že důstojník odpočítává nahlas, aby zvýšil dramatický efekt.
"Torpédo vypuštěno!" křikl operátor výzbroje.
Pilot dal plný plyn a ostře kloněnou zatáčkou odlétl od lodě. Holotank se přepnul na výhled ze záďové kamery a přiblížil křižník, zatímco hlas operátora výzbroje odpočítával sekundy do průniku štítem a do nárazu.
Zbraň se blížila a Vakka zatajil dech. Byla sice opakovaně zkoušena proti generátorům štítu, ale ještě nikdy proti skutečné lodi. Přestože plavidlo nemanévrovalo a nebojovalo, stále se toho mohlo mnoho pokazit a Vakka věděl, že by vina padla na jeho hlavu.
Torpédo dospělo k okraji štítu... a proklouzlo jím bez výbuchu. Narazilo na bok lodi a teprve potom s oslnivým zábleskem explodovalo.
Místností se při pohledu na roztržený křižník rozlehlo pochvalné vrčení. Celá příď po výbuchu odlétla. Vakka se rozhlédl okolo a viděl, že většina shromážděných uznale přikyvuje, jenom Nargth vrtěl hlavou.
"Působivé, to ano, ale muset se při vypouštění zastavit? Vždyť je rozstřílejí na kusy."
"Ano, někteří zahynou," odpověděl korunní princ. "Bude povinností doprovodu agresivně zaútočit na cíl, aby odlákal střelce od cílů, které se budou loudat v pozadí, zatímco další doprovodné stroje budou zaměstnávat nepřátelské stíhače. Někteří padnou, ale obranou jich pronikne dost na to, aby jejich flotilu rozdrtili."
"A budou ty zbraně hotové, abych s nimi mohl bojovat?" otázal se Nargth.
Vakka nemohl udělat nic jiného než přikývnout. Byl by ovšem mnohem raději, kdyby se vývoji a zkouškám mohlo věnovat víc času. Měl pocit, že není vhodná chvíle dodávat, že nejméně jedna zbraň ze tří selže kvůli té či oné poruše.
"Starosti mi dělá způsob dopravy k cíli," pokračoval Nargth. "Kdybychom je vypouštěli z těžkých lodí, které vydrží nepřátelskou palbu, jaká se dá jistě očekávat, potom bych to chápal. Ale vést útok letounovými loděmi? To mi stále připadá jako šílenství."
Korunní princ ustoupil do středu místnosti a ukázal na holopole, kde obraz rozbitého hořícího křižníku vystřídal výjev, na němž na první pohled byla jen hvězdná obloha.
"Jsou pro to dva důvody," oznámil korunní princ v odpověď. "Za prvé, mohutné štíty našich lodí brání zaměření nepřátelského cíle. Jediná možnost je zeslabit výkon štítového pole, čímž se loď ovšem stává zranitelnou. Myslím, že byste to nebyl ochoten v rozpoutaném boji udělat."
Nargth zabručel a zavrtěl hlavou.
"Za druhé, k McAuliffu je to od našich hranic dva přeskoky; jeden přes demilitarizovanou zónu, druhý k základně. Kdybychom postupovali normálně, Konfederaci by se dostalo varování o útoku nejméně s šestihodinovým předstihem. Vymyslel jsem plán, jak zničit hlídky, které umístili do demilitarizované zóny. Rozhodující okamžik pak nastane, teprve až přeskočíme do jejich soustavy. Náš útok musí proběhnout během necelých dvou hodin, ne během šesti, abychom překvapili jejich těžké lodě dřív, než stihnou spustit motory a vydat se na cestu. A proto musíme použít letounové lodě."
Když korunní princ spustil vysvětlování, na holodispleji se zobrazil taktický plán.
"Před útočnou vlnou poletí dvě plavidla pašeráckého typu. Konfederace má na hlídce k přeskokovému bodu do McAuliffu jednu fregatu. Falešné pašerácké lodě přeskočí do demilitarizované zóny, my budeme předstírat, že je pronásledujeme, a potom pronásledování zanecháme. Pašeráci se potom přiblíží k fregatě a nechají se dohonit a podrobit inspekci."
Korunní princ udělal odmlku pro efekt.
"V tu chvíli posádky na lodích odpálí bojovou hlavici. Provedou tagugar a fregatu zničí."
Shromážděním se rozlehlo uznalé mručení. Provést tagugar, aby zničil nepřítele a tím posílil klany, byla nejvyšší čest, jaké mohl válečník dosáhnout. Tomu, kdo se dobrovolně přihlásil, až do jeho akce prokazovali polobožské pocty. Kterákoliv samice, která s ním počala mládě, byla chována v úctě a potomci měli zaručené čestné Ka-tagu.
"Útok povede šest letounových lodí začleněných do Druhé flotily spáru, které nejvyšší možnou rychlostí zamíří k přeskokovému bodu v demilitarizované zóně, do níž přeskočí současně se zničením nepřátelské fregaty. Přelétnou demilitarizovanou zónu a přeskočí do McAuliffu. Pokud všechno půjde podle plánu, objeví se v soustavě McAuliffu bez varování.
Ihned po přeskoku všechny letounové lodě vypustí plný počet stíhaček i bombardérů."
Obraz na holodispleji se nyní soustředil na přeskokový bod v McAuliffu. Simulace znázornila šest letounových lodí, z nichž se vynořilo hejno drobounkých teček a zamířilo k planetě.
"To je vysvětlení, proč je klíčem k úspěchu úder letounových lodí," pokračoval korunní princ. "Jejich obranná koncepce vychází z předpokladu, že útok povedou těžké bitevní lodě. Ty však dosáhnou v nejlepším případě pouze tří čtvrtin rychlosti našich nových letounových lodí."
"Vynahrazují si to palebnou silou," odpověděl Nargth vzdorně. "Mluvíte o útoku na nejsilnější základnu Konfederace s výjimkou vnitřních soustav."

"Když poletí bitevní lodě jako první, budou mít lidé dost času na to, aby vypravili zakotvené lodě do boje. A pamatujte, Nargthu, jejich celková síla v lodích, zejména v těžkých, je o polovinu větší než naše. Jestli máme tuhle válku vyhrát, musíme zničit hlavní flotilu prvním úderem, jinak je po nás."
Korunní princ se rozhlédl po místnosti.
"A jak mohou letounové lodě dosáhnout vítězství?" otázal se Qazkar, jeden z klanových vůdců. "Tohle obrací naruby všechny bojové doktríny, sire. Sázíme všechno na neověřenou teorii."
"Ne tak docela neověřenou," odpověděl korunní princ.
"Konfederace ji odzkoušela za nás. Viděl jste zprávu o jejich vojenském cvičení před několika lety, kterou jsme získali od jednoho zajatce na Fawcettově světě. Velitel letounových lodí uspěl, protože přeskočil do soustavy nejvyšší rychlostí. Vzápětí vzlétly stíhačky a bombardéry a okamžitě akcelerovaly. Klíčovým momentem tady je to, že se rychlost lodi přičítá k rychlosti vzlétajících stíhaček a bombardérů. Při své vyšší akceleraci pak jsou schopné zrychlit na vyšší rychlost a proniknout k cíli dřív, než mohou vzlétnout obranné jednotky.
Náš úder zasáhne nepřátelskou základnu necelou hodinu po přeskoku a jejich obrana nebude ještě připravená. První vlna pronikne k povrchu planety a zaútočí novými torpédy na energetické reaktory. Konfederace staví celou obranu McAuliffu na těchto reaktorech. Jakmile je zničíme, vyřadíme štíty. Jakmile budou nepřátelé bez štítů, vpadneme na ně a zmasakrujeme je."
"Když naše úderná plavidla poletí tak rychle, jak budou schopna zpomalit natolik, aby přesně zaměřila cíl?" dotíral Qazkar a řada dalších zvědavě pokyvovala hlavami.
"Všechna úderná plavidla ponesou přívěsné brzdicí motory. Až začnou zpomalovat, spustí je a po zpomalení je odhodí. Jejich hmotnost si sice vynutí snížení zásob střeliva, ale oběť palebné síly za to stojí. Překvapení, Jak-tu, to je všechno, na čem záleží!"
"Za hodinu mohou obranu do značné míry připravit," namítl Nargth.
Korunní princ se usmál a podíval se na Vakku.
"Vy jste takový odborník na tyhle lidi a jejich spojence, vysvětlete, proč jsem posunul útok na dřívější datum."
Vakka chviličku zůstal mlčky sedět a potom mu svitlo. Nemohl než obdivovat vychytralost korunního prince. Na druhé straně význam toho důvodu pro lidi mu dělal starosti.
"Lidé ten den nazývají Den Konfederace," řekl Vakka, "a oslavují v něm výročí vzniku jejich vlády. Slaví se ve všech jejich soustavách a mnoho vládních činitelů si v tu dobu na několik dní bere, jak říkají, volno."
"Večer před tímto dnem lidé popíjejí a oslavují," doplnil ho korunní princ. "Uder zasadíme dalšího dne časně ráno. Většina posádek lodí bude buď opilá nebo bude spát. Nastane chaos."
"Nemůže je načasování útoku podnítit k ještě větší bojechtivosti?" vmísil se do řeči opět Vakka. "Kdyby oni udeřili na nás v době Tuhaga, naše zuřivost by neznala mezí."
"Válka skončí ještě dříve, než začne," odvětil korunní princ. "Po zničení jejich operačního svazu a základny v McAuliffu je pro nás otevřená celá vnější hranice. Později téhož dne proniknou Pátá a Šestá flotila do Konfederace po křídlech, v zónách, které nazývají Etrurie a tuto zde Landreich.
Jejich záložní flotila u Země bude nucena k výpadu. My potom naše flotily spojíme, vtrhneme přímo do srdce jejich prostoru, napadneme to, co zbude z jejich záloh, a vše zničíme. V tu chvíli bude po válce."
Korunní princ se rozhlédl po místnosti. Viděl, že i starý Nargth začíná věřit, že se to dá provést.
"Celý operační svaz se pustí do nepřetržité série cvičení, při nichž bude simulovat své útočné plány, dokud nepřijde čas zaujmout postavem u přeskokových bodů. Podrobné bojové plány vašich individuálních úkolů budou odeslány do počítačů vašich lodí spolu s analýzou cílů. Jakmile se flotily vydají na cestu, budou udržovat přísný komunikační klid. Pokud nejsou žádné další otázky, navrhuji, abyste se vrátili na své lodě."
Korunní princ je propustil úsečným pokývnutím hlavy a následován svým synem, doprovodem štábních důstojníků, pobočníků a nohsledů odešel.
Místnost naplnil vzrušený šum, jak se ostatní zvedali a začali se shlukovat do skupinek, aby probrali to, co právě vyslechli. Vakka se ohlédl po svém synovi Džukagovi.
"Bude to slavný boj," prohlásil Džukaga vzrušeně. "Už mě požádali, abych letěl v prvním sledu."
Vakka přikývl. "Uvidíme."
Většina hovoru, který zaslechl, plán podporovala. Ti baroni, jejichž klanové državy sousedily s Konfederací, byli pochopitelně nejvzrušenější, protože právě jejich panství se rozšíří na podmaněné teritorium. Dokonce i baroni sídlící na straně císařství přivrácené k jádru galaxie se tvářili potěšené. Jakmile bude vítězství jisté, budou jim přiděleny světy, tituly a pocty... a nevedou se války snad právě proto?... aby si dobyli slávu, jak činili jejich otcové a otcové jejich otců?
"Myslíte, že to vyjde?"
Vakka se vytrhl ze zamyšlení a zjistil, že vedle něho stojí starý admirál Nargth. Vakka vstal a obřadně zvedl hlavu, aby na znamení úcty nastavil hrdlo. Třebaže Nargth nepocházel z královské krve, dočkal se mnoha poct. Ještě sotva jako mládě se vyznamenal ve válce proti Varniům a během dlouhé kariéry stoupal až k nejvyšším hodnostem, což bývalo u neurozených jedinců vzácné.
Vakka zavedl admirála do rohu místnosti a vyhlédl průzorem ven. Před nimi se rozkládala Druhá flotila sváru, osm těžkých bitevních lodí, tucet těžkých a středních křižníků, houf doprovodných plavidel a také šest letounových lodí, jež vedle obří úderné síly velkých lodí vypadaly drobně.
"Plán je to neortodoxní," začal Vakka.
I když Nargthovi věřil, nesměl v žádném případě dát najevo své pohrdání korunním princem i císařovým rodokmenem. A to bylo to nejmrzutější na všem. Měl pocit, že ho přehlížejí. Konec konců to byl on, kdo poprvé upozornil na ono

konfederační vojenské cvičení. To on obsadil Fawcettův svět, studoval kolonii zajatců a tedy je nyní odborník. A přitom se nikdo neobtěžoval vyslechnout jeho rady.
Myšlenky se mu na chvilku zatoulaly jinam. Před objevením Fawcettova světa neměli žádný náznak existence nějaké síly v tomhle směru. Všechnu svou pozornost po válce s Varnii upírali ke galaktickému jádru. Všeobecně se mělo za to, že nestojí za to zkoumat okraj galaxie, kde hustota světů klesá a najít nezmapované přeskokové body je obtížnější.
A potom jeho loď čirou náhodou narazila na přeskokový bod, prošla jím a narazila na lidi z Konfederace. Nu, setkání bylo nevyhnutelné, snažil se přesvědčit sám sebe, a tedy i válka je nevyhnutelná.
Zpočátku si myslel, že lidé jsou stejně hloupí jako Shatové. Vždyť dovolili, aby ukořistil jejich loď netknutou. V jejích počítačích se nacházely všechny navigační mapy pro několik set miliónů krychlových parseků vesmíru, úlovek nevídané hodnoty. Také tam byly údaje o lodích, městech, základnách, orbitálních stanicích a mnoha dalších věcech... soubory o umění, literatuře, hudbě, historii, politice, zkrátka všechno možné.
Překvapilo ho, když zjistil, že takový soubor informací není nic výjimečného, naopak na většině jejich velkých plavidel spíš něco běžného... jak mohou být tak šílení, aby jej nechali padnout do rukou nepřítele?
Nechal tam jako velitele svého nejstaršího přítele Hargu. Byl to druh úkolu, jaký byl Hargovi po chuti. Válka pro něho kupodivu ztratila přitažlivost. Možná toho viděl až příliš v bitvě o Karing, kde mu zahynula všechna mláďata; právě po Karingu začaly jeho pochybnosti. A právě od Hargy přišlo varování. Bylo bizarní, jak se nyní starý válečník hlásil k přátelství s jedním ze zajatců, nicméně Vak-ka si nemohl pomoci, aby lidi také neobdivoval.
A proto nyní jdeme do války. Zvláštní, jak to ve vesmíru chodí, pomyslel si. Já, který jsem je našel, já, kdo válkou s nimi získám nejvíc ze všech klanů, si ji přeji ze všeho nejméně. Měl pocit, že má o lidech lepší ponětí než prakticky kdokoliv v celém císařství. Některé z jeho úvah o nich, o jejich silných i slabých stránkách, se nyní zřetelně odrážely v princově bojovém plánu.
Pohlédl opět na Nargtha.
"O změně v bojové doktríně směrem k nasazení letounových lodí jako síly prvního úderu se diskutuje celé roky," pokračoval po krátké odmlce. "Zvažovali jsme ji už od války s Varnii. Díky vývoji torpéda schopného proniknout štítem získala i svou logiku."
"Přesto právě těžké lodě ponesou hlavní tíhu boje," odpověděl Nargth tvrdošíjně. "Zasvětil jsem svůj život loďstvu. Jenom lodě s velkou výdrží definitivně rozhodnou. A celkový plán má jednu vadu."
"A to?"
"Schází mu agresivní tah na rozhodnutí války. Proč se dělit na tři flotily? Měli bychom se soustředit. Ano, udeřit na McAuliffe, ale druhé dvě flotily bychom měli poslat přímo k Zemi a vnitřním světům."
"Během těch téměř tří osmic dnů, které taková cesta vyžaduje, se soustředí k obraně lidé. Kromě toho kolem vnitřních světů už je silná obrana."
Nargth zavrtěl hlavou. "Císařská rodina se příliš těší na obsazení světů a ukořistění jejich bohatství, než aby měla v patrnosti vítězství. Musíme napadnout a zničit všechny nepřátele, nejenom obsadit světy. K tomu účelu by, konec konců, měla být nasazena i První flotila sváru."
Vakka se na Nargtha překvapeně podíval.
"Vždyť to je císařova osobní flotila, trvale umístěná zde u Kilrahu. Císařská garda."
"Pozlacené hračky," odsekl Nargth. "První flotila je možná posila pro ofenzívu proti Zemi."
Vakka v Nargthově požadavku skutečně spatřoval logiku, alespoň z vojenského hlediska. Držet První flotilu v týle bylo v tomto smyslu nemoudré. Pokud má úder být Jak-tu, musí být rychlý, nelítostný, nezadržitelný. První flotila mohla být posila. Ale z politického hlediska to bylo nemožné. Císař by se nikdy neodvážil ponechat domovský svět odkrytý. Od samého skoku do vesmíru se ostatní klany a jejich vládnoucí rody stěhovaly na nové světy a Kilrah ponechaly výhradně císaři. Kdyby císař poslal svou osobní flotilu do boje, vystavoval by se možnosti pokusu o převrat, třebaže takový čin naprosto odporoval pokrevním přísahám rasy. Vakka se při tom pomyšlení usmál. V hloubi duše mu ta představa připadala ohavná, ale věděl, že kdyby měl příležitost, sám by se o svržení císaře pokusil. Kromě toho se dalo argumentovat, že kdyby se neortodoxní útok nezdařil, bude První flotily zapotřebí jako zálohy, jež odrazí protiútok Konfederace.
"Pokud torpéda budou fungovat a pokud je překvapíme, admirále, můžeme tuhle válku vyhrát?"
"Je tu příliš mnoho nejistých veličin," odpověděl Nargth s pohledem upřeným do neurčitá, jako by hleděl do nějaké neznámé a nezmapované říše.
"Musíme jim rozervat hrdlo hned první den. Konfederace je větší než my a má rozvinutější výrobu. Musíme jim rozervat hrdlo dřív, než si to vůbec uvědomí. Vzhledem k tomu věřím, že zvítězíme."
Vakka admirála upřeně pozoroval. Cítil jeho váhání, ale současně odhodlání uspět, když už rozkazy byly vydány. Nargth nebyl z královské krve, a tedy bylo nemyslitelné, aby rozhodnutí otevřeně zpochybňoval nebo se pokoušel obejít přímý rozkaz. Dostal pokyn připravit se na válku a nyní tomuto úkolu věnuje všechnu svou sílu a vůli.
"Smím vás požádat o laskavost, admirále?"
"Kdykoliv, barone."
"Jde o mého syna. Kvůli jeho, abych tak řekl, vzdělání, ho posílám kurýrní lodí na Fawcettův svět, aby se setkal s lidmi."
Nargth znechuceně nakrčil čenich.
"Několik jsem jich viděl v císařových výslechových místnostech ve sklepení paláce. Odporná stvoření. Proč chcete, aby je váš syn viděl?"
Výslechové místnosti... z lidí, které zajal na Fawcettově světě, bylo skutečně několik osmer-osmic převezeno k výslechům na Kilrah. Tam z nich vydolovali vojensky cenné informace do poslední kapky, až z lidí zůstaly jenom

prázdné slupky, vhodné jenom k poslední ráně. Pokud v císařových kobkách zůstal ještě někdo z nich naživu, bylo z něj už jenom vyděšené zvíře.
"Chci, aby věděl, proti čemu bude stát."
"Proč?"
"Jednoho dne povládne mému klanu. Chci, aby se mu dostalo vzdělání po všech stránkách."
Nargth zavrtěl hlavou nad výstředností vládnoucího barona, který považuje za důležité takové věci, ale neřekl nic.
"On si myslí, že bude zařazen do úderného svazu. Má pilotní odznak a korunní princ mu nabídl zařazení."
Nabídka přišla od korunního prince osobně a bylo zcela zřejmé, jaké postranní úmysly tím princ sleduje. Džukaga byl jediný přímý dědic, a kdyby zahynul, klan by se rozštěpil, protože by o poctu mezi sebou bojovali různí bratranci, a princ by se tím stal faktorem ve vnitřní politice klanu.
"Chcete, abych ho zařadil do svého štábu?" otázal se Nargth a Vakka vycítil u přímočarého admirála záchvěv odporu. Od mláďat, i od těch z královské krve, se očekávalo, že budou konat svou povinnost, prolévat krev a získávat si vlastní pocty. Jistě, jakmile si zakrvácela drápy, mohla se snadno stáhnout do ústraní a nechat podstupovat nebezpečnější rizika jiné, ale tento rituál dospělosti se od nich očekával.
"Vrátí se jako cenný zdroj informací, admirále. Studoval jejich jazyk. Kdyby se válka neblížila tak rychle, nechal bych ho na Fawcettově světě celý rok. Ale i s tak omezeným kontaktem vám bude v téhle bitvě užitečný jako svým způsobem odborník na nepřítele. Potom bude mít ještě dost času, aby si zakrvácel drápy, ale myslím, že v této první akci lépe poslouží říši po vašem boku."
A mimo nebezpečí, dodal Vakka v duchu.
"Dobře," odpověděl Nargth nakonec s až příliš znatelným váháním a pohrdavostí.
Přistoupil k nim sluha, zajatý Varni s propíchnutými ušními bubínky, aby nemohl vyslechnout žádné rozhovory. Vakka se v jeho přítomnosti cítil trochu rozpačitě. Věděl, že xenofobie je mezi Kilrathy hluboce zakořeněný instinkt. Každý tvor, který nebyl jejich krve, byl buď ukta, kořist, nebo bak, jiný predátor, jenž představoval hrozbu. Varniové se svými plazími rysy okamžitě budili představu dravců, třebaže kdysi byli vysoce vyvinutou civilizací, jež boj pokládala až za odporné poslední východisko. Varnijský otrok jim nabídl na podnosu poháry kouřícího horkého xarku, čerstvé krve zvířecího druhu, který byl před dávnými eóny hlavní lovnou zvěří. Z pouhé vůně krve se Vakkovi naježila hříva. Mnohý bojovník si do bitvy nesl kus látky nasáklý xarkem, aby posílil své zabijácké instinkty. Nyní xark pomohl Vakkovi potlačit všechny výhrady, které vůči nadcházejícímu válečnému tažení měl. Mnozí přítomní se pustili do bojových pokřiků svých klanů, bušili pěstmi do stolů, do opěradel židlí nebo do stěn, až se z hřmění rezonujícího rytmu Vakkovi rozbušilo srdce. Na starosti bude dost času později, řekl si, nyní však má na jazyku chuť krve a lov má zanedlouho začít. Nechal se tedy strhnout rozkoší krvežíznivosti.

Kapitola pátá
Pekelná díra - hlavní planeta Landreichu
Konfederační datum 2436,170

Hans Kruger opatrně vstoupil do nálevny a bedlivě obhlédl hosty. Trvalo déle než týden, než se dobelhal zpět do prostoru Landreichu a zakotvil na orbitální základně u Pekelné díry. Okamžitě rozdal příslušné úplatky, aby zařídil změnu registračních čísel a vlastnických práv, a Fantom, překřtěný na Lazarus, byl nyní oficiálně jeho... oficiálně alespoň pokud šlo o místní vládu. Někteří Kevinovi staří přátelé se na to dívali jinak. Koupit si prvních několik z nich bylo poměrně snadné, ale s každým dalším podplaceným se vynořil zase jiný. Měl teď na triku další mrtvé, opět v sebeobraně, a třebaže se nikdy nepokládal za zabijáka, poslední střetnutí ho znepokojovalo, protože v něm zažil ten zvláštní pocit odstupu. Začínal si uvědomovat, že je schopen čelit smrti a odejít nejen úspěšně, ale i neotřesen.
Pokud ještě měl z něčeho strach, pak nikoliv z toho, že by se musel opět postavit Kilrathům, ale spíš z toho, že ho dříve nebo později vystopuje Sarnův klan.
Prohlédl si zákazníky baru. Důvod schůzky vyhlížel vcelku důvěryhodně; nějaký blázen si chce objednat pašerácký přelet do kilrathského prostoru, ale to může být vždycky jenom finta. Kupodivu si uvědomil, že ani pořádně neví, po čem se má dívat.
Ostatně, jak vlastně vypadá takový nájemný vrah? Pokud by se měl spolehnout na to, co ukazovali v holofilmech, dal by se vrah vždycky poznat podle mhouření očí, podle klobouku naraženého příliš hluboko do čela a samozřejmě podle zlověstné hudby a lehkého pachu spáleniny.
Tady bohužel žádnou hudbu ani pach na pomoc neměl a pod klidným zevnějškem si dobře uvědomoval, jaký zelenáč ve skutečnosti je. Do jisté míry dokonce upřímně litoval, že Kevin už nežije. Hans by sice v tom případě nebyl bohatý vlastník lodi, ale Kevin měl zkušenosti a byl by ho aspoň zasvětil do tajů byznysu.
Konečně zahlédl lidi, kteří vypadali na jeho kontakt. Seděli v koutě baru a vyjímali se tam jako pěst na oko. Zvolna přešel k jejich stolu.
"Pan Jackson?"
Winston Turner vzhlédl, překvapený tím, jak mladě majitel lodi vyhlíží. Vycítil, že ten kluk je nervózní. Často tenhle druh nervozity viděl, když mladičkého kadeta čekala některá obávaná ústní zkouška. Bylo to jasně patrné, a přesto se u mladíka projevovala ještě jiná vlastnost, která Turnerovi připadala zajímavá - zdálo se, jako by fungoval na dvou úrovních současně. Jednal s nimi a současně jako by si od všeho udržoval odstup. Někteří z nejlepších stíhačů, které Turner znal, tu vlastnost měli také, schopnost zůstat v krizové situaci nezúčastnění, nevzrušeně analyzovat tok informací a potom téměř nevyhnutelně učinit správné rozhodnutí. Věděl, že Vance Richards tuhle schopnost má, že Tolwyn si ji se vší pravděpodobností také osvojí... a tenhle mladík ji podle všeho získal velmi tvrdou školou.

Winston pokynul Hansovi, ať se posadí, a všiml si, že si Kruger otočil židli čelem do místnosti místo zády k ní.
"Někdo po vás jde," nadhodil Turner. "Vy se tedy jmenujete Meyer?"
Hans se usmál. "Myslím, že všichni tady používáme falešný jména, ale řekněme, že jsem prostě opatrnej."
"Vyrozuměli jsme, že vaše loď prodělala slušnou modernizaci."
"Tu nejlepší, jaká se dá za peníze sehnat," prohlásil pyšně Hans. "Motory Reverberator 3000 série C, půl palce duraoceli nalaminovaný na původním trupu, čtyřhlavňovej automatikou ovládanej laser v zatažitelný věži pod trupem a generálka přeskokového motoru."
"S takovou hmotností navíc ztrácíte spoustu nosnosti i se zdokonalenými motory," poznamenal Vance. "A kromě toho se Reverberatory už dostaly k sérii E."
"Hele, kámo, podstatný je dostat se tam a zpátky. Lepší letět desetkrát bez škrábnutí jenom s pár tunama nákladu než s dvaceti tunama naráz a kočičáckou fregatou za zadkem."
"Což se vám stalo posledně," pravil Turner přívětivě.
Hans se rozhlédl po lokálu a znovu se v něm na vteřinku projevil vystrašený mladík.
"Jo, to se stalo posledně."
"Já už tu historku znám. Už jsem si dneska prohlédl vaši loď a viděl jsem videozáznam, který pořídil jeden z opravářů, když jste s ní přiletěl," opáčil Turner. "Měl jste kliku, že ještě dýcháte. Škoda vašich přátel."
Hans si přebíral, co Turner právě řekl. Jestli někdo natočil holozáznam lodi, pobíhají kolem důkazy, které mohou padnout do nesprávných rukou.
"Myslím, pane Krugere, že se můžeme dohodnout. Myslím si, že byste v zájmu svého zdraví měl na čas zmizet z Pekelné díry. Máte dobrou reputaci, spousta lidí vás uznává, protože jste dost ztřeštěný na to, abyste se zúčastnil letu do kilrathského prostoru a přivedl loď sám zpátky. Jenže taková informace může padnout do špatných rukou; například se může donést jedné dopravní firmě, která se na vás vyptává."
Hanse se opět zmocnil ten pocit klidu. Tihle tři pro něho nepředstavují hrozbu, jinak už by se ho pokusili zlikvidovat.
"A vy tři," odpověděl příjemným tónem, "určitě nejste z Landreichu. Proboha, vždyť už jenom vaše sestřihy na dálku řvou, že patříte ke konfederačnímu loďstvu. O co tady teda jde? Letíte ke Kočičákům na vejlet, abyste se porozhlídli kolem?"
Turnerovi ztvrdly rysy.
"Synu, máme svoje důvody, proč na vaši otázku neodpovědět, takže to ani neudělám. Nechme to takhle. Máme náklad gotherského skla, po kterém jsou Kočičáci jako diví. Chceme se dostat na některé z vašich obchodních míst uvnitř jejich teritoria, čím hlouběji, tím lépe. Běžné podmínky přepravní smlouvy jsou, že majitel lodě dostane polovinu zisku."
"Sedmdesát pět procent," odvětil Hans klidně. "Potom, co se rozkřikla zpráva o té zničené fregatě, je tam dost horko."
Turner se usmál. "A vy s tou fregatou přirozeně nemáte nic společného."
Nyní bylo na Hansovi, aby se usmál. On sice skutečně neměl ve zničení kočičácké fregaty prsty, ale byl jediný, kdo to přežil, a sláva musí někomu patřit. Ačkoliv nebylo pravděpodobné, že by Kočičáci na jadernou minu naběhli podruhé, bylo těch padesát tisíc, které utratil za další, podle jeho názoru moudrá investice. Ostatně v očích některých lidí už byl mrtvý muž. Chtěli ho dostat konfederálové, k tomu ten rozruch, který spustili Kočičáci kvůli zničené lodi, co tedy záleželo na tom, jestli bude mít na triku o jeden hrdelní zločin víc nebo míň?
"Dobře, sedmdesát pět procent," řekl Turner.
Hans přikývl, natáhl se nad stůl a napřáhl ruku.
"Tady v Landreichu nemáme žádný písemný smlouvy," prohlásil pevně. "Buď vaše slovo platí, nebo je po vás. Je to jednoduchý."
Turner se usmál a stiskl mladíkovi ruku.
"Budu připravenej na nakládání ve dvanáct hodin. Dotáhněte si náklad na palubu, pořád sedím u kotviště třicet tři."
Hans vstal, znovu přejel pohledem místnost a odkráčel.
Turner se za ním díval a bedlivě přitom sledoval ostatní hosty u baru i v temných výklencích, jež lemovaly stěny lokálu.
"Jaký je váš dojem, pane Tolwyne?"
"Arogantní týpek, pane, ale připadá mi jako hrozný zelenáč."
Richards opovržlivě odfrkl. "Vy to jistě umíte posoudit nejlépe."
Tolwyn se naježil.
"Měl zajímavý život," řekl Turner, protože nechtěl, aby se ti dva do sebe zase pustili. Byl se svým výběrem pilota a administrativního asistenta nadmíru spokojen. Jenže oba mládenci byli jako pes a kočka. Oba chtěli mít navrch a Winstonovi takové soupeření připadalo dost otravné.
"Víte, že se původně hlásil na akademii?" pokračoval Turner. "Vlastně by promoval ve vašem ročníku, Geoffe."
"Proč tam nakonec nešel?"
Turner pokýval hlavou. "Hlavu by na to měl. Schopnostmi by obstál, problém byl v tom, že není oficiálně občanem Konfederace."
"A co má být? Už jsme měli studenty nepocházející z Konfederace."
Turner se uchechtl. "Synu, vy jste opravdu naivní, když přijde na politiku. Každý senátor má právo obsadit dvě patronátní místa. Jistý počet míst je vyhrazen synům a dcerám těch, kdo ve službě zahynuli, a obvyklý počet se pak na školu dostane díky svým schopnostem. Pro ty, kdo nepocházejí z Konfederace, tak zůstává velice málo míst. Bereme jich hrstku pro parádu, abychom si mohli bušit do hrudi a vykřikovat, jací jsme demokrati. Jenže pan Kruger neprošel sítem. Škoda. Pamatuji si na jeho přihlášku, protože jsem tehdy byl v přijímací komisi. Byl by z něho dobrý důstojník. Ale máte pravdu, pane Tolwyne, je to zelenáč, jak jste to vyjádřil."
"Proč ho tedy najímáme?" zeptal se Richards.

"Na poměry pohraničí má působivě zmodernizovanou loď. Kromě toho chci raději zelenáče jako on než protřelého mazáka."
"Proč?"
"Protože, pánové, v těchhle končinách nemají Konfederaci příliš v lásce. Uvědomte si, že loďstvo odpovídá za potírání pašeráctví, a já se ochotně vsadím, že aspoň jeden z lidí v tomhle lokálu přišel vinou našich hlídkových lodí o nějaký náklad. Kromě toho si myslí, že jsme hlupáci, protože ještě nejdeme Kočičákům po krku. Tudíž, vzato kolem a kolem, jsme si mohli najmout loď, doletět do poloviny cesty a skončit ve vakuu."
Tolwyn se opět rozhlédl po místnosti.
"Pojďme převézt náklad," řekl Turner, vstal a zamířil ke dveřím.
Geoff se zařadil za něj, ale všiml si, že Turner kráčí pomaleji než obvykle. Sotva došli ke dveřím, Winston se rychlým, téměř kočičím pohybem otočil a vytáhl z kapsy malý blaster. Zbraň tlumeně práskla a střela zasáhla jednoho z hostů do prsou. Muž odlétl k pultu, svezl se po něm a z ruky mu vypadl blaster. Tolwyn se s očima dokořán překvapením díval z Turnera na mrtvého muže a zpět. Nešlo jenom o to zabití, šlo o tu elegantní zručnost, kterou Turner předvedl, jako by na tuhle chvíli celé roky trénoval.
Turner chvilku stál beze slova s očima upřenýma na ostatní zákazníky, zbraň namířenou ke stropu.
"Ještě někdo od Sarnů?"
Všichni mlčeli.
"Barmane, vidíte zbraň v ruce mrtvého?"
Majitel baru se zvolna naklonil přes pult, podíval se na mrtvolu a potom zase na Turnera. "Vidím ji."
"Viděl jste, jak ji tasil?"
Barman přikývl.
"Další dva svědkové?"
"My jsme to viděli," přihlásila se dvojice, jež stála vedle mrtvého.
"Potom je záležitost podle zákonů Landreichu vyřízená," opáčil Turner. Ostatní hosté souhlasně přikyvovali.
Turner sáhl volnou rukou do kapsy, vytáhl peněženku a hodil ji Geoffovi.
"Vytáhněte dvě stovky, to by mělo na úhradu škod a pohřbu stačit, a položte je na pult."
Tolwyn udělal, co mu bylo poručeno. Nervózně shlédl na mrtvého. Přímo v místech, kde muž míval srdce, byla nyní díra, do které by se dala strčit pěst. Tolwyn ucítil ostrý, téměř kovový pach, uvědomil si, že to je krev, a trochu se mu zatočila hlava. Byla to vlastně první násilná smrt, jíž byl svědkem. Sice už viděl, jak se jiní kadeti zabili při nehodách během výcviku, ale v takové situaci se prostě rozpadl stroj, anebo začal hořet, nebo narazil do země. Pokaždé to bylo něco vzdáleného, neosobního, následovaného za několik dní naleštěnou rakví v kapli. Nikdy nebylo cítit spálené maso nebo krev a nebylo vidět šokovaný výraz dokořán otevřených očí mrtvoly, jež na něj hleděly.
Cítil v baru strach. Ukázalo se, že někdo, koho všichni pravděpodobně pokládali za pouhý chodící terč, má ostré zuby.
Ustoupil od pultu a překvapilo ho, že se Turner jednoduše otočil a vyšel ven na hlavní chodbu. Vůbec to nebylo jako v holofilmech, kde vítěz po přestřelce ostražitě vycouvá ze dveří.
Turner se ani neobtěžoval ohlédnout.
Tolwyn dohnal Vance.
"Sakra, viděl's to?" zašeptal.
Richards jenom přikývl.
"Tohle byl starý Winnie Turner?" pokračoval Geoff. "Kruci, já jsem si vždycky myslel, že je nebezpečný asi jako prvňáček."
"Ty vole," zašeptal Richards. "Nikdy jsi neslyšel, co se o něm povídá?"
"Myslíš ty řeči o speciálních jednotkách? Ale jdi, Winnie a komando?" Ale ještě než to dořekl, uvědomil si, jak byli všichni vedle. "Myslel jsem, že je jenom starý prófa." Tolwyn se podíval na nahrbená Turnerova záda před sebou v chodbě.
"Fantastické."
Turner byl rád, že je k oběma mladým důstojníkům obrácen zády, takže neviděli jeho pobavený úsměv. Zpozorovat zabijáka Sarnů bylo docela snadné; divil se, že ho Kruger nepostřehl také. Ten kluk je rozhodně zelenáč. Jediný důvod, proč zabiják nesložil Krugera hned v baru, zřejmě bylo, že to chtěl vyřídit v tichosti, a proto čekal, až odejdou. Byla od něho hloupost, že se rozhodl vyřídit i Krugerovy obchodní partnery. Ruplo mu v hlavě a ten hlupák sáhl po zbrani. Nejspíš za to mohl ten krátký okamžik, kdy se jeho a Turnerovy pohledy setkaly a Sarnův zabiják si uvědomil, že ho Turner odhalil. Turner v duchu zaklel; teď Sarnův klan půjde i po něm.
Fawcettův svět
Džukaga nar Vakka kráčel po otevřeném prostranství a ostražitě se rozhlížel kolem sebe. Především za to mohl ten pach, jenž ho tak rozčiloval. Protože to byl nový pach, dosud nespojený ani s představou kořisti, ani s představou konkurenta, měl z toho smíšené pocity. Za dvojitým elektrickým plotem lhostejně stáli lidé a dívali se, jak jde kolem. Slyšel jejich vysoko posazené, nepříjemně znějící šeptání. Už prostudoval holozáznamy, které ho otec přiměl prohlédnout, a snažil se rozeznat, co říkají.
Jeho pozornost upoutal jeden zachycený výraz, nelegitimní potomek. Prudce se zastavil a obrátil.
Ani jeden z lidí na opačné straně plotu se na něj nedíval.
Vedle něho zaduněl tichý smích.
"Aha, znáte tedy několik slov z jejich standardní řeči."
Džukaga se ohlédl na Hargu, nejstaršího přítele a nejvěrnějšího dvořana jeho otce, jenž odpovídal za chod tohoto odlehlého světa, přiděleného Vakkovu klanu.

"Neuděláme s tím něco?" zasyčel Džukaga.
"Co?" opáčil Harga. "Najdeme toho, kdo to řekl, a zabijeme ho? Milý mladý Džukago, když to uděláme, nezůstane na tomto světě ani jediný člověk."
"Nechápu, proč můj otec strpí, aby ještě jediný z nich žil."
"Řekněme, že ze shovívavosti," prohlásil Harga a pokynul Džukagovi, aby vešel do stínu rozložitého stromu ulanna, přivezeného až z domovského světa, aby v této cizí krajině poskytl alespoň nepatrnou připomínku domova.
Džukaga se posadil na hedvábnou pokrývku rozloženou pod stromem a přijal od Hargy obřadný šálek na uvítanou. Třebaže Harga nebyl z královské krve, Džukaga byl dost rozumný na to, aby ho poslechl, jednak proto, že Harga byl proslulý válečník Vakkova klanu, a pak také proto, že to byl nejbližší přítel Džukagova otce.
Džukaga opět pohlédl k pozemku s lidmi. Většina z nich už se odloudala od ohrady a vrátila se k políčkům, aby obdělávala plodiny. Scenérie Džukagovi připadala vcelku příjemná; na obzoru se tyčily modrošedé hory, od kopců vál chladivý vánek a jediný rušivý tón představovaly ty cizí pachy.
"Docela se mi tady líbí," prohlásil Harga. "Nikdy by mě nenapadlo, že jednou budu pánem nějakého světa. Mnohem raději bych zůstal po boku vašeho otce. Jak se mu vede?"
Džukaga mu tlumočil poslední klevety ode dvora a popsal závěrečné přípravy na nadcházející tažení. Když Harga mladému pánovi doléval šálek, zvolna vrtěl hlavou.
"Je to divný pocit být tady, místo abych znovu táhl do boje, ale váš otec má pravdu. Tady sloužím lépe."
Džukaga znovu pohlédl na lidi. Jak může někdo tvrdit, že zůstat doma a pozorovat otroky při práci je lepší než vydat se do boje? Harga, jako by četl Džukagovi myšlenky, se uchechtl.
"Víte, proč vás sem otec poslal?"
"Řekl mi, že chce, abych vás navštívil. Přece jen je nyní tento svět součástí našich rodových držav."
Harga se shovívavě usmál. "Tento svět je mnohem víc. Víte, že je to první místo kontaktu mezi námi a lidmi z Konfederace?"
"Ano."
"Docela zajímavé. Konfederace si to zjevně ani neuvědomuje. Obrovský prostor, četné světy, podivná síť přeskokových bodů, která vás někdy může provést osmkrát osmi soustavami, než větev skončí. Konfederace ani dopodrobna neví, kde jsou všichni její obyvatelé. Ti lidé, kteří se zde usadili, to byl vlastně omyl. Jejich loď je nejspíš hlášena jako pohřešovaná, zatímco náhodou prolétla kolem našich předsunutých hlídek a krátce nato sem přilétla loď klanu vašeho otce a přemohla je. Kdyby váš otec nezasáhl, aby je zachránil, nejspíš by byli na místě pobiti."
Džukaga pohlédl na Hargu. Na příteli jeho otce mu vždycky připadalo něco zvláštního. Byl znám jako udatný bojovník, ale současně měl rád knihy. Džukaga musel přiznat, že ke starému Hargovi chová jistou náklonnost, a válečník mu dokonce nějaký čas sloužil jako učitel.
"Váš otec věděl, že válka je nevyhnutelná, ale u téhle kořisti něco vycítil," mávl Harga tlapou k políčkům.
"Pracují jako otroci," řekl Džukaga.
"Pracují pro vlastní obživu."
"Přesto je to otrocká práce."
Džukaga postřehl, že se k nim něco blíží zezadu a ohlédl se. Stál za ním člověk a Džukagovi se naježila hříva. Člověk se přiblížil potichu a proti větru a Džukaga se instinktivně přikrčil, připraven udeřit, kdyby člověk dal najevo sebemenší náznak útoku. Člověk se díval přímo na něj a potom sklopil oči a pohlédl jinam.
"Můj pane Hargo, poslal jste pro mne?" řekl člověk, k Džukagovu překvapení jazykem Kilrahu. Znělo to podivně šišlavě a pisklavě.
"Abrame, chtěl jsem, abyste se k nám přidal na džirak."
"Jsem poctěn," odpověděl člověk, přistoupil ke kouřícímu kotlíku postavenému na kovovém koši se žhavým dřevěným uhlím, nalil si odvar a posadil se na okraj hedvábné pokrývky, jako by jim byl roven.
Džukaga se naježil a chystal se vztekle zavrčet příkaz otrokovi, který je tak drzý, že pije obřadní odvar z bylin a ještě se posadí v přítomnosti člena vládnoucího rodu klanu.
Harga se Džukagovu překvapení tiše zasmál.
"Jak se opovažuje?" zavrčel Džukaga.
"Byl jsem pozván," odpověděl klidně Abram s pohledem upřeným přímo na Džukagu.
Harga potěšené zařičel a plácal se rukama do kolen.
"Baron Džukaga si myslí, že jsem ztratil rozum," oznámil člověku.
"Nu, z toho, co o vás vím, se odvažuji tvrdit, že v porovnání s ostatními je to pravda," odpověděl Abram nevzrušeně.
"Co o nás víš?" štěkl Džukaga, jenž se na okamžik zapomněl a promluvil přímo k někomu, kdo ani nebyl pravé krve.
"Hodně toho vím, hodně. Četl jsem vaši Ikgara Kutgaga, znám rodokmeny klanů a Příběh osmi a dokonce vám mohu povědět, že mám podezření, že se schyluje k válce."
Džukaga pohlédl na člověka s očima dokořán překvapením. Ikgara byla posvátná historie klanů, jež sledovala rodokmeny až k mlhám stvoření.
"Trochu jako naše Bhagavadgíta říznutá kouskem Genese," řekl Abram. "Srovnávání kultur může být hodně zajímavé."
"Abram je něco, čemu lidé říkají doktor, vlastně učitel. Byl jedním z vůdců kolonizační lodě, která tady skončila."
Abram přikývl a vzdychl.
"Vypadá to, že jsme vzali špatný kurs. Kdybyste nás nepřekvapili, zajistil bych, aby bylo všechno zničeno. Nejspíš bych spustil autodestrukci lodě a všech s ní."
Jeho hlas nečekaně nabyl chladného, tvrdého tónu a Džukaga za tím vycítil temný neutuchající hněv.
Naštěstí pro vás jsme vás jako první našli Vakka a já, nikoliv někdo z jiných klanů nebo třeba i jiní Vakkovi poddaní,"

odpověděl Harga klidně.
"Naštěstí pro nás?" odpověděl Abram a zavrtěl hlavou. "Z knihovny naší lodě jste toho o nás zjistili příliš mnoho. Odvedli jste jako vězně všechny lidi z naší skupiny, kteří předtím sloužili u loďstva. Prozraďte mi, kde jsou teď?"
Harga se díval na Abrama a neříkal nic.
"S největší pravděpodobností mrtví, poté, co z nich váš císař vytáhl všechno, co mohl," odpověděl si Abram.
"Proč jste tohle dovolil?" zeptal se Džukaga Hargy dialektem císařského dvora.
"On zná částečně i tuhle řeč," odpověděl Harga a na chviličku zaváhal. "Asi by se dalo říci, že ho pokládám za něco jako přítele."
"Přítele?" vyhrkl Džukaga, ohromen tím přiznáním.
"Ano, dalo by se to tak říci," vmísil se do hovoru Abram. "Ačkoliv si troufám tvrdit, že moje dny jsou sečteny. Jakmile začne válka, přestaneme vám být užiteční. Vaše laboratoř, ve které studujete zajaté krysy, se zavře."
"Už jsem vám říkal, že vás baron Vakka svěřil mé ochraně," odpověděl Harga.
Abram se zasmál. "Víte, Hargo, vy se mi opravdu líbíte. Připomínáte mi samuraje ze starých dob tokugawského šógunátu na Zemi. Cvičení zabijáci, ale vzdělaní ve výtvarném umění, hudbě i poesii. Jenom bych si přál, abyste takoví byli všichni Kočičáci. Kruci, vždyť bychom nakonec mohli najít způsob, jak spolu vycházet."
"Kočičáci?" podivil se Džukaga.
"Slangový výraz pro nás," poučil ho Harga. "Zdá se, že mají zvířecí mazlíčky, kteří nás připomínají."
"Zvířecí mazlíčky?" naježil se Džukaga a jeho reakce vyvolala smích u člověka i u Hargy.
"Nechápu, proč jsme tady," prohlásil Džukaga chladně.
"Jednoduše proto," odpověděl Harga a mluvil nyní vážně, jako by opět byl starý učitel poučující mladého šlechtice. Třebaže snad student stál rodem výš, nebylo pochyb o tom, kdo koho převyšuje moudrostí a kdo komu uštědří důkladný výprask, kdyby byl vyprovokován.
"Zakrátko se octneme ve válce s Konfederací." Džukagu ohromilo, že Harga otevřeně probírá takovou věc před nepřítelem. Člověk neříkal nic, upíjel čaj a ledabyle Džukagu pozoroval.
"Korunní princ je hlupák, když si myslí, že válka skončí za osm dní, nebo třeba i za osm osmic dní. Několik týdnů strávených zde s lidmi by ho o tom poučilo, stejně jako se poučil váš otec. Tahle válka se potáhne celé generace a vy, mladý Džukago, jednou povedete náš klan. Váš otec chce, abyste věděl, s čím bojujete."
Pokynul tlapou k Abramovi a ten odložil šálek.
"Vzhledem k tomu, kdo jste, mi vlastenecká povinnost velí, abych se vás pokusil zabít," oznámil Abram klidně.
"Zkus to," odsekl Džukaga.
Abram se tiše zasmál.
"Na svou rasu jsem starý a vy byste mi mohl zlomit vaz úplně bez námahy. Pochybuji, že by se vám třeba jen jeden člověk ze sta mohl postavit ve fyzickém zápasu. Moje gesto by tudíž bylo marné."
"Když si to uvědomuješ, člověče, proč dál lpíš na životě?"
"Myslíte sebevraždu? Ta je proti mému osobnímu náboženskému přesvědčení, ale také mám docela rád život, i když jsem zajatec."
"Proč?" Představa zajatce, který chce zůstat naživu bez cti, byla nepochopitelná.
"Řekněme, že chci vidět, jak se věci vyvinou. Harga a já si do jisté míry rozumíme. Vy už jste většinu našich tajemství získali, když jste se zmocnili mé lodě. Zajímavé, kolik se toho během let nashromáždí v lodních počítačích, když se zapomíná promazávat paměť. Když jste to získali, máte osmdesáti-, možná devadesátiprocentní obrázek toho, kdo jsme, co umíme, jaké máme silné a slabé stránky. Po tomhle nám už nic nebránilo dát se do řeči. Quid pro quo, jak říkáme v jednom z našich starých jazyků. Myslím, že po vašem je to huma ta humas."
Opět okamžik překvapení pro Džukagu, neboť člověk to staré rčení pronesl královským jazykem.
"Kolik jste mu toho prozradil?" ohlédl se Džukaga na Hargu.
Harga se zasmál. "Nu, když jste tady sám a když pocházíte ze společnosti, kde se na učenost hledí podezřívavě, protože se na válečníka nesluší, může být rozhovor s učeným cizincem docela povzbuzující. Pomáhá ukrátit roky."
Abram se usmál a souhlasně přikývl.
"Vyhýbáme se vojenským záležitostem," řekl, "ačkoliv s ohledem na to, k čemu se schyluje, si troufám říci, že všechny záležitosti jsou vojenské. Vím, že tady Harga se nám snaží porozumět, ale myslím si, že to pro něho je spíš intelektuální cvičení pro ukrácení dlouhé chvíle. Pokud jde o mne, pak se mi možná, opravdu jen možná, podaří přežít a ohlásit, na co jsem přišel."
"A to je?"
"Prohrajete."
"Jak to?" otázal se Džukaga, jenž nemohl uvěřit odvážnosti toho tvrzení, ani věcnosti, s níž bylo vysloveno.
"Protože nás ve skutečnosti neznáte," odpověděl Abram. "Jistě, máte údaje, čísla, souřadnice přeskokových bodů, plány lodí, analýzy zbraní. V tomhle ohledu máte navrch, protože my jsme otevřená společnost a vy uzavřená. Čistě z vojenského hlediska byste měli vyhrát."
Znovu ten úsměv. "Ale nevíte, co je tady," položil si ruku na srdce.
To gesto připadlo Džukagovi zvláštní. Člověk ukazoval na místo, kde podle Kilrathů sídlí duše, a Džukaga přemítal, jestli to je lidské gesto nebo jenom gesto převzaté otrokem.
"Nejspíš plánujete Jak-tu, skok ze zálohy. To je moudrý postup pro lovce, který chce zdolat kořist rychle a čistě a zůstat přitom nezraněn. Ale u nás tím děláte chybu."
Bylo znepokojivé, že to člověk vůbec ví. Džukaga pohlédl na Hargu a spatřil zmatený výraz. Ne, ten člověk na to musel přijít sám.

"Pokračuj."
Abram vteřinku zaváhal.
"To je zvláštní, klidně si tady s vámi Kočičáky povídám a málem jsem zapomněl, že jsme nepřátelé na život a na smrt a že cokoliv řeknu, může to poškodit moji rasu. Ale co, sakra, na tom, vždyť vy si stejně jedete ve svých kolejích..." usmál se, pohlédl na Hargu a pokýval hlavou, ".. .tedy kromě zde přítomných, že na tom vlastně nezáleží."
"Pokračuj."
"Máme takový zvláštní kodex. Dva lidé se sejdou, bojují, jeden možná zahyne, ale je takové nepsané pravidlo, že ho ten druhý zastřelí zepředu, ne do zad. Já vím, že tomu tak v historii vždycky nebývalo, ale přesto nás takový čin pobouří. Vy vnímáte Jak-tu jako správnou věc, my to vnímáme jako zbabělost, jako podlost."
Džukaga se začal zvedat. Nechat se cizincem obvinit ze zbabělosti, bylo něco, co nedokázal snést.
"Zůstaňte sedět," zavrčel Harga. "Nechte ho mluvit."
Abram se díval na Džukagu zpříma, jako by napůl chtěl, aby udeřil, aby to skončil. Džukaga se s námahou ovládl a zase se posadil.
"Možná je to rasová paměť nás obou," pokračoval Abram. "Vy jste masožraví lovci, zatímco my jsme se podle všeho vyvinuli z tvorů, kteří, než vynalezli nástroje, patřili k těm loveným."
Džukaga se na člověka překvapeně podíval. Bylo zcela mimo jeho chápání, jak ledabyle člověk dokázal přiznat, že je potomkem kořisti. A v jeho hlase nebyla znát žádná hanba, žádná poníženost. Džukaga užasle pohlédl na Hargu a ten se opět usmál.
"Říkal jsem vám, že je tu čemu se naučit," poznamenal.
"Řekl jsem snad něco zajímavého?" ozval se Abram a Džukaga si uvědomil, že člověk skutečně nemá ponětí o hanbě, kterou právě přiznal. Podivně cizí myšlenkový postup. Pokud už tento bod je téměř nepochopitelný, co dalšího nepochopitelného lidé skrývají?
Něco se v Džukagovi probudilo, matná jiskřička poznání, jako by se v něm začala rodit závažná, dosud sotva tušená myšlenka. Naklonil se kupředu a zadíval se zpříma na Abrama.
"Pokračujte."
"Nu, jak jsem říkal. Spustíte v nás vrozenou reakci. U vás lovců pouhý pohled na nás, pouhá skutečnost, že existujeme, spouští touhu ulovit nás a zabít."
S pohledem upřeným na Džukagu zmlkl a ten uvažoval, jestli snad člověk přímo teď dochází k novému poznání.
"A v nás váš skok ze zálohy také spustí jisté reakce. Ano, probudí v nás hrůzu, to přiznávám. Hrome, já sám s ní teď zápasím, když tu s vámi sedím a vy máte napůl vysunuté drápy."
Džukaga se podíval na své tlapy a zjistil, že drápy ostré jako břitva má skutečně venku. K vlastnímu překvapení je zatáhl.
"Víte, my lidé se některých věcí bojíme víc než smrti.
Například toho, že naši milovaní, třeba děti, mohou dojít nějaké úhony."
"To máme společné," přerušil ho Džukaga, trochu rozmrzelý, že to, co začínalo vypadat jako zajímavý vhled, přechází v banalitu. Každý vyšší tvor, dokonce i ta nejhloupější kořist chrání své mladé.
"Ne, je tady něco víc. Snad nejvíc ze všeho se bojíme, že nás něco sežere," řekl Abram tiše. "Že nebudeme jenom zabiti, ale že budeme pozřeni zaživa, že se do nás budou zatínat drápy a zuby. Řekněte člověku, aby klidně seděl a přemýšlel o takové smrti, a naplní ho hrůza. Nyní mi dovolte, abych se zeptal: Pojídáte ty, které jste porazili?"
Džukaga neodpověděl.
Abram se přinutil k úsměvu.
"I kdybyste nedělali všechno, co vyplývá z vaší podoby, vaše myšlení, způsoby, rituály i způsob boje prozrazují dravost, masožravost. A teď, proč užíváte Jak-tu?"
"Cože?"
"Proč při lovu užíváte Jak-tu?"
"Abychom srazili kořist jediným úderem."
Abram zavrtěl hlavou.
"Ne. To má hlubší smysl. Protože když nesrazíte kořist jediným úderem, když jí nezlomíte vaz nebo hřbet, aby zůstala bezbranná, bude kolem sebe bít. Než zemře, bude po vás bít z čiré hrůzy. V tu chvíli se stává nebezpečnou a může vás třeba i zabít.
A to je jádro toho, o čem mluvím," řekl Abram tiše. "Považujete nás za slabé. Ano, jako jedinci jsme ve srovnání s vámi slabí. Možná dokonce i po vojenské stránce jsme slabí, ale budeme bojovat, protože nás k tomu přiměje zoufalá hrůza. Myslím, že Varniové ji v sobě nemají zakořeněnou. Podle toho, co jsem slyšel, mají za sebou snad deset nebo dvacet miliónů let evoluce a za tu dobu se ztratila. Víte, není to tak dávno, kdy jsme měli v ruce jenom klacek nebo kámen proti kočkám, které byly o poznání větší než vy. Na kořist, jako jsme my, jste ještě nenarazili, a já vám říkám, že až to skončí, bude vaše císařství mrtvé."
Z ledabylého způsobu, jakým člověk mluvil, přeběhl Džukagovi mráz po zádech.
"Tohle se váš otec dozvěděl," vmísil se do řeči Harga. "Chtěl, abyste se to dozvěděl také, než se vydáte do boje."
"Váš otec, proudí jeho krev dobře?" zeptal se Abram.
"Jeho krev je hustá," odpověděl Džukaga automaticky a vzápětí jím trhlo, že člověk zná obvyklou obřadnou otázku na zdraví přítele.
Abram se uchechtl. "Měl jsem ho docela rád. Hádám dokonce, že by tady bylo po nás, nebýt jeho. Neobvyklá povaha na vaši rasu, myslí spíš tímhle..." ukázal si na hlavu a potom opět na srdce, "...než tímhle."
Abram dopil, vzal kotlík z koše, pokynul Džukagovi a Hargovi, aby mu nastavili své, oběma nalil a potom dolil i sobě.

"Bude tedy válka?" zeptal se tiše.
"Ano."
"Slyšel jsem něco o tom, že i Konfederace se chystá na vyhlášení války."
Džukaga se na něho překvapeně podíval.
"Není důvod o tom nemluvit," ubezpečil ho Harga. "Váš otec mě informuje o zprávách rozvědky pocházejících z našich odposlechových stanic."
Džukaga se neklidně zavrtěl a znovu se ohlédl po člověku.
"Nutně muselo dojít k incidentům," řekl Abram. "Rozhodnutí vašeho císaře nenavazovat po prvních náhodných kontaktech žádné oficiální styky s Konfederací mohlo být pro vás logické, ale naši stranu to určitě zarazilo. Je to známka bojechtivosti.
Kromě toho máte volně přístupné naše nevojenské komunikace a celou dobu je odposloucháváte. Když jste rozluštili náš jazyk a kódování poté, co jste se zmocnili mé lodi a všech počítačových souborů v ní, není pro vás odposlouchávání žádný problém."
"Říká se, že zahájí omezený útok," ozval se Džukaga.
Abram se zasmál. "To je nám podobné. Další významný rozdíl mezi námi. Naši politici si představují, že když vám trochu rozbijeme nos, dáme vám tím najevo, že se jen tak nedáme, a všechno se urovná. Parchanti mizerní pitomí."
Abram ani nezesílil hlas, když svůj odsudek vyslovoval.
Džukagu zarazilo, jak nedbale Abram utrousil tu nejhorší nadávku na adresu vůdců Konfederace. Takové rouhání vůči císařskému rodu byl důvod k okamžité popravě.
"Oni si myslí, že to, čemu říkají omezená akce, vás odradí a potom bude možno uzavřít mír, aby se předešlo větším škodám. Bizarní představa."
Džukaga přikývl.
Harga vzdychl a jeho pohled se na okamžik setkal s Abramovým. Člověk vstal. "Byl bych rád, kdybyste si vy a Džukaga ještě popovídali. Za několik dní se musí zase vrátit."
"Jak si přejete," odvětil Abram.
"Možná vám bude připadat zajímavý. Myším, že se mu četba vašeho Sun Cua nebo Machiavelliho bude zamlouvat."
"Á, dva mistři. Ovšem diskutovat o nich s někým, kdo jednoho dne může stanout v čele vašeho válečného úsilí, je ústupek, který bych raději nedělal."
Harga se usmál. "Už jsme to přece probírali, příteli. Beztak to všechno bylo v počítačích vaší lodě, třebaže si troufám tvrdit, že tomu nikdo z císařské rodiny nevěnoval velkou pozornost. Ale tady Džukaga může jednou být významný."
"Významný pro naši porážku?" zeptal se Abram. "Poznejte své přátele, ale nepřátele poznejte ještě důkladněji?"
"Možná, že poznání nepřítele jednoho dne vyústí v jeho i vaši záchranu."
"Rozmyslím si to," odpověděl Abram a bez jakékoliv obřadné úklony se otočil a odešel.
"Znepokojuje mě," přiznal Džukaga.
"Však by také měl. Váš otec ho má docela rád. Ne, to je špatný výraz. Spíš ho obdivuje."
"Otroka?"
"Ne," prohlásil Harga vehementně. "Protivníka hodného úcty s intelektem stejně dobrým jako náš. To byl odjakživa náš problém. My neobdivujeme intelekt, jenom hrubou sílu a odvahu. Když jde o výrobu a chod našich strojů, necháváme přemýšlení na otrocích. Abram mi řekl, že v dějinách lidí se vyskytoval nejeden klan, který postupoval stejně. Víte, jak všechny dopadly?"
"Byly zničeny?" nadhodil Džukaga nervózně.
Harga přikývl, sáhl pro šálek mladého následníka, nalil do něj další dávku odvaru, znovu se posadil a upřel pohled na Džukagu.
"Váš otec a já jsme pokrevní přátelé. Zachránil mi život v bitvě o Turing za války s Varnii. Pamatuji den, kdy jste se narodil, tu radost a vítězoslávu, kterou cítil. Kdysi jsem vás učil a rozeznal jsem u vás inteligenci ještě větší. Sám mladé nemám, takže, mladý Džukago, v některých ohledech spojuji své sny s vámi."
Džukaga sklopil zrak, neschopen odpovědi.
"Proto vás žádám, abyste mě vyslechl. Modlím se k bohům, abych se mýlil a abyste den poté, co náš útok začne, mohl na má slova vzpomínat jenom jako na žvatlání pošetilého starce."
"Vy nevěříte, že zvítězíme?" zeptal se Džukaga.
"Myslím, že tahle válka přinese katastrofu. Vím, že to váš otec řekl císaři i korunnímu princi, ale ti ho nevyslyší. Varniové měli jenom deset světů, a přesto boj s nimi byl nebezpečný, ačkoliv jsme měli výhodu naprostého překvapení. Konfederaci tvoří stovky, tisíce soustav. Prostá matematika nás poučuje, že nemůžeme udeřit na všech místech najednou."
"Plán korunního prince je brilantní," odvětil Džukaga.
Harga se uchechtl. "Ale jděte, pamatujete si čtvrtou Xagovu poučku?"
"Žádný útočný plán nepřežije první kontakt s nepřítelem," odrecitoval Džukaga mechanicky čtvrtou z osmi pouček legendárního válečníka, jenž založil První císařství.
"Korunní princ ignoroval jeden nanejvýš důležitý činitel a já vás prosím, Džukago, abyste si zapamatoval tohle."
Užití slova "prosit" mladého bojovníka polekalo, protože signalizovalo zoufalou žádost podřízeného k nadřízenému.
"Lidé mají kaga, bojovného ducha. Jejich historie a tradice jím překypuje.
Jednou, Džukago, se může stát, že budete mít v rukách další průběh téhle války. Prosím vás, studujte tyhle lidi důkladně. Poznejte jejich literaturu, poslouchejte jejich hudbu, zkoumejte jejich historii. Může to utvářet vaše pocity. Začněte s tím se záměrem rozšifrovat, co jsou zač, abychom dosáhli vítězství. Potom snad pochopíte víc. Možná se je

dokonce naučíte mít rád, i když ta představa pro někoho, kdo dychtí po krvi, nyní nutně vyhlíží děsivě."
Harga se zadíval k políčkům, kde pracovali lidé. Abram už se k nim vrátil a několik dalších lidí kolem něho se zvědavě dívalo k plátěnému přístřešku pod stromem.
"Víte, že mám od císařského dvora rozkaz všechny je zabít," řekl Harga tiše.
Džukagy se zmocnily nečekaně smíšené emoce. Ještě před hodinou by ho to v nejmenším netrápilo, ale teď? S jedním z nich mluvil, popíjel, byl přinucen k přemýšlení.
"Tohle je naše léno," odpověděl Džukaga. "Císařské edikty tu nemají přímou platnost."
"Tento svět se stane vojenskou základnou hned, jak začne válka. Zdejší přeskokový bod může mít strategickou hodnotu, a proto císař vznesl na tuto planetu nárok výměnou za jiný svět v jiném sektoru."
"A uděláte to?"
Harga se smutně usmál.
"Císař promluvil..." Nedořekl.
"Zvědavý člověk. Dobrý přítel. Uvidíme. Řekl bych, že má podezření. Aspoň mi říká, že žije ve vypůjčeném čase od chvíle, kdy jsme je tady objevili. Jak tvrdí, žije hlavně z intelektuálské zvědavosti, co bude dál. Mnoho nocí jsme proseděli až do rána, vyprávěli jsme si navzájem svou historii a rozebírali své myšlenky. Zvláštní, jak jsme si podobní, a jak současně rozdílní. Otec vás sem poslal právě kvůli němu. Možná to bude jediný člověk, kterého skutečně poznáte, zvlášť poté, co začne válka; protože až začne, budeme se zabíjet od pohledu."
Harga zavřel oči a Džukaga si uvědomil, jak starý vlastně přítel jeho otce je. Hříva mu skoro zbělela, svaly končetin se rozplývaly v nic.
Harga otevřel oči, zahleděl se znovu na Džukagu a jeho hlas zněl náhle vzdáleně a staře, jako by už šeptal z druhé strany.
"Bojím se, že jediné, co se korunnímu princi podaří, je probudit spícího obra."

Kapitola šestá
Země - nejvyšší velitelství
Kancelář velitele loďstva konfederace
Konfederační datum 2634,181

"Senátore More, rád vás vidím."
Když se senátor majestátně vnesl do admirálovy kanceláře, jako by to bylo jeho osobní panství, Skip Banbrige se přiměl k úsměvu.
Posadil se a napil se ze svého hrnku kávy, senátorovi však šálek nenabídl.
"Vaše poznámky ve včerejším tisku o mých politických motivech pro blokování továren na modernizaci stíhaček Wildcat byly notně scestné," spustil More. Vrhl se po hlavě do útoku bez jakýchkoliv úvodních zdvořilostí.
"Řekl jsem jenom, že je na čase odsunout politické ohledy stranou. Schyluje se ke krizi a ty modernizované stroje potřebujeme hned."
"Můj obvod nebo nic, admirále. Rozumíte mi?"
"Senátore, váš obvod leží dva přeskokové body od možné fronty."
"Fronty s čím?"
"S Kilrathy, pane," odvětil Skip chladně. "Blíží se vyhlášení války."
"Krok, proti kterému se překvapivě stavíte," odsekl More.
"Chystáme úder do tmy, pane. Víme jenom, že tam jsou a že jsou xenofobní, až to bolí. Kromě toho nevíme nic."
"Vy se bojíte, že?" popichoval ho More. "Myslel jsem si, že vy lidi od loďstva po příležitosti k nějaké střílečce skočíte celí žhaví."
Skip stěží potlačoval vztek.
"Pane, když dobrotivý Bůh dá, tahle omezená válka svůj účel splní, ale tady máme co dělat s neznámem. Nevíme o nich nic konkrétního. Ani nevíme, kde, sakra, mají na svém teritoriu přeskokové body. Průzkumným týmům bude trvat celé měsíce a roky, než je objeví. A já říkám, že se mi tenhle hazard nelíbí."
"Chcete tedy utéci? Na co tedy, sakra, vyhazujeme miliardy? Na hračky, abyste v nich jenom poletovali kolem?"
Skip se naklonil kupředu a napůl se zvedl z židle.
"I v téhle omezené operaci umře spousta dobrých děcek. Ještě o moc víc jich může umřít, když si ji Kočičáci vyloží špatně, buď jako známku slabosti nebo agresivity."
"S jejich nájezdy tedy neuděláme nic?"
Skip unaveně zavrtěl hlavou a sklesl zpátky na židli. Tentýž člověk, který se snažil flotile podrazit nohy, ji nyní nutí do agresivních akcí, když to není vhodné. Věděl, že je to iracionální předsudek, ale nikdy neměl v lásce politické vůdce, kteří nestrávili alespoň nějaký čas ve vojsku, nebo přinejmenším nestudovali vojenskou historii. Nejhorší jsou právě takoví, kteří vykřikují něco o přemrštěných rozpočtech, vyskakují do stropu nad prkotinami a potom ochotně pošlou mládež na smrt kvůli své zrovna teď oblíbené bábovičce na svém politickém písečku.
Před Kilrathy je třeba se mít na pozoru. Všechny instinkty mu napovídaly, že se na obzoru rýsuje válka, nejenom omezená akce, nýbrž všeobecná totální válka, jakou Konfederace ještě nikdy nepoznala. A Skip věděl, že pokud válka přijde, More se vmanévruje do patřičného politického postoje.
"Finance, admirále," vrátil se More tichým hlasem k hlavnímu tématu své návštěvy. "Chci tu továrnu ve svém volebním obvodu, nebo nic."
"Výrobu potřebujeme mít hluboko v týlu, abychom ji ochránili. To znamená vnitřní světy, ne okraj. Proboha, copak to

nechápete? Vedeme tady řeč o přežití!"
More vstal, naklonil se přes stůl a práskl pěstmi do jeho desky.
"Pořád vnitřní světy. Jste s nimi moc zadobře a ať se propadnu, jestli tomu neudělám přítrž. A ještě jedna věc, admirále. Vaše hlava je v sázce a já ji chci. Už mám dost těch vašich výpadů. Pošlu na vás tolik vyšetřovacích komisí, že se nebudete schopen ani pohnout. Pokud nebudete hrát na mé straně, skončil jste."
Banbridge se naježil a vstal, jen jen explodovat.
"Zatraceně, copak ani jednou, senátore, aspoň jednou jedinkrát nemůžete přestat myslet jako radní z Kocourkova a začít přemýšlet jako reprezentant celé Konfederace? Senát zítra vyhlásí válku a já mám svázané ruce Oranžovým pět. Jestli s nimi máme bojovat, tak s nimi, sakra, bojujme a vykašleme se na tahle polovičatá opatření."
"To je přesně to, co ta vaše banda chce," odsekl More. "Válku v plném měřítku. Víte, Banbridgi, časy se změnily. Naše akce budou chirurgické, vyvážené a přiměřené úrovni hrozby. Na vyřešení tohohle problému s Kočičáky potřebujeme skalpel, ne perlík. Vyřídit pár jejich lodí, zatlačit je zpátky a tím to skončí. Vy, vojáci, vidíte jenom na konec hlavně. Měli byste víc naslouchat lidem z ministerstva zahraničí, ti se v tom vyznají. Jakmile Kočičáci uvidí, že budeme bojovat, získají respekt a couvnou. Kdyby bylo po vašem, skončili bychom v neomezené válce a to by znamenalo katastrofu."
"Kočičáci jsou připravení a my ne, a až to spustí, převálcují nás díky tomu všemu, co jste udělal."
"Jste vzpurný, pane Banbridgi, a to vás bude stát hvězdičky!"
Skip zápasil se vztekem a přál si, aby tu s ním byl Winston. Starý profesor vždycky uměl situaci nějak zklidnit. Věděl, že by bylo záhodno Moreovi poklonkovat, ale na to už bylo pozdě.
"Senátore, až začnou domů vozit plastové pytle s mrtvými, budu se modlit, abyste se musel podívat do očí každé matce, jejíhož syna nebo dceru jste poslal na smrt, protože Bůh ví, že já jsem se s mnohými z nich potkal."
"Vy jste skončil, Banbridgi. Očekávám podporu výstavby těch továren na mém světě. Všechno, nebo nic."
More jen uskočil od stolu, když se Skip nasupil. Poprvé za celé roky se admirál přistihl při touze někoho skutečně vlastníma rukama zaškrtit. Věděl, že pokud dojde na krizi, More ji přečká. Takoví jako on ze všeho vždycky vyklouznou. Kličkují a shazují vinu na druhé a vyjdou z toho čistí. A ještě víc ho štvalo, že ten parchant ani nepomyslí na ty tisíce mladých lidí, kteří zahynou vinou jeho arogance. Nějaká představa osobní viny za tragédie, které zavinil, ho zcela míjela. Jediné, na čem mu záleželo, byla moc.
"Vypadněte," zavrčel Skip. "Okamžitě vypadněte z mé kanceláře, sakra!"
More se zlomyslně usmál. "Doufal jsem, že takhle odpovíte. Já pro přežití nepotřebuji, abyste mi lezl do zadku. Vlastně chci mít vaši kůži pověšenou na zdi."
Bez dalšího slova More vyšel ven. Na opačné straně dveří Banbridge zahlédl čekat všudypřítomný hlouček přisluhovačů, kteří se kolem senátora rojili jako trubci kolem včelí královny. Pak se dveře zasunuly a Skip za nepřetržitého proudu šťavnatých nadávek z podpalubí začal vztekle dupat sem a tam po místnosti. Hrnek s kávou skončil roztřísknutý o stěnu a Skip se zastyděl když jeden z příslušníků jeho štábu otevřel dveře a strčil dovnitř hlavu, aby se ujistil, že admirál je v pořádku.
"Vypadněte!" zahulákal Skip a zalil ho provinilý pocit, když se na něj mladičký poručík vytřeštěně zadíval.
"Mám to uklidit, pane?" zeptal se mladík a kývl směrem ke kávě stékající po zdi.
Skip se zhluboka nadechl. "Ne, synu. Jenom mě nechte o samotě."
Zašel do své osobní umývárny, vzal pár ručníků, klekl si a začal tu louži vytírat. Odjakživa nesnášel důstojníky, kteří nadělají nepořádek a potom s nosem nahoru odkráčejí s vědomím, že to po nich vždycky uklidí nějaký chudák podřízený. Vyhodil střepy hrnku do smetí a ručníky do koše na špinavé prádlo v umývárně.
Posadil se zpátky za stůl, zuřivost opět pod kontrolou. More mu udělá ze života peklo a Skip se může jenom modlit, aby se to protáhlo na tak dlouho, aby byl ještě na velitelské židli, až přijde krize. More očividně chtěl mít příštím nejvyšším velitelem Kolenského, což byl docela dobrý důstojník, ale táhl to s opačnou stranou. Scházela mu představivost a rozhodně nebyl s loďstvem srostlý. Kruci, vždyť právě Kolensky vypracoval Oranžový pět a dokonce mu sám věřil. Odsunul tyhle úvahy stranou, přihlásil se do systému a prostudoval si poslední zpravodajská hlášení od Speedwella. Byla v nich spousta náznaků, jež do sebe zapadaly, ale nejpodstatnější informace byla ta, že vlastně žádné informace nemají. Kilrathové drží všechno důkladně pod pokličkou. Hranice, která bývala poněkud prostupná alespoň pro světy v šedém pohraničním prostoru, byla nyní uzavřená. Kolovaly pověsti o incidentu s jadernou minou, který Kočičáky pořádně nadzvedl. Ale kromě toho nic. Ticho a prázdné pásmo rozdělující oba systémy, jež se očividně řítí ke srážce. Copak lidé jako More nevidí, že rázné odmítnutí nabídek k navázání diplomatických kontaktů je dostatečným signálem? Ministerstvo zahraničí místo toho vypotilo nějaké žvásty o pochopení jiných kultur a nechalo to plavat.
Nu, těch několik přeživších Varniů, kteří se k lidem utekli, mělo informací dost... Kilrathové jsou zabijáci, tečka.
Nejvíc ho znervózňoval právě tenhle naprostý nedostatek informací. Co mají, sakra, za lubem? Stejně znepokojivé bylo, že Winston beze stopy zmizel. Skip věděl, že to je součást postupu, na kterém se dohodli. Ale v současném rozčileném rozpoložení se bál, že mohl starého přítele zbytečně zatáhnout do neřešitelné situace.

Soustava černé díry 299
Teritorium Kilrathského císařství

Geoffa Tolwyna konečně přešel dávivý pocit.
"Jsme tady. Teď mějte oči na stopkách!"
Geoff sešlápl ovládací pedály, pomalu otáčel střeleckou věží dokola a pozorně sledoval panel zobrazení cílů. Nablízku nebylo nic, jen několik rozptýlených odrazů od nějakých úlomků. Analýza cíle prozradila, že to jsou trosky z rozbité lehké nákladní lodě. Začaly se ukazovat i další vraky, jak nadsvětelný radar systematicky sbíral údaje ze vzdáleností

miliónů kilometrů.
"Musí tam poletovat snad půl stovky vraků," oznámil Geoff.
"Slyšel jsem o tom," odpověděl Hans.
Geoff se podíval mezi koleny dolů, kde seděl v pilotním sedadle na levé straně Hans a vpravo na sedadle druhého pilota Richards. Maličko Richardsovi záviděl. Lazarus byl skutečně našlapaná loď; Hans se jejími schopnostmi nechlubil nadarmo. Systém tlumení setrvačnosti však nebyl úplně synchronizovaný, tudíž když motory zabraly, přetížení se vyšplhalo až na deset g, než začalo zase klesat.
Geoff dál propátrával okolní temnotu. Přeskokový bod, kterým je Hans provedl, byl údajně obchodním tajemstvím pašeráků ze soustavy Landreichu. Ústil nedaleko nad horizontem událostí černé díry dva skoky hluboko uvnitř císařství. Soustava neměla žádné planety a byla oblíbeným místem nejrozmanitějších kšeftařů, pašeráků a těch, kdo jednoduše ze závažných důvodů potřebovali změnit místo pobytu. Když znovu otočil střeleckou věží, podíval se k černé díře. Ta byla pochopitelně neviditelná. Cokoliv, co překročilo horizont událostí, prostě zmizelo, ale těsně nad horizontem zářil mihotavý pás světla vydávaného zbloudilými částicemi urychlovanými na rychlost blízkou rychlosti světla. Z toho, že se octl v soustavě černé díry, byl Geoff maličko nervózní. Gravitační pole v okolí černých děr bylo značně nepředvídatelné. Zůstávat na oběžné dráze kolem některé z nich bylo nebezpečné i ve vzdálenosti pěti miliard kilometrů. Řády loďstva dokonce přísně zakazovaly plavidlům přeskakovat do takových soustav, s výjimkou nutného pronásledování nepřítele. Ústí přeskokových bodů měla tu nepříjemnou vlastnost, že náhodně měnila polohu, a předpokládalo se, že se občas přesunou pod hranici obzoru událostí... v kterémžto případě loď provedla přeskok, v miliontině sekundy byla vtažena dovnitř a zmizela navždy.
"Teď přijde ta pravá sranda," oznámil Hans. Geoff se ve věži naklonil, aby se podíval, co bude dál, a Hans navolil kódovaný poznávací signál, jehož získání ho podle vlastních slov stálo na Pekelné díře tisíc kreditů.
Vyslal zhuštěný signál, pohodlně se opřel a čekal.
"Buď dostaneme kladnou odpověď, anebo to obracíme a padáme odsud, takže všichni zůstaňte na stanovištích."
Uplynulo několik minut napětí, než se na Hansově obrazovce objevil jasně modrý bod.
"Tolwyne, zaměřte to a vypočtěte dráhu."
Geoff se zadíval na svou obrazovku a zjistil, že signál přichází ze vzdálenosti nejméně šestiny obvodu prstence částic kolem černé díry a z nebezpečné blízkosti horizontu událostí. Zaměřil souřadnice a čekal, až se mu objeví výsledné navigační údaje. Počítači to trvalo déle, než čekal, což mu znovu připomnělo, jak obtížné musí být zapracovat do výpočtů všechny faktory létání v takové blízkosti černé díry. Konečně se výsledek ukázal a Tolwyn, jak byl zvyklý z akademie, zadal výpočet znovu, zatímco první řešení rychle manuálně prověřil, aby se ujistil, že v něm není nějaká chyba, která by jim velmi znepříjemnila zbytek života.
"Řešení uloženo do paměti," oznámil nakonec, přepnul pátrací systém na automatický režim, rozepnul popruhy a vyklouzl ze střelecké věže. Také Turner už byl zpátky z ocasního střeliště a usmíval se.
"Dobrá navigace, Geoffe." Tolwyn se při té pokloně usmál a napadlo ho, že takhle důležitou práci měl dělat spíš Turner.
Hans se také odepnul a vstal.
"Budeme tam za čtyři hodiny. Já si jdu dát šlofíka. Turnere, vy a Tolwyn zůstanete na hlídce. Richardsi, vy si můžete taky dáchnout, anebo nemusíte, to je na vás."
Otevřel poklop do chodbičky lemované palandami o patro níž a zmizel z dohledu. Geoff se ohlédl po Turnerovi, překvapen tím, jak ochotně starý profesor přijímá rozkazy od někoho jako Kruger.
Turner se usmál. "Je to jeho loď, tady poroučí on."
"Je to arogantní cucák," poznamenal Vance.
"Ale zatraceně dobrý pilot. Troufám si tvrdit, že stejně dobrý jako vy, Richardsi."
Vance se nasupil, ale neřekl nic.
"Myslím, že má pravdu, Vanci. Jděte se trochu prospat. Až tam dorazíme, budeme se na hlídkách nepřetržitě po dvou střídat. Nejspíš to bude divoké a ošemetné místo a já chci, abyste byli fit. Vezměte si tabletu na změnu biorytmu, slezte dolů a vyspěte se."
"Provedu, pane." Richards si rozepnul popruhy a slezl za Hansem do spodního patra.
"Pane?"
"Geoffe, až tam budeme, necháme formality stranou."
Geoff byl z toho návrhu na rozpacích, ale věděl, že je zcela logický.
"Dobře, Winstone. Já jenom, že jsem celou cestu sem uvažoval, co tady vlastně budeme hledat. Vím, že budeme trochu obchodovat, ale pořád nevím, o co nám jde opravdu."
Winston se uchechtl. "Už jsi někdy skládal puzzle bez obrázku na krabici, podle kterého by ses řídil?"
Geoff zavrtěl hlavou. To byla zábava, které nikdy neholdoval.
"Přesně to tady děláme. Ani nevíme, jaký tvar ta skládanka má. Získáváš informace, zatoulané útržky dat, které samy o sobě nic moc neříkají, ale když se je pokoušíš skládat dohromady, najednou ti do sebe dva kousky zapadnou. A potom zapadne třetí, desátý, stý. Tam dole máš volnou ruku, synu. Bude to nebezpečné. To, co jsi viděl v tom baru na Pekelné díře, byla dětská hra. Tam aspoň dodržují pravidla."
"Je to zvláštní, ale je to vcelku etický soubor nepsaných zákonů, který váže lidi z Landreichu dohromady. Nikdo se na nic neptá, nikdo nestrká nos do cizích záležitostí, ale na druhé straně dané slovo platí. Nevezmeš loď jinému a nepomůžeš cizinci proti místnímu."
"Proto jste se k nim obrátil zády, když jste odcházel?"
Turner se usmál. "Byl to férový souboj. Nikdo by nezasáhl, kdyby mě byl střelil do zad, protože jsem očividně cizinec, ale kdyby se ten vrah pokusil střelit do zad Hanse, rozstříleli by ho na kusy. Zvláštní, ve rvačce jsou schopni jeden

druhého roztrhnout, ale nebesa pomáhej každému, ať konfederálovi nebo Kočičákovi, kdo by se jim snažil diktovat, jak mají žít nebo co mají platit za daně. Ale tam, kam letíme, je každý člověk, Kočičák nebo kdokoliv jiný odkázán sám na sebe. Hledáme informace o všem, co by nás mohlo zajímat, a říkám ti, jestli chceš opravdu vědět, co se děje, vykašli se na odposlechy, Konfederační bezpečnost a především na ty blbce z ministerstva zahraničí. Musíš jít do podsvětí, mezi lidi na okraji, kteří musí vědět všechno, aby se na to připravili a přežili. Prostě se vmísíš mezi ně, zaplatíš jim pár skleniček, budeš mlčet, natahovat uši a budeš mít pořád odjištěný blaster."
Geoff si pohladil strniště na tváři. Nový porost, jenž mu vyrostl za ty čtyři týdny letu daleko do neobsazeného prostoru mimo volnou unii Landreichu a potom oklikou přes hranici císařství, ho rozhodně znervózňoval. Podíval se na svou špinavou kombinézu a bundu a především věnoval pozornost vyboulenině pod ramenem, kde měl přivázané pouzdro s blasterem, a menší zbrani, bezpečně zasunuté do pravé vysoké boty.
"Neboj se, už začínáš vypadat stylově. To je jeden z důvodů, proč jsem vzal tebe a Richardse. Mohl jsem sice vzít běžné operativce rozvědky loďstva, ale problém je v tom, že ti jsou tak dobří, až jsou nápadní tím, jak hladce zapadají do okolí. Tebe a Richardse si nikdo nebude všímat. Budou si myslet, že jste potěr, který nestojí za tu námahu zabíjet, a nechají vás plavat. Jistě, můžete narazit na někoho, kdo s vámi bude chtít vyvolat rvačku, nebo vás dokonce zabít pro zábavu, ale podezřívat vás z výzvěd? Ani náhodou."
"Děkuji za důvěru, pane... promiň, Winstone," odpověděl Geoff, jenž si nebyl jistý, jak má reagovat na to, co pokládal za poklonu.
Turnerovi ztvrdl pohled.
"Škola skončila, Tolwyne. Máme úkol. Buď se vrátíme s tím, co potřebujeme, nebo se jednoduše nevrátíme vůbec. Jsem přesvědčen, že se chystá rozsáhlý kilrathský útok a my musíme získat důkazy. Odveďte svou práci správně, synu, hodně toho na ní záleží. Buď z toho vyjdete jako muž hodný respektu, anebo jako mrtvola. Rozumíte mi?"
Geoff se na Turnera překvapeně podíval s očima dokořán. Slupka přátelského profesora se opět sloupla a odhalila něco tvrdého jako ocel. Věděl, že ho Turner má rád a během studia o něho v mnoha ohledech projevoval téměř otcovský zájem. Ale to bylo nyní pryč. Věděl, že když bude potřeba, Turner ho bude pokládat za postradatelného, pokud by akci měla ohrozit sebemenší chyba. To poznání ho polekalo, ale současně mu dodalo pocit sebedůvěry, jaký ještě nikdy doopravdy nepoznal. V hloubi duše věděl, že na akademii realita nebyla tak docela reálná. Ovšem, několik jich při výcviku zahynulo, ale stále to byl jenom výcvik... ale tohle bylo něco jiného. Tohle bylo konečně opravdové.

Konfederační zpravodajská agentura
linka: úřadovna presidenta konfederace
Datum: 2634,186

Dnes večer v 18:00 pozemského greenwichského času president oznámil, že mezi Konfederací a Kilrathským císařstvím vznikl válečný stav. Uskupení 23. operačního svazu překročila hranice kilrathského teritoria v sektoru Facin v rámci trestné výpravy proti předpokládaným centrům, z nichž jsou vypravovány kilrathské nájezdy do teritoria Konfederace. Po dotazu na rozsah války president prohlásil, že válka má omezený rozsah a že není záměrem Konfederace vystupňovat ji v "ničivý boj, který by vedl pouze ke zničení obou stran". Když byl president požádán, aby tento bod blíže objasnil, uvedl, že se má za to, že šarvátky na našich hranicích nemusí nutně být akce nařízené císařem, nýbrž že může jít spíš o aktivity soupeřících klanových nebo rodových vůdců, snažících se vyprovokovat všeobecnou válku. Naše akce tedy budou namířeny jenom proti těm sektorům, ze kterých již dříve byly prokazatelně vedeny útoky. Vzhledem k omezené povaze konfliktu president dal jasně najevo, že si nepřeje rozpoutat všeobecnou válku, a v tomto smyslu se vyjádřil i v otevřeném poselství císaři vysílaném na frekvenci, o níž víme, že ji Kilrathové monitorují. Tiskovou konferenci uzavřel prohlášením, že válku bude možno ukončit okamžitě, jakmile Kilrathové vyvinou zřetelné úsilí dostat tyto provokativní frakce pod kontrolu.
Další zprávy: Mistrovství Konfederace v těžké váze vyhrál ve třech kolech Aju Akbar...

Garovo obchodní centrum
"To je ono?" zeptal se Geoff. "Kruci, vždyť to vypadá jako létající šrotiště."
"Hlavně mějte kvéry pohotově," odsekl Hans. Geoff chtěl také něco odseknout, ale věděl, že na to není vhodná chvíle. Pozorně si prohlížel desítky lodí shromážděných kolem obřího válce, jenž vypadal jako stará rudná loď. Některé z lodí mu připadaly povědomé. Podle omezených informací rozvědky, o které se s ním Turner podělil, pár lodí patřilo ke kilrathské třídě lehkých dopravních lodí Tugar, ale oproti tomu, co viděl na holozáznamech, měly motory upravené k nepoznání. Zahlédl dokonce stařičký konfederační torpédoborec třídy Valiant, jehož celá záď byla nahrazena motorem, jenž vyhlížel, jako by původně patřil těžkému křižníku nebo bitevní lodi. U ostatních lodí ani nepoznal původ. Některé jednotlivé součásti snad mohly být k poznání, ale celkově to shromáždění vypadalo, jako by se všechny typy vzniklé za posledních sto let shromáždily na jednom místě a tam je rozebrala a znovu složila parta dementních slepých svářečů. Na válci postřehl dva čtyřhlavňové částicové kanóny, jež mířily přímo na ně. Bedlivě je sledoval. Při prvním záblesku začne střílet. Zespodu slyšel, jak si Hans s kýmsi vyměňuje kódované signály, a doufal, že ten, kdo mu je prodal, dodal poctivé zboží.
Hans vmanévroval Lazarus necelých sto metrů od boku válce a krokem se propletl mezi jednou z kilrathských dopravních lodí a starou wuskou lodí s popraskaným a odlupujícím se emblémem Císařského spáru na trupu.
"Bývala součástí kilrathského loďstva," poznamenal v Geoffových sluchátkách Turner. "Registrační čísla jsou ještě

vidět. Museli ji prodat. Zajímavé..."
Geoff si uvědomil, že to je, jak Turner říkal, jeden kousek oné skládačky o deseti tisících dílků. Zvedl holokameru a natočil pár záběrů. Zvlášť si přiblížil znaky, o nichž předpokládal, že to jsou ona čísla, o kterých mluvil Winston.
"Tady je naše kotviště," oznámil Hans. Geoff pohlédl na pravobok a uviděl kruhový spojovací mechanismus vedle místa, kde kotvila inkoustově černá loď neznámé konstrukce. Hans krátce zažehl brzdicí motory, potom motory příčného řízení a Lazarus se snesl k boku válce. Když loď dosedla, sotva se zachvěla.
"Všichni ozbrojení?" zeptal se Hans, když Geoff sklouzl z věže dolů. "Jenom si pamatujte, že za kvér na oplášťovaný střely s vysokou úsťovou rychlostí vás tady roztrhají zaživa. Šéfové neradi viděj prostřelenej trup."
Geoff opět nahmátl pistoli v podpaží. Blaster vystřeloval ošklivé, pomalu letící náboje o rychlosti jenom osm set stop za sekundu, které se při nárazu na pevnou překážku rozprskly. Byl stejný jako ten, kterým Winston vyřídil Sarnova zabijáka a Geoff se zachvěl při vzpomínce, jak velkou díru tomu muži do prsou udělal.
Hans otevřel vchod a s velkorážnou brokovnicí zavěšenou v pohotovostní poloze na rameni se vydal ven jako první. Po prvním nádechu vzduchu uvnitř válce se Geoff málem zalkl. Systém recyklace zjevně mlel z posledního, a pokud měl nějaké filtry, byly dávno zahlcené. Vzduch byl těžký, byl cítit lidským potem, zvratky i ještě nepříjemnějšími věcmi a do toho se mísily další pachy včetně neodbytného pižmového odéru, o němž Geoff usoudil, že je to pach Kočičáku. Ještě než to domyslel, jednoho před sebou poprvé v životě spatřil. Kočičák ho převyšoval o dobré dvě stopy a širokými rameny téměř ucpával úzkou vstupní chodbu. Na sobě měl duraocelové brnění a obličej měl skrytý pod jasně červenou přilbou. Jediným viditelným rysem byly oranžové svítící oči.
"Zastupuju Gara, majitele téhle stanice," zavrčel sotva srozumitelnou standardní angličtinou. "Váš náklad?"
Hans ho pozorně přejel očima shora dolů a na okamžik se upřeně zahleděl na brokovnici namířenou přímo na jeho hruď.
"Křišťál a jiný sklo."
"Poplatek dělá deset procent nákladu při příletu. Výměnou za to máte přístup k volnému obchodování na stanici a ochranu vaší lodě i nákladu, dokud bude na její palubě. Jestli nesouhlasíte, okamžitě odleťte."
Hans zvolna přikývl. Kočičák se ohlédl přes rameno. Vzápětí kolem něho proklouzlo několik lidí a jeden Varni, všichni se stříbrnými obojky otroků, kteří tlačili antigravitační vozíky.
"Geoffe, ukaž jim nákladovej prostor. První dva kontejnery jsem už dal stranou na poplatek."
Geoffovi se chtělo protestovat proti tomu, jak se mu rozkazuje, ale věděl, že není čas se přít. Ustoupil zpět do lodě a opatrně pozoroval otroky. Otevřel jim vchod a pokynul jim, ať jdou první. Vědomí, že se dívá na otroky, zejména pak na lidské otroky, ho hluboce trápilo. Lidé podél hranic mizeli neustále a dokonce se povídalo, že mancuští piráti objevili výnosný zdroj příjmů v unášení zajatců a jejich prodeji za hranicemi.
Jeden člověk a Varni se vrátili a vlekli první kontejner. Geoff ustoupil, aby je nechal projít. Ani jeden k němu nezvedl pohled. O chvilku později se objevili další dva.
"Na chviličku," zašeptal Geoff.
Člověk vpředu se zastavil a podíval se na něj.
"Odkud jste?"
Muž se na něj díval vytřeštěnýma očima.
"Jak se jmenujete? Odkud jste?"
Muž zavrtěl hlavou a začal couvat.
"Ale no tak, nebojte se. Třeba bych mohl dát vědět vaší rodině. Odkud jste?"
Muž vzdychl, zavrtěl hlavou a otevřel doširoka ústa. Geoff zhnuseně odvrátil pohled - muž měl vyříznutý jazyk. Vyšel za oběma ven a vzmáhal se v něm vztek. Kočičák hlídající u vchodu si přečetl údaj na displeji antigravitačních vozíků.
"Váhu zbytku zkontrolujeme později. Ať radši souhlasí. Gar se nenechává rád podvádět."
"Je to přesně," odpověděl Hans suše. "Kde teď můžeme dostat něco k pití?"
"Pravidla provozu," zavrčel Kočičák a pokynul Hansovi, ať ještě zůstane stát.
Hans unaveně přikývl, jako by to už všechno slyšel.
"Neodpovídáme za zranění, smrt nebo ztrátu majetku na stanici. Jakákoliv díra v trupu se trestá smrtí celé vaší posádky. Pokud do soustavy vpadne císařská hlídka, spustíme poplach, ale ostatní je na vás."
Kočičák skončil se svým krátkým proslovem a ustoupil stranou.
Hans přikývl, pomalu sáhl do náprsní kapsy bundy a vytáhl těžkou platinovou pětisetkreditovou minci. Hodil ji Kočičákovi, jenž ji v letu chytil. Geoff ten přesun financí sledoval, zahlédl lesk mince a trochu jím trhlo, když viděl takhle ledabyle pohazovat téměř dvouměsíčním platem čerstvého absolventa akademie.
On sám o peníze nouzi nikdy neměl. Tolwynové při svém spojení s vládou a průmyslovými kruhy Země spolu s rodinným majetkem v Anglii a na Shetlandských ostrovech žili v dostatku. Ale čtyři roky disciplíny na akademii, kde byl odříznut od svého kapesného deset tisíc ročně, ho naučilo mnohé o hodnotě peněz. Postřehl, jak se Vanceovi zablesklo v očích, když Kočičák úplatek shrábl.
"Předpokládám, že moje loď je teď pod ochranou," řekl Hans potichu. "Pokud jo, kápne při našem odletu další."
Kočičák vydal souhlasné hrdelní zavrčení a ustoupil stranou. Hans se vydal do hlavní chodby, následován svou posádkou. Geoff vrhl na Kočičáka postranní pohled. Zlé oranžové oči jej opětovaly. Geoff vycítil, že bez ohledu na úplatek se v Kilrathovi nehluboko pod povrchem skrývá pohrdání a nenávist, a sám instinktivně cítil totéž. Bylo to pro něho překvapivé odhalení. Na akademii se setkal s Firekky, Varnii, Hagariny, Wuy a dalšími. Pravda, i z Varniů byl trochu nervózní. Prastarý instinktivní strach z plazů, zvlášť těch s jedovými zuby, se navzdory jejich mírumilovným způsobům těžko překonává. Kočičák však podle všeho udeřil na stejně hluboce zakořeněnou, ale mnohem intenzivnější strunu. Když se k němu Geoff otočil zády, cítil, jak se mu ježí vlasy v zátylku, jako by očekával drtivé sevření mohutných čelistí a máchnutí drápů, které mu rozpářou břicho ještě dřív, než bude mrtev. Uvažoval, jestli v Kočičákovi

přetrvává stejný instinkt pro zabíjení a něco v hloubi duše mu napovídalo, že ano - že Kočičáci jsou stále lovci a my jsme kořist.
Když vešel do hlavní chodby, znovu ho přemohl zdejší zápach.
Winston se kolem rozhlédl s lehounkým sardonickým úšklebkem.
"Docela zajímavé, že, Geoffe?" zašeptal.
"Co tím myslíte?"
"Zajímavý nápad. Přitáhneš sem starý vlečný rudný člun, napustíš ho vzduchem a otevřeš obchod. Dobré místo, daleko od zavedených cest, kousek od černé díry. Když se ukáží císařští Kočičáci, vypadneš a na odchodu celý krám pošleš přes horizont událostí, takže nezůstanou žádné důkazy. Chytře vymyšleno."
Geoff se rozhlédl kolem, znechucen tou špínou. Po celé délce lodi byly rozestavěny stánky s trvalými provozovnami. Drogová "Lotosová doupata", bordely pro všechny rasy, které kdy viděl, i pro některé, o kterých ještě vůbec neslyšel, bary, v nichž se vyřízení hosté váleli v močce, jež pokrývala podlahu, ilegální prodejny zbraní a také několik stánků, u kterých mu zůstalo záhadou, co se v nich vlastně prodává - zkrátka to bylo nepřehledné.
"Je to ohavné," zašeptal Geoff.
Turner se zasmál. "O existenci Kočičáků víme o málo déle než pět let a ještě jsme neměli žádný oficiální kontakt. Ale tady na periférii je podle všeho kontaktů spousta. Občas mám za to, že bychom zahraniční politiku měli nechat dělat lidi z pohraničí a byrokraty z vnitřních světů jenom držet stranou, aby se do ničeho nepletli."
"Jak to, že jsme tohle místo neinfiltrovali dřív?" zeptal se Geoff a ustoupil stranou, když se kolem nich propotácel obrovitý Wu, očividně velmi opilý, jemuž hrozilo, že vyzvrátí několik desítek kilogramů oběda, a hulákal sprostou odrhovačku.
Turner se uchechtl. "Nehodilo se to a kromě toho ještě před půl rokem nejspíš neexistovalo. Navíc kdo se vydal dál, už se nevrátil. Tihle Kočičáci jsou psanci ve starém smyslu toho slova, stojí beze cti mimo zákon svých klanů, a kdyby se vrátili, s největší pravděpodobností je čeká smrt pro nějaký přestupek. Totéž platí pro řadu jejich lidských společníků jako náš přítel Hans. Císařství nejspíš tohle místo toleruje jako kanál pro vlastní sběr informací, ale hned za ním jsou zabouchnuté ocelové dveře. Tohle je šedá zóna mezi říšemi, Geoffe. Užij si to."
Na okamžik zpomalil u stánku se zbraněmi, když se Hans zastavil a nahlédl dovnitř. "Tak tady splašil tu jadernou minu," zabručel a Hans a vyrazil dál.
"Chci, abys zůstal chvíli se mnou, než se otrkáš," řekl Winston.
Geoffovi se ulevilo. Měl v plánu držet se Winstona jako klíště, dokud nedostane jiný pokyn. Starý profesor ukázal na Pekelné díře velice odlišnou tvář a Geoff věděl, že na tomhle místě se vyplatí zůstávat blízko takových talentů.
"Ale potom, Geoffe, tě v tom nechám samotného. Nacpi si kapsy drobnými, zaplať tu a tam někomu pití, kruci, můžeš třeba i zajít do některého z veřejných domů, jestli chceš. Kdo ví, co ta děvčata mohla zaslechnout."
Geoff se při tom pomyšlení otřásl. Co by řekl Rebece, kdyby se o tom dozvěděla? Ta pochází přece z velmi počestné britské rodiny s patřičným rodokmenem. Byla to do jisté míry záležitost dohodnutá oběma rodinami, ale Geoff musel připustit, že ve hře je i rostoucí náklonnost. Kromě toho nemohl vědět, jaké ošklivé nemoci by tady mohl chytit, a taková černá sněť byla rozhodně nepříjemný způsob odchodu z tohoto světa.
V chodbě před nimi se o kus dál ozvalo divoké jásání. Zástup, kterým se prodírali, se začal stahovat ke zdroji hluku a Geoffa strhl s sebou. Otevřel se před ním malý amfiteátr přeplněný hystericky výskajícím davem. Uprostřed amfiteátru byla aréna. Ostražitě v ní kolem sebe kroužili dva lidé a jeden Kilrath a na okraji ležel mrtvý Kilrath v kaluži krve.
Geoff zmateně sledoval boj. Jakýsi Varni vedle něho vybuchl v hřmotný jásot, když Kilrath mrštil nožem a zasáhl jednoho člověka do krku. Než druhý z mužů stačil využít jeho odzbrojení, Kilrath uhnul jeho výpadu, popadl nůž mrtvého člověka a obrátil se, aby se kryl.
"Vy fandíte Kočičákovi?" zeptal se Geoff a překvapeně se na Varnie podíval.
"Vsadil jsem na něj padesát kreditů."
"Co to má, sakra, být?"
"Souboj! Kočičáci tvrdí, že je lidé okradli. Gar proto uspořádal veřejný souboj, aby z toho něco měli i ostatní. Gar vydělá na sázkách, vítěz dostane loď poraženého. Všichni jsou spokojení."
Geoff mohl jenom vrtět hlavou v nevíře nad tím, že Varni fandí Kočičákovi. Ohlédl se po Turnerovi a udivilo ho, když uviděl, že si profesor kupuje sázkový tiket. Winston si jeho pohledu všiml.
"Kdo chceš s vlky býti..." řekl a pokrčil rameny.
Geoff se podíval na Vance a viděl v jeho očích zmatek. Přesunul se k němu.
"Tohle je blázinec," zakřičel, aby mu bylo rozumět přes hysterický řev davu, když člověk v aréně přiskočil a rozsekl Kočičákovi tlapu těsně pod pravým loktem. Kočičák si svižně přehodil nůž do druhé tlapy a zavrčel bolestí a vztekem.
"Nemyslíš si někdy, že celá tahle akce je praštěná?" zeptal se Geoff.
"Od samého začátku, Geoffe, od samého začátku."
Geoff se znovu rozhlédl po jásajícím davu. Ze všech míst ve vesmíru tohle bylo to poslední, kde by hledal klíč k záměrům císařství.

Kapitola sedmá
Kilrah
Konfederační datum 2634,195

"Můj otče, všechno je připraveno."
Korunní princ čekal v pokleku na jednom koleni, než císař pomalu vejde dovnitř. Třebaže byli sami, jisté ceremonie bylo třeba dodržovat. Císař hlasitě oddechoval námahou, jíž bylo podrobeno jeho opotřebované tělo. Posadil se na stupínku uprostřed místnost a pokynul Gilkargovi, aby přistoupil a posadil se vedle něho.
"Viděl jsem hlášení o posledních cvičeních," přešel císař přímo k věci. "Na tvůj plán to nestačí."
Zvedl staromódní tištěnou zprávu a mrštil stránkami Gilkargovi k nohám.
"Torpéda selhávají ve znepokojivém množství. Ze simulací i z cvičení vyplývá, že při prvním úderu ztratíš polovinu svých nejlepších pilotů. Takové ztráty se nedají rychle nahradit."
Gilkarg chtěl namítnout, že za to může příliš náročný program výcviku, navržený samotným císařem. Z pěti set i více začátečníků nastupujících každý rok výcvik se kvalifikovala sotva stovka nových pilotů. Polovina zahynula během výcviku a většina ostatních byla vyloučena, často kvůli nepatrným důvodům. Císař argumentoval, že tímto způsobem se pěstuje bojový duch a vzniká elitní síla, jaké se Konfederace nikdy nemůže vyrovnat. Ačkoliv princ otcovo stanovisko chápal, byl přesvědčen že by bylo moudřejší mít v záloze víc pilotů. Nyní mu potenciální ztráty byly předhazovány jako argument proti útoku.
"Mluvil jsi s Nargthem, že, otče?"
"Ten má stále za to, že by přeskok měly provést nejprve těžké lodě. Stále můžeš mít svůj bombardovací úder; letounové lodě mohou přeskočit hned po bitevních. Znamenalo by to odklad pouhých dvaceti minut."
"Záleží na každé minutě. Musím postupovat podle plánu."
Císař se zadíval přímo na něj a Gilkarg vycítil, že se chystá vydat rozkaz, kterého on nebude moci neuposlechnout.
"Navrhuji tedy kompromis." Vzdychl. "Dvě letounové lodě, po nich tři bitevní a potom zbývající letounové. Je to přijatelné?"
Císař návrh chvíli zvažoval a nakonec přikývl.
"Co torpéda?"
"Měli bychom jich mít dost i s těmi poruchami."
"Neměli bychom je opatřit autodestrukčním mechanismem, aby byla zničena, i když nevybuchnou? Co kdyby se nepřítel některého zmocnil?"
"Ne, otče, ze dvou důvodů. Za prvé by taková úprava zpozdila výrobu. Odlétáme za tři dny; změnit nyní plány by mohlo znamenat, že jich nebudeme mít dost. Taková modifikace ještě ani nebyla vyzkoušena. Za druhé mám obavu, že by nepřítel mohl být schopen autodestrukční mechanismus spustit. Kdyby na to přišli v úvodních fázích bitvy, výsledkem by byla katastrofa. Ujišťuji tě, že až budeme s McAuliffem hotovi, nezůstane ani jedna konfederační loď, tudíž není důvod k obavám."
"Doufejme. A náš cíl tam bude, až tam přiletíš?"
"Otče, právě proto jsme po jejich vyhlášení války nekladli téměř žádný odpor. Přišli jsme o půl tuctu základen a o čtyři soustavy, ale oni se střetli jen s našimi nejzastaralejšími systémy. Jejich hlavní flotila z McAuliffu se do bojů nezapojila. Ti hlupáci se teď nafukují přílišnou sebedůvěrou. Když už nic jiného, to jejich vyhlášení války nám hraje do ruky tím, že je ukolébá k přesvědčení, že jsme slabí."
"A ty stále jistě věříš ve vítězství, synu?"
"Tak jistě, jako ty, když jsi vedl útok proti Varniům."
Císař pohrdavě odfrkl. Předklonil se a líně se poškrábal na pravém koleně. Většinu nohy tvořila protéza, protože noha byla rozdrcena při sebevražedném náletu Varniů na vlajkovou loď flotily.
"Tehdy jsme je podcenili," řekl tiše. "Věděli jsme, že vyhrajeme, ale bojovali lépe, než jsme očekávali. Téměř byli hodni toho, abychom je považovali za čakta." Čakta byly ty vzácné výjimky mezi bojovníky, na které Kilrathové hleděli jako na sobě rovné a které si po zajetí zasloužily čestnou popravu místo otroctví.
Císař zaváhal. "Myslím, že tvůj plán vyrazit po dobytí McAuliffu přímo k Zemi je nebezpečný."
"Musíme se s nimi utkat zblízka a zvítězit."
"Lepší by bylo nejprve shrábnout jejich vnější světy a zatlačovat hranice nazpět. Jsou tam bohaté zdroje, jsou tam miliardy otroků. Získej tyhle věci a Země sejde na úbytě. Kdybys však při útoku ztratil celou spojenou flotilu, ztratíme všechno. Jistě, První flotila nás ochrání, ale zatlačili by nás zpět."
Gilkarg se odvážil nesouhlasně zavrčet.
"Dýku je třeba zarazit do srdce," odsekl. "Obsadit všechny vnější světy je zbytečné. Vyřízneme srdce a potom se můžeme vrátit a snadno získat zbytek."
"Ještě je čas na rozhodnutí," odpověděl císař. "Až zničíš McAuliffe, můžeme uvažovat o dalším kroku."
"Otče. Vypracovávám tenhle plán už od chvíle, kdy jsme Konfederaci objevili. Zhodnotil jsem všechny ohledy. Jsou větší než my a možná i silnější. Musíme je srazit na kolena pomocí Jak-tu a potom se jim vrhnout po krku, než se vzpamatují."
"Obsazení vnějších světů jejich systému odvede stejnou službu."
"Ale vnitřní světy přežijí a budou bojovat dál."
"Ty chceš mít všechno najednou, a proto riskuješ všechno."
Korunní princ na otce překvapeně pohlédl. Císař stárne a propadá opatrnictví. Ano, věk přináší prohnanost, ale současně i pomalost a neochotu riskovat všechno v jediném úderu.
"Ale jak jsem řekl," pokračoval císař, "o tom se dá uvažovat po McAuliffu."
Gilkarg věděl, že nemá cenu se o tomto bodu nyní přít. Sklonil hlavu na znamení souhlasu.
"Ještě je jedna věc, která mi dělá starosti."
"A to je?"

"Je možné, že odhalí naše úmysly."
"Jak?" Korunní princ se nervózně zavrtěl. Všechno záleželo na překvapení, všechno.
"Někteří ze špehů, které jsme umístili za hranicemi, ohlásili pověsti, že Konfederace úspěšně infiltrovala jednu z našich soustav."
"To je absurdní. Zkoušeli to opakovaně a pokaždé selhali."
"Zpráva tvrdí, že s tímhle člověkem to může být jiné. Kdysi velel tajnému bojovému oddílu, který se zodpovídal výlučně jen nejvyššímu vojenskému veliteli. Je to prý nejbližší přítel a důvěrník jejich vojenského velitele. Tento muž spolu s mladým pilotem, který urazil senátora, zmizel z Landreichu a předpokládá se, že jsou v našem prostoru. Jeden ze senátorových pobočníků to přímo řekl placenému informátorovi, kterého se nám podařilo propašovat do jejich prostoru mezi varnijskými uprchlíky. Ten muž je prý nejbližším přítelem admirála jejich loďstva. Právě tato informace mě vede k přesvědčení, že zpráva je patrně přesná."
Gilkarg mlčel. Zajímavé. Ten varnijský špeh je spolehlivý. Ví přece, že stačí jediná nepřesná zpráva a celá jeho rodina držená v podzemí císařského paláce je mrtvá.
Už viděl zprávy o člověku, který byl považován za jeho protějšek. Ten muž neměl jedinou kapku toho, co by lidé označili za šlechtickou krev. A přesto ho udělali svým velitelem... další známka jejich dekadence. Nicméně podle zpráv oplýval pozoruhodnou inteligencí, jež se dobře skrývala pod jeho neurozeným zevnějškem.
Mohl by takový člověk poslat svého přítele do pohraniční oblasti pátrat po informacích? Pravda, těžko narazí na něco přímo. Flotily se držely daleko v týlu, ačkoliv Šestá flotila spáru už odlétala, protože měla nejdelší cestu, aby se připravila na křídle oblasti, které lidé říkali Landreich. Mohl by o ni ten člověk zakopnout? I kdyby ne, císařstvím už se šíří pověsti. Všichni příslušníci loďstva mají pohotovost, záložníci, kteří odcházeli z aktivní služby ve čtyřicátém roce života, byli povoláni zpět. Obchodní doprava byla prakticky ochromena, protože všechna dostupná plavidla byla zrekvírována, aby zajistila zásobování útočících sil. Tohle byl jediný slabý bod jeho plánu. Ačkoliv naléhal na stavbu tisíce transportních lodí, jejichž jediným účelem by byla vojenská podpora, nebyla postavena ani jedna. Už nyní se objevovaly známky ekonomického rozvratu, neboť mezi světy ustala přeprava některých důležitých komodit.
Předstíraná válka v sektoru Facin vydrží jenom tak dlouho, než si lidé uvědomí, jak málo zdrojů sejí ve skutečnosti z kilrathské strany účastní.
Věděl také, že se budou dál šířit zvěsti. Zrovna toho rána nařídil popravit velitele jedné fregaty. Ten hlupák se předešlé noci pelešil s kurtizánou a chlubil se jí krví, kterou prolije, až útok na McAuliffe začne. Kurtizána pracovala pro princovu tajnou službu a byla nastrčena mezi bojovníky, aby odhalovala žvanivé jazyky. Zpráva o ztrátě cti a popravě byla rozeslána po flotile jako výstraha před takovou hloupostí. Komandér byl už čtvrtý, kdo zemře pro podobnou pošetilost, a princ uvažoval, kolik se jich asi už chlubilo a nebylo přitom přistiženo.
Projela jím vlna varovného pocitu.
"Vystopujeme ty lidi a serveme jim maso z kostí. Po první bitvě se postarám, aby jejich lebky poslali zpátky jejich veliteli," zasyčel Gilkarg. Jako všichni Kilrathové hluboce opovrhoval špióny a těmi, kdo číhali a bojovali ve skrytu stínů. Dokonce i ti, kdo pracovali pro jeho stranu, byli sotva hodni pohledu a jednalo se s nimi podle toho.
Císař vzdychl a pomalu se zvedl.
"Už se nesejdeme, synu. Přivez nám vítězství. Tohle bude největší válka, jakou jsme dosud vedli. Bude-li vítězná, tvoje jméno zazáří jasněji než moje. Ale jestli se ti v ní nepovede..."
Korunní princ vstal a hluboce se uklonil, zatímco jeho otec zamířil ke dveřím.
"Vím, že tvůj syn princ Ratha potřebuje dohled. Ale nevystavuj ho příliš velkému riziku. Kdyby se ti přece jen mělo něco stát, bude ho zapotřebí a tvoje mladší mládě Thrakhath musí teprve dospět..."
Bez dalšího slova císař zmizel za dveřmi a zanechal Gilkarga pohrouženého v myšlenkách, co jeho otec těmi posledními slovy vlastně myslel.

Země - nejvyšší velitelství konfederačního loďstva
Konfederační datum 2634,203

"Rád tě vidím, Joshuo. Popadni kus kafe a posaď se."
Admirál Banbridge obešel stůl, nalil si sám a posadil se do pohodlného koženého křesla naproti Joshuovi Speedwellovi, náčelníkovi rozvědky loďstva.
"Nějaké nové zprávy dneska ráno?"
"Gama tři ve Facinu dnes ráno padla."
"A?"
"Žádný velký boj. Jedna fregata mírně poškozená, šest stíhaček a bombardérů ztracených. Asi stovka námořních pěšáků zabita nebo zraněna. Dostali jsme jeden torpédoborec a dvě transportní lodě. Jako obvykle žádní zajatci a základnu zničila autodestrukce. Přitom jsme přišli o nejvíc vojáků, celé to místo bylo zaminované."
"Kdypak se nám konečně postaví a začnou bojovat?" otázal se Banbridge.
Speedwell zavrtěl hlavou. "Je to úplně proti srsti tomu málu, co o nich víme. Možná proto, že nepokládají Facin za domovské teritorium. Možná je na těch povídačkách o vnitřní rivalitě uvnitř císařství něco pravdy a oni nechávají klan, který Facin vlastní, na holičkách."
"A tvůj instinkt?"
"Lákají nás hlouběji."
Banbridge upil další doušek kávy. Setkání s presidentem a se senátním výborem pro vedení války pro něho bylo utrpením. Slyšeli jenom to, co chtěli slyšet, a všechno pro ně byly dobré zprávy. Vítězství prakticky beze ztrát, ukázalo

se, že Kilrathové jsou papírový drak, a flotilu ani záložníky není třeba před státním svátkem mobilizovat - a hlavně ne před volbami.
"Nic, čeho bychom se mohli chytit," dodal Joshua. "Viděl jsi moje hlášení o týmu Beta?"
Skip přikývl a vzdychl. Jejich smrt se samozřejmě povede jako nehoda při výcviku, při níž nebylo možno vyzvednout těla. Ve skutečnosti je přistihli Kilrathové, když se nedaleko soustavy Ingraya snažili proniknout do kilrathského prostoru, aby tam zřídili odposlouchávací stanoviště.
"To je třetí oddíl za tři měsíce," prohlásil Joshua hořce s pohledem upřeným do šálku s kávou. "Je mezi nimi dcera kapitána Gibraltaru Akiko Kurosawové. Ztratili jsme třicet dobrých mužů a žen kvůli ničemu."
"Jak to? Jak je možné, že nás sejmou při tajné akci rozvědky?"
"Jak jsem napsal ve své zprávě před několika měsíci, Kočičáci neprodyšně uzavřeli hranice. Přivírali trochu oko nad ilegálním obchodem. Měly z něj prospěch obě strany a jim to poskytovalo příležitost propašovat svoje vyzvědače k nám. Nechce se mi ani pomyslet, kolik odposlechových stanic nejspíš zašantročili v našem teritoriu oni. Zrovna včera jsme na jednu narazili poblíž sektoru Nanking."
"Nějací zajatci?"
Joshua zavrtěl hlavou. "Ne jako obvykle. Jeden z mých oddílů z kontrarozvědky zachytil jejich zhuštěný signál, vystopoval jeho původ, a když se přiblížil, Kočičáci spustili autodestrukci."
"Už celé týdny bojujeme s neznámem," pronesl tiše Skip a vstal, aby si řízl kávu něčím ostřejším. Ohlédl se po Joshuovi, ale ten na nabídku skotské zavrtěl hlavou.
"Zmíníš se o tomhle výborům pro ozbrojené složky a zpravodajské služby?"
Skip zavrtěl hlavou. "Řekl jsem to presidentovi, jak vyžaduje zákon, a tím končím."
"Co on na to?"
Skip pohrdavě odfrkl. "Je to politik, kterého čekají volby. Koalice míru a prosperity má blízko k tomu, aby získala většinu. Pokud k tomu dojde, on je ze hry venku a More bude v sedle. Kdybych s naším podezřením vylezl na veřejnost, druhá strana by nás obvinila, že chřestíme šavličkami, abychom poplašili voliče, protože se bojíme dalších rozpočtových škrtů. More nás má v hrsti. A my, sakra, nemáme ani žádné pádné důkazy. Co máme, krucinál, dělat? Postavit se a oznámit, že jsme ztratili pomalu stovku námořních pěšáků a lidí od oddílů zvláštního určení při operacích, které jsme rozjeli ještě před oficiálním vyhlášením války? Zatraceně mě překvapuje, že naše pokusy nevytáhli na světlo Kočičáci, to bychom ty a já teprve byli v loji."
"To je pravda," odpověděl Joshua. "Opravdu s tím nevyšli na veřejnost. To znamená, že tuhle stínovou válku chtějí také udržet pod pokličkou. Podívej se na to z opačné strany. Kdybychom my byli nevinní a pořád chytali nějaké infiltrační oddíly, nemyslíš, že bychom řvali jako na lesy? Co s tím provedeme, Skipe?"
"Budeme pokračovat. Chci, abys okamžitě poslal tři další oddíly a zařídil pro ně důkladnější průzkum."
"Už teď ti mohu říci, že to znamená další mrtvé. Snažit se proklouznout přes hranici je rozkaz k sebevraždě."
Skip smutně přikývl. "Na tuhle práci se přece nechali najmout," řekl konečně, jako by se snažil přesvědčit sám sebe. "Budeme teď muset hrát s dobře zakrytými kartami. Nemůžu vyhlásit zvýšenou pohotovost, protože by tisk začal řvát. Ale můžu po straně pošeptat některým klíčovým lidem, aby začali trochu žonglovat s předpisy, ulili trochu munice určené pro výcvik, urychlili opravy a revize, rušili dovolené. Co takhle víc odposlouchávacích stanic?"
"Uvedli jsme do provozu šest dalších, ale uvědom si, že všechno to odposlechové nádobíčko stojí bratru sto miliónů kus."
"Jen utrácej. Zatraceně, musíme přece získat lepší přehled o jejich spojovacím provozu. Kdybychom tak mohli propašovat pár jednotek půl tuctu přeskokových bodů hluboko a zkusit chytat vysílání blíž k jejich domovskému světu."
Speedwell zavrtěl hlavou. "A přijít o ně jako o ty ostatní? Ty zatracené antény jsou prostě moc velké."
Skip vzdychl. To byl jeden z jeho hýčkaných projektů, získat peníze na výzkum a vývoj, aby bylo možno zmenšit naslouchací stanice schopné zachytit nadsvětelné zhuštěné signály. V současnosti měly anténní soustavy rozměry bitevní lodě a nejlepší dostupná jednotka byla s to zkoumat prostor v okruhu jenom několika desítek světelných roků.
"Co bude s tím zatraceným předsunutým postavením flotily v McAuliffu?" otázal se Speedwell. "Neponechává nám naprosto žádný čas na reakci."
Skip utrousil hořké zaklení. "Ten rozkaz pořád platí. Je to součást plánu Oranžový pět, předsunuté postavení, abychom ochránili vnější světy, zatímco budou probíhat trestné operace ve Facinu. Když flotilu stáhneme z McAuliffu zpátky k vnitřním světům, More bude mít další želízko v ohni. I kdybych se ten rozkaz pokusil vydat, president by ho okamžitě zablokoval, protože by tím určitě prohrál volby. More by se dostal k míči a v tu ránu by řídil vládu."
"Kdy tedy podle tebe udeří, Skipe?"
"Kdybych byl Kočičáky, počkal bych s tím, až bude těsně po volbách. Jestli vyhraje Strana míru, můžou se do nás opravdu opřít, osekat nás na kost a potom už jenom zamést zbytky. Když si pár roků počkají, s těmi magory u vesla to budou mít i bez boje."
"Vzpomeň si na to, co jsem říkal předtím, Skipe. Musíme se naučit myslet jako Kočičáci. Celý pojem voleb je jim úplně cizí. Prostou skutečnost, že to děláme takhle, vnímají jako slabost."
Skip se podíval na kalendář na svém stole.
"Já bych to udělal hned po volbách."
Joshua seděl chvíli mlčky.
"Proč ne Den Konfederace?" řekl potom zvolna. "Byla by to logická chvíle na to, aby nás doopravdy sejmuli. Polovina posádek bude mít volný víkend."
"Možná, ale váhám, jestli by Kočičáci byli takoví cvoci. To by nás přece pěkně vytočilo. Po něčem takovém bychom

viděli rudě. Přece je to vedle Vánoc nejvýznamnější svátek roku."
"Washington to udělal při bitvě u Trentonu a obrátil průběh americké revoluce. Jistě, Brity a Hesany to pobouřilo, ale přineslo to vítězství. Arabským státům se totéž málem povedlo při Jomkippurské válce v roce 1973 a Mongolové to provedli při vpádu do Číny na Nový rok 2082."
Skip si to nechal rozležet v hlavě. Co když má Joshua pravdu? Jsou ale Kočičáci takhle prohnaní?
"Mohli bychom zrušit opušťáky na Den Konfederace, Skipe?"
"Říkám ti rovnou, že president se šprajcne. Máš to sedm dní před volbami. A More zase bude vyřvávat něco o strašení voličů válkou."
"Proboha, aspoň se ten den pokus udržet pohotovost na úrovni. Dobře?"
Skip si povzdechl. Už od chvíle, kdy četl zprávu o ztrátě posledního infiltračního oddílu, přistihl se při úvahách, jestli svého nejlepšího přítele neposlal na sebevražednou akci. Začalo se ho zmocňovat předtucha, že už ho nikdy neuvidí.
"Víš, Joshuo, mám obavy, že nejspíš dostaneme první ránu přímo na bradu."
"Pokud ano, pak doufejme, že o den později ještě budeme mít hlavu."

Kilrah
Když jeho syn vešel dovnitř, Vakka vycítil v mláděti nepatrnou, ale důležitou změnu. Snad to bylo tím, že skutečně dospíval, ale současně na něm byla patrná ostražitost.
"Krev se mi při pohledu na tebe rozehřívá a děkuji bohům za tvůj bezpečný návrat," pronesl Vakka, když Džukaga stanul před ním.
Džukaga mlčel.
"Ven s tím," vybídl ho Vakka.
"S čím?"
"Pokud se máš naučit přežít, synu, nauč se skrývat své pocity před přítelem i nepřítelem. Něco tě trápí, ale váháš to vyslovit."
"Harga o tobě něco řekl."
"Jak se mu vede?"
"Znepokojují ho vyhlídky na válku. Je zřejmé, že v ni nevěří."
"A ty si myslíš, že je zrádcovské nepodrobit se plně vůli císaře."
Džukaga sklonil hlavu. "Mluvil proti válce a zakončil to slovy: ‚Jdi a zeptej se svého otce. Uslyšíš od něho zajímavou odpověď. Slyšel jsem tvé argumenty na podporu války před Nožovým slibem. Vrhl jsi dýku do kruhu. Jsi snad teď proti tomu, co přichází?"
"Posaď se, Džukago."
Džukaga zaváhal, ale nakonec se posadil na podlahu vedle otce.
"Co ses naučil na své cestě na Fawcettův svět?"
"V těchhle lidech a jejich spojencích je těžké se vyznat," spustil Džukaga. "Když stojím vedle nich, nelíbí se mi. Jsou slabí. Jejich holé tělo vypadá odpudivě, jejich pach je zkažený."
Vakka se uchechtl. "Ale co ještě?"
"Abram je... nevím přesně jak to vyjádřit..." nedořekl.
"Přítel?"
Džukaga překvapeně zavrtěl hlavou. "Tak bych ho nazvat nemohl. Je přece jen cizí. Ale něco na něm bylo."
"Inteligence, moudrost, čest," odříkával Vakka tiše a Džukaga přikývl.
"Pak jsi ten čas strávil dobře," ubezpečil ho Vakka. "Naučil ses o našich nepřátelích něco, co podle všeho nikdo jiný nechce uznat. Poznání tedy přijde jako šok, který otřese císařstvím."
"Než jsem odletěl, Harga mi věnoval překlady některých jejich knih, abych si je přečetl na zpáteční cestě."
"Četl jsi toho člověka Sun Cua?"
"Ano. Je to zvláštní, některé z jeho pouček jsou prakticky stejné jako v Xagově spisu. Ale mnoho jejich spisů mi připadá divných. Básníci jejich první globální války jsou naplněni odporem k válce a mluví jako blouznící staré vdovy. Přesto je mnoho lidského úsilí věnováno nějakým způsobem válce, ať už skutečné, nebo symbolické." Na chvilku se odmlčel. "A přesto se zdají tak slabí, sotva hodni naší pozornosti jako kořist."
Vakka se zasmál. ".Nesuď svého nepřítele podle síly paže, ale spíš podle vychytralosti jeho mozku,' pravil kdysi Xag. Myslím, že ti můj starý přítel otevřel dveře a to, co jsi viděl na druhé straně, tě hluboce znepokojuje."
"Myslíš Hargu?"
"Ne, Abrama. Zjistil jsem, že občas, když jsme seděli potmě a on byl po větru, takže jsem necítil jeho pach, jsem měl dojem, jako bych mluvil se starším klanu."
Vakka odvrátil pohled. ".. .zahlédl jsem ho první a zabil jsem ho tam."
"Co to bylo?"
"Jedno blouznění starých lidských vdov, jak jsi to nazval."
"Harga řekl, že mají být pobiti."
"Tebe to znepokojuje? Myslel jsem že je nesnášíš, že jsou kořist."
"Přesto mohou být užiteční," řekl Džukaga, jako by hledal záminku.
"Všechno se dá zařídit."
"Myslíš, že zvítězíme?"
Vakka se hořce zasmál. "Jsem hrdý na válku, synu, jako všichni pravé krve. Vzpomeň si na pocty, které se na mne snesly, když jsme bojovali s Varnii. Totéž očekávám od tebe. Máme boj v krvi. Protože kdybychom nebojovali s jinými,

vrátili bychom se nakonec k boji mezi sebou navzájem. Kdyby k tomu snad mělo dojít, vykrvácíme, než přijde temnota ze srdce galaxie, a ta pak vypije zbytek.
Ale tahle válka? Ne, tu nechci. Je to špatná válka ve špatném čase na špatném místě. Chtěl jsem, abys navštívil lidský svět v našem držení a ochutnal, jaká tahle Konfederace je, protože jsem přesvědčen, že s ní budeme bojovat ještě v době, kdy dospěješ mého věku. Tedy, jestli přežiješ- jestli naše rasa přežije."
Džukaga se nadechl, aby něco řekl, ale potom odvrátil pohled.
"Vím, že se za mne stydíš. Ale měj na paměti i tohle. Tato válka je současně chytrá císařova pleticha. Všimni si, že První flotila do bojů nezasáhne a že téměř všechen personál pro tento boj, kromě pozemních výsadkových jednotek, pochází z ostatních klanů. Císařova krev vztyčí náš prapor na jiných světech, ale až poté, co loďstvo vycedí tu svou. Naše krev bude prolita, zatímco konečnou slávu sklidí císařův klan."
"Útok přece vede korunní princ a jeho vlastní syn."
"Myslíš si, že císaři není jedno, jestli přežijí nebo zahynou? Má i jiné vnuky od jiných konkubín. Když zvítězí, obejme je, když zemřou, povznese je mezi nesmrtelné, když prohrají, vypoví je a přičte vinu i těm, kdo bojovali pod nimi. Tato válka sežehne naši sílu a naopak posílí jeho klan."
"Tomu nemohu uvěřit," zalapal po dechu Džukaga. "Mluvíš přece o císaři."
"Je na čase vyrůst!" zavrčel Vakka. "Je na čase odložit dětské sny o tom, jaký by vesmír měl být, a smířit se s pravdou skrytou za tím vším. Jde jenom o moc, ta je cílem. Sláva je jenom nástroj k oklamání druhých, aby přenechali moc těm, kteří vládnou.
Kdysi sláva skutečně patřila lovcům a ti, kteří se vraceli s rudými drápy, byli uznáváni a oslavováni za to, že krmí klan. Ale dnes? Kdybys mohl bojovat v tom útoku a zničil bys konfederační loď, co ti to přinese?"
Džukaga na něho hleděl neschopen odpovědi.
"Co je tedy sláva? Zničíš loď, ale vzroste tím císařova moc, ne tvoje. Jistě, budou tě oslavovat, budeš nosit nové cetky, potáhnou se za tebou konkubíny. Ale co moc? My vůdcové klanů, dostáváme nové světy jako úplatek a nove bohatství jako žold. Ale když už jeden vlastní celé světy, co znamená jeden navíc? Jenom císař sílí a ty máš vyhlídky, že v tomto boji zahyneš pro nic za nic."
Vakka vzdychl a zase se pohodlně uvelebil na polštáři.
"Suď později, synu, ne teď. Vydej se do boje, a kdyby se skutečně přihodilo velké vítězství, dobře se podívej, kdo vlastně vyhrál."
Mávl rukou na znamení, že syna propouští.
Džukaga vstal, uklonil se a zůstal předkloněn. Vakka se konečně pohnul.
"Ať jsou tvé drápy zkrvavené, a kdyby ses neměl vrátit, ať pějí chválu na tvé jméno."
Když bylo vysloveno rituální rozloučení, Džukaga se napřímil.
"Rozhněvalo mě, otče, že jsi mě nechal převelet ze stíhacího svazu. K čemu jsem..." na okamžik zaváhal, ".. .jaká sláva je v tom, že budu stát za admirálem Nargthem a dělat mu poslíčka?"
"Čti dál spisy lidí," odpověděl Vakka. "Rada v pravý okamžik často zvrátila průběh bitvy. Když to uděláš, dosáhneš tím mnohem víc, než kdyby ses jednoduše vrhl na smrt."
"Jak si přeješ, otče," řekl Džukaga hořce, obrátil se na patě a rozhněvaně odešel.
Když za ním bouchly dveře, Vakka se usmál. Alespoň jeho mládě teď s největší pravděpodobností přežije. Nestaral se o to, že žádostí o přemístění svého syna pokryl své jméno hanbou. Bylo nabíledni, že císař chce nechat vybít nejlepší mezi dědici klanů. Nu, tohohle nedostane.
Zabloudil myšlenkami ke druhé věci, o které často uvažoval. Byl to plán uvnitř plánu, který ho přitahoval, a přesto ho nutil vzpírat se svým nejzákladnějším instinktům. A přesto, kdyby to vyšlo, třeba by se tomuto šílenství ještě dalo zabránit. Válka s Konfederací sice může být nevyhnutelná, ale pokud je tomu tak, je třeba nepřítele lépe poznat, prozkoumat jeho politické slabiny a dále oslabit jeho vůli. Korunní princ stále vnímal lidi jenom jako protivníka, na kterého je třeba se vrhnout, zatímco se s trochou trpělivosti dají oslabit zevnitř. To, že se válka dá vést na mnoha rozmanitých úrovních, bylo něco, co se jeho rasa nikdy doopravdy nenaučila.
Jeho plán nabýval podoby a všechno, co z něj plynulo, Vakku děsilo a současně ponoukalo, aby jej spustil.
"Sire, myslíme si, že jsme objevili další bandu konfederačních špehů."
Gilkarg na svého pobočníka rozmrzele pohlédl.
"Proč mě s tím obtěžujete? Když jste je našli, zlikvidujte je."
"Můj pane, máme k tomu jisté zajímavé podrobnosti. Jeden z našich agentů se s tou informací právě přihlásil na stanici v Džigadě."
Korunní princ vstal a nyní už rozhodně zájem měl. Soustava Džigada byla vybrána za předsunutý zásobovací bod pro Šestou flotilu těsně předtím, než se vypraví do útoku.
"Zřejmě existuje nestabilní přeskokový bod do sousední soustavy, na který jsme nepomysleli. Byl prohlášen za nepřístupný, protože vede do soustavy černé díry."
"Ukažte mi tu soustavu na holoprojektoru, potom se rozhodneme, jak budeme postupovat."
Bylo třeba zvážit situaci ze všech stran. Tady se musí postupovat obezřetně.

## Kapitola osmá
Garovo Obchodní Centrum
Konfederační datum 2634,218

"Už jsme v tomhle zapadákově déle než měsíc," zabručel Vance. "Jak dlouho ten nesmysl bude ještě trvat?"

Geoff lhostejně shlížel do svého džbánku. Už si ani nebyl jistý, co to vlastně pije. To, co mu opravdu dělalo starosti, bylo, že ho na Jámě, jak tomu tady říkali místní, něco začínalo přitahovat. Možná po všech těch rocích disciplíny kdesi v hloubi duše toužil po životě někde, kde se nebude muset řídit žádnými rozkazy. Turner je po několika prvních dnech nechal toulat po stanici samotné a Geoffovi nyní připadalo zábavné, že se ho Vance drží, ačkoliv Vance by se na to možná díval jinak.
"Je to skoro jako výkonnostní křivka stíhacího pilota," vysvětloval mu Vance, jako by na takových místech jako Garova stanice byl ostřílený veterán. "Když přečkáš první tři akce, tvoje šance na přežití vyletí prudce nahoru. Trik spočívá v tom, abys prostě přečkal ty první tři."
Druhý den samostatných potulek se zapletli do první rvačky v baru, když jeden Kočičák a jeden ještěrkovitý Jařma usoudili, že Vanceova peněženka stojí za ukradení. Kočičák byl teď díky Geoffově střeleckému umění bez ruky. Pokud šlo o ještěrku, proslýchalo se, že Hagganové považují Jařmy za obzvláštní pochoutku, a Vance ani Geoff nic nenamítali, když se k nim přitočil jeden Haggan a nabídl jim za mrtvolu padesát kreditů.
Ustřelení Kočičákovy ruky těsně předtím, než praštil Vance, zajistilo Geoffovi Vanceovo neochotné přátelství, třebaže Vance neustále prohlašoval, že jakmile mu to oplatí, vrátí se věci ke starému pořádku.
Když se nyní na stoličku vedle Geoffa posadil jakýsi Kočičák, Geoff dál předstíral, že se dívá do sklenky. Koutkem oka ho nicméně bedlivě pozoroval, protože Pahýl, jak teď přezdívali tomu bezrukému, mohl mít kamarády ochotné ho pomstít. Tenhle však vypadal jako nový host. Měl maličko naježenou hřívu; byl nervózní a přespříliš ostražitý.
Zvláštní bylo, že Geoff a Kočičák jsou technicky vzato nepřátelé. Do Jámy se donesla zpráva o vyhlášení války a prvních několik hodin to vypadalo, že se začne bojovat i tady. Ale potom pán Jámy vyslovil jedno ze svých vzácných veřejných prohlášení, v němž poukázal na to, že nemá smysl se navzájem trhat na kusy, když je příležitost k vzájemnému zisku. Teď už se tady na válku pohlíželo téměř jako na vtip.
Geoff si Kočičáka chvíli opatrně prohlížel a potom se rozhodl, že se ho odváží oslovit.
"Poprvé tady?" zeptal se ledabyle a doufal, že Kočičák rozumí vesmírnému pidginu, směsi standardní angličtiny a standardní kilrathštiny, jež byla obchodním jazykem na hranicích.
Kočičák zavrčel. To byla jejich obvyklá reakce pokaždé, když na ně poprvé promluvil člověk. Geoff už věděl, že se má v odpověď zazubit, aby dal najevo, že se nebojí, ale nerozevírat přitom zuby, protože to byl signál k boji.
"Byl jsem tady mnohokrát," odpověděl Kočičák.
Geoff věděl, že lže. Kilrath se neustále rozhlížel, jako by se seznamoval s novým prostředím.
Geoff pokynul barmanovi, aby přinesl jeho novému sousedovi pití, a Kočičák se na něj překvapeně podíval.
"Na prolitou krev našich nepřátel," pozvedl Geoff džbánek k přípitku.
"Řeč je možná o tvé krvi," odpověděl Kočičák, zkusmo usrkl, ušklíbl se a obrátil do sebe zbytek. Geoff mávl na barmana podruhé.
Nechtěl ani pomyslet, kolik pití už za druhé zaplatil. Zdálo se dokonce, že už se to o něm po Jámě rozkřiklo, takže kdykoliv vešel do baru, nalepil se na něj alespoň jeden opilý ubožák, který fňukal, že chce ‚jenom na ochutnání'".
To, co dělal Turner, Geoff ani nechtěl zkoušet. Starý profesor často navštěvoval Lotosová doupata a občas dokonce zabrousil do některého z nevěstinců. Tvrdil sice, že se drží v mezích počestnosti, avšak Vance o tom, co tam v zájmu Konfederace dělá, rád spekuloval do nejšťavnatějších detailů.
Otázkou ovšem bylo, jestli utrácením peněz, o nichž Geoff předpokládal, že patří konfederační rozvědce, dosáhli něčeho užitečného. Zaznamenali dostatek jednotlivých útržků informací, jež nasvědčovaly něčemu podezřelému. Počet lodí přilétajících z kočičáckého teritoria poklesl na pouhý zlomek původního provozu, což v Jámě vytvářelo značné napětí. Jelikož přilétalo méně Kočičáků, ceny jejich zboží vylétly prudce vzhůru, zatímco zboží z konfederace a pohraničních světů byl přebytek. Turner poukázal na to, že i tato informace může mít sama o sobě nějaký význam, ale zpráva, že veškerá obchodní přeprava mezi světy císařství prakticky ustala pro nedostatek lodí, v Turnerovi rozezněla poplach.
Potíž ovšem byla v tom, že stále neměli žádný přímý zdokumentovaný důkaz, který by mohli předložit Banbridgeovi.
Geoff dál pozoroval Kočičáka, za kterého platil. Hříva mu trochu sklesla.
"Něco zajímavého na prodej?" otázal se Geoff.
"Nevím, jsem jenom z posádky," odpověděl Kočičák.
"My máme nějaké gotherské sklo."
Kočičák se na něj podíval.
"Kotviště sedmdesát jedna, jestli se chceš podívat. Řekni mému kamarádovi Hansovi, že tě posílám já, a on ti dá výhodnou cenu."
"Jste tu s Fantomem!"
Geoff kupodivu nehnul ani brvou. Jak to, že Kočičák zná původní jméno lodě?
"Ne, s Lazarem."
Kočičák pobaveně zavrčel.
"Viděl jsem vaši loď, když jsme přistávali. Znám ji z dřívějška. Změnila jenom tvar křídla a pancéřování, ale jinak je to pořád ona."
"Sorry, kámo, myslím, že sis spletl loď."
Geoff nenápadně šťouchl Vance kolenem, aby ho upozornil, že mohou nastat potíže.
"Je to Fantom, co zničil fregatu."
"O tom jsem slyšel," vmísil se do hovoru Vance, odsunul svou židličku od baru, přitáhl si ji vedle Geoffa a mávl na barmana, aby přinesl další skleničku. "Prý se bojovalo. Jenže ten chlapík, co z toho vyvázl, se pak šel na Pekelné díře projít do vakua. Pár lidí ho tam nemělo rádo."
Kočičák po něm střelil výsměšným pohledem.

"Říkáte, že máte gotherské sklo?"
"To nejlepší," potvrdil Vance.
"Podíváme se na něj."
Kočičák do sebe rychle nalil poslední skleničku a odstoupil od pultu. Geoff se vydal ven jako první, aby ukazoval cestu, a nechal Vance, aby se zařadil za Kočičáka a kryl Geoffovi záda. Vyšli do zmateného ruchu hlavní chodby a obešli tělo ležící na podlahové mřížce. Po týdnech strávených na tomto místě Geoff zjistil, že si na takové věci začíná zvykat. Když kráčel po chodbě s pravou rukou v kapse lehce sevřenou kolem rukojeti blasteru, pozorně si prohlížel kolemjdoucí. Hans je upozornil, že je přesvědčen o tom, že na velké třímotorové pašerácké lodi ze soustavy Jab nedávno přiletěl lovec hlav Samova klanu. Alespoň mu prý tenhle tip dal jiný obchodník z Landreichu, který kotvil nedaleko nich.
Geoff se protáhl kolem páchnoucího nechutného hloučku a konečně došel k postranní chodbě vedoucí k jejich kotvišti. Hans se opíral o dveře, Turner o stěnu vedle něj, a na malém stolku před nimi ležely ukázky zdobeného skla. Kočičák přistoupil ke stolku, rychle jej přelétl pohledem, zvedl jeden z těžkých broušených kusů, jaké Kočičáky z nějakého zvláštního důvodu uchvacovaly, a ledabyle jej zvedl proti kalnému světlu.
Geoff postřehl, že se přitom nedívá na sklo, nýbrž že upřeně pozoruje Turnera. Turner pohled klidně opětoval.
"Cena?"
"Za to, co držíte, padesát kreditů," odpověděl Turner.
Kočičák přikývl, odložil sklo, vylovil z levé kapsy pětadvacetikreditovou minci a připlácí ji na stůl. Hans se chystal něco namítnout, ale Kočičák vzápětí sáhl do pravé kapsy kalhot a vytáhl další pětadvacetikreditovou minci, kterou však tentokrát podal přímo Turnerovi.
Turner minci zvědavě uchopil. Kočičák s pohledem stále upřeným na Turnera zvedl sklo.
"Uvidíte, že jsem zaplatil poctivě, komandére," pronesl suše. Bleskově se otočil, prodral se davem a zmizel.
"Geoffe, Vanci, sledujte ho!" zasyčel Turner.
Oba vyběhli za Kočičákem, ale jejich cíl se pohyboval rychle a mizel právě v příčné chodbě, jež se s hlavní chodbou křižovala uprostřed stanice. Zabočili do stejné chodby a snažili se protlačit kolem Wua, jehož půltunové tělo jim prakticky ucpávalo cestu. V tom okamžiku kdesi před nimi ostře práskl blaster. Vance strhl Geoffa na podlahu. Wu náhle vydal ohlušující troubivý výkřik, zavrávoral pozpátku, takže se museli honem odvalit stranou, aby mu uhnuli z cesty. Hned nato se Wu zřítil a z půl tuctu ran na hrudi se mu řinula krev.
Geoff ležící za tělem vytáhl zbraň a vyhlédl nad dosud se zvedajícím hrudníkem ječícího Wua. Zahlédl Kočičáka, kterého stopovali, ale poznal ho už jenom podle krví potřísněného gotherského skleněného předmětu sevřeného v levé tlapě.
"Je mrtvý," křikl Geoff. "Padáme odsud."
Na opačném konci chodby se ozvaly další výstřely, ale výhled zastíral kouř z dýmovnice, kterou někdo pohodil vedle mrtvého Kočičáka. Když se oba plížili pryč, létaly kolem kulky téměř nepřetržitým proudem. Geoff slyšel, jak opakovaně pleskají do Wua, a uvědomil si, že nebýt toho obřího nemotorného tvora, byli by už po smrti.
Když se dostali do hlavní chodby, jež byla nyní stejně prázdná jako jediná církevní misie v Jámě, oba uháněli do bezpečí. Jediný Turner stál uprostřed chodby, pistoli pozvednutou, a Hans zády k němu vykrýval opačný směr. Geoff v Turnerových očích zahlédl výraz úlevy.
"Myslel jsem, že je po vás, kluci," houkl Turner, když se protáhli kolem něj a zahnuli do přístupové chodby k lodi.
"Někdo ho dostal," zavolal Geoff, když se přikrčili v boční chodbě. Turner zacouval za ně a vychrlil zaklení směrem ke Kočičákovi v Garových službách, jenž se krčil ve výklenku na opačné straně hlavní chodby.
"Co se to tady, do hajzlu, děje?" zahulákal.
"Gar za to neodpovídá, to je v dohodě!"
Než mohl Turner něco říci, rozlehla se stanicí siréna. Geoffovi z jejího kolísavého kvílení vstávaly vlasy na hlavě.
"Císařští!" vyvřískl kočičácký hlídač.
Chodbu, ještě před několika vteřinami prázdnou, zaplnil ječící a vířící dav.
Hans popadl Turnera za rukáv.
"Radši bysme odsud měli sakra rychle zmizet!"
Turner přikývl a kývnutím hlavy poslal Vance a Geoffa do lodě. Všichni čtyři couvali přístupovou chodbou. Kočičácký hlídač se prodral davem za nimi.
"Mých pět set!" zahulákal.
Turner se zastavil, sáhl do kapsy, vytáhl těžkou platinovou minci a hodil ji Kočičákovi, zatímco druhou rukou stále držel pistoli a mířil jí přímo na něj.
Kočičák minci chytil a ušklíbl se. "Doufám, že přežiješ, člověče, z tvého pachu se mi žaludek nezvedá," křikl, otočil se a zmizel v přebíhajícím davu.
Turner couvl průchodem do lodě. Sotva dveře zapadly, zabubnovaly do duraoceli střely o vysoké rychlosti, jak dokazovaly vybouleniny a odprýsknuté šupiny barvy.
"Pryč odsud!" houkl Turner.
Hans už seděl v sedadle pilota a spouštěl motory.
Na dveře dopadly další střely. Nastala chvíle ticha a po ní se ozvalo hluboké zadunění.
"Sakra, snaží se vyhodit dveře do povětří," zakřičel Turner. "Nažhavte motory, ať jsme pryč!"
Geoff, stojící za Hansem, sledoval na hlavní obrazovce, jak se motory zahřívají a profukují. Uvědomil si, že Kruger vlastně udělal chybu. Motory zůstaly studené déle než den, zatímco se měly zapínat nejméně každých osm hodin, aby bylo možno rychle odletět.

Loď ze sousedního kotviště se už odpojila a výstupní plyny z jejích motorů zacloumaly Lazarem. Pilot dal plný plyn, plamen ošlehl přední průzory a Hanse to přimělo k zuřivým nadávkám.
"Můj novej nátěr, ty hajzle!"
Hans spustil motory příčného řízení a v témže okamžiku dveřmi otřásla další exploze. Hans otočil loď a Geoff zahlédl tři Kočičáky, jak se snaží nyní otevřeným přístupovým tunelem dostat k vnitřním dveřím přechodové komory, ale ty už se zavřely.
Na všech stranách stanice se odpojovaly lodě jako mihule odpadající od mrtvé ryby. Přímo nad nimi se objevil výbuch. Geoff polekaně sledoval, jak se dvě lodě potácejí od sebe, jedna na boku rozpáraná a z jejích nádrží šlehá modrobílý plamen. Na opačné straně stanice se srazily tři další lodě a rozlétly se na kusy.
"Běž nahoru, Tolwyne. Turnere, vy si vemte na starost záď. Střílejte po každém parchantovi, který se moc přiblíží!"
Venku začaly pomrkávat záblesky světla nasvědčující tomu, že stejnou strategii zvolili i další kapitáni.
Geoff se vyšplhal do střelecké věže a zapnul zaměřovači počítač. Obrazovku zaplňovala bláznivá změť skvrnek, jak se lodě rozlétaly všemi směry.
"Kde jsou císařští?" křikl Hans.
Geoff začal přejíždět vlnové rozsahy, až se konečně napojil na frekvenci nadsvětelného pátracího impulsu Jámy. Současně zmenšil měřítko, takže se hemžení lodí v jejich nejbližším okolí scvrklo v jedinou zářící kuličku uprostřed obrazovky. Na opačném okraji se objevilo osm teček. Geoff přepnul na holoprojekci, takže se ukázaly všechny tři rozměry.
"Přiletěli sem stejným přeskokovým bodem jako my," oznámil.
"Bacha na toho parchanta napravo!" zaječel Hans.
Geoff otočil věž a vypálil. Potlačoval přitom instinktivní touhu přikrčit se, když se lehká nákladní loď se dvěma těžkými, zvenčí přivěšenými motory blížila na kolizním kursu. Byla tak blízko, že uvnitř viděl wuského pilota s otevřenými ústy. Bylo mu jasné, že to Wu sprostě nadává. Geoff zamířil kanóny přímo na Wua a rozhodl se, že mu dá ještě vteřinku na rozmyšlenou. Wu přitáhl řídicí páku a loď se vzepjala. Geoff vzhlédl a uviděl další loď přelétat nad nimi. V tom okamžiku Hans sklopil příď a naklonil Lazarus o devadesát stupňů, aby nezavadil křídlem o záď wuského plavidla, jež se zabořilo do spodku lodě nad nimi.
"Kolik je císařských?" ozval se na interkomu Turner.
Geoff pohlédl zase na obrazovku.
"Skener Jámy jich zachycuje osm. Už nabírají rychlost. Moment... vypadá to, že jeden je křižník se čtyřmi připojenými stíhačkami."
Turner zabručel.
"Přední dveře jsou zavřené, Hansi. Kam teď?"
"Nejdřív se vymotáme z tohohle brajglu," odsekl Hans. "Hlídejte ocas, vypadá to, že se za náma žene nějakej Kočičák."
Geoff otočil věž dozadu a zahlédl štíhlé pašerácké plavidlo. Za ním se od Jámy odpojovaly poslední lodě, jedna z nich střední transportní loď ježící se motory. Nadsvětelný skener Jámy náhle přestal pracovat, jediný motor na zádi válce ožil a stanice se začala sunout k horizontu událostí černé díry. Vzhledem k těm tisícům tvorů, kteří byli na palubě, Geoffa napadlo, kolik jich asi zůstalo v pasti a záhy zjistí, co se stane, jakmile horizont událostí překročí.
Od lodi pronásledovatelů se oddělila zářící jiskra a Geoffovi ve sluchátkách zazněl hluboký pulsující tón. Hans hned nato vypnul motory, obrátil Lazarus zádí ke směru letu a motory znovu spustil.
"Co to, sakra, děláš?" křikl Geoff.
Střela se řítila na ně. Štíty Lazaru naskočily. Vzápětí do nich střela narazila, odrazila se a rozpadla se na půl tuctu kusů. Její motor stále pracoval.
"Už chápeš, Tolwyne?" otázal se Vance, v hlase nepatrnou stopu výsměšné přezíravosti.
Geoff se příliš styděl, než aby odpověděl. Protivník odpálil samonaváděcí střelu z přílišné blízkosti, takže se hlavice nestačila odjistit.
Geoff, stále obrácený dozadu, otočil střeleckou věž a octl se tváří v tvář pronásledovateli, jenž zahájil palbu ze všech dopředu mířících zbraní. Štít kolem Geoffa mihotavě světélkoval. Geoff vypálil dlouhou nepřerušovanou dávku a udivilo ho, jaký ohňostroj jisker vyvolaly střely dopadající na příďový štít nepřátelské lodě přímo před pilotní kabinou. Uvědomil si, že už to není simulace na akademii. Tohle je skutečné, a i když všechno udělá správně, může být konečným výsledkem jeho smrt. Pronásledovatel byl větší a očividně silněji vyzbrojený. Geoff se v duchu ptal, jak dlouho jejich štíty vydrží smršť střel a laserových výbojů, jež se zakusovaly do Lazaru.
"Geoffe, střílej mu pořád na kabinu. Odval na levobok za pět, čtyři, Vanci, ruš ten jeho signál, dva..."
Geoff tiskl spoušť, ručně upravoval zaměření a proud jeho střel se nesl přes stále menší odstup obou lodí. Náhle se ho zmocnil mrazivý pocit, že protivník neuhne, a když bude zapotřebí, je ochoten do nich narazit. "Jedna, teď!"
Geoff začal otáčet věží ve stejnou chvíli, kdy Hans zahájil zatáčku na plný výkon motorů bez manévrovacích lapačů. Geoff sebou trhl, když uviděl, jak se pod trupem Lazaru zablesklo, vylétla odtamtud neřízená střela a zamířila přímo proti kočičácké lodi. Chviličku nato vlétla přímo do pilotní kabiny, před níž Geoffova palba oslabila štíty. Překvapilo ho, když skutečně uviděl, jak vnitřek kabiny zahalila exploze a jak plamen šlehá do útrob lodi.
Prolétli kolem v ploché zatáčce, která je na pohled přivedla až na polovinu cesty zpět k Jámě, jež hrozivě akcelerovala směrem k černé díře.
"Pátrej po dalších," vybídl ho Hans ledově klidným hlasem.
Geoff otáčel věží, ale ostatní lodě se rozlétaly všemi směry. Jenom několik jich letělo zhruba stejným směrem jako oni, ale pohled na souboj je přiměl odklonit se stranou. Jak dál opisovali oblouk, Geoff zahlédl rozptylující se oblak trosek.
"Geoffe, vypočti navigační údaje pro ostatní možné přeskokové body, ale rychle."

Geoff ještě jednou otočil střeleckou věží, aby si ověřil, že k nim už skutečně nemíří žádná loď, a potom se věnoval obrazovce. Černou díru obklopovalo víc než deset přeskokových bodů. Ten, kterým přilétli, byl očividně mimo hru, stejně jako dva sousední. Začal skenovat ostatní a vyvolal si navigační mapy, aby zjistil, kam vedou. Čtyři zůstaly označeny jako neznámé, což znamenalo, že s největší pravděpodobností vedou na teritorium Kočičáků.
Všechny prchající lodě už se začínaly chystat na přeskok, vybíraly si únikové body a mířily k nim.
"Geoffe?"
Podíval se dolů mezi koleny a uviděl Turnera, jak mu Pokynem naznačuje, aby slezl na hlavní palubu. Geoff vyklouzl zpoza kanónů a seskočil dolů.
"Tak kam, Tolwyne?" zeptal se Hans.
"Tři nejbližší jsou vyloučené. Pět jich vede mimo oboje hranice, čtyři zase do prostoru Kočičáků, ale nevíme kam."
"Zamiřte do kočičáckého teritoria," řekl Turner tiše. "Vsadím se, že soustavu obklíčili a že na většině cest vedoucích ven čekají uvítací výbory."
Hans se se sedadlem obrátil a zadíval se na Turnera.
"Spousta povyku kvůli jednomu pašeráckýmu hnízdu."
"O to jim nejde."
Hans se maličko usmál. "Jde jim o váš kejhák, co?"
Turner přikývl.
"Jak jsem říkal. Máte na sobě přímo napsáno, že jste od konfederační rozvědky."
"Rozvědka loďstva. Předpokládáme, že civilní je napíchnutá."
"Víte, ani jsme z tohohle vejletu nevytřískali žádnej zisk. Jsem nejmíň šest táců v mínusu."
Turner se uchechtl. "Dělejte, co vám řeknu, a budete padesát tisíc v plusu, až se vrátíme."
Hans chvilku neříkal nic.
"Kvůli čemu jste tady?"
"Myslíme si, že se blíží válka."
Hans pohrdavě odfrkl. "Hergot, vždyť už je válka."
"Válka?" odpověděl stejně pohrdavě Turner. "Mluvím o opravdové válce, ne o falešné demonstraci síly, jak si ji představuje pár pitomců. Kočičáci se k něčemu chystají a my musíme zjistit kde. A musíme to zjistit zatraceně brzo. Poslali nás sem, abychom přivezli prokazatelná fakta."
"Hergot, Turnere, to jsem vám mohl říct už na Pekelný díře. Tam už se o tom mluví celý měsíce. Všichni v Landreichu o tom věděj."
"Jedna věc je, jestli o tom víte vy, a druhá, jestli o tom ví president a senát. Proto mě sem poslali, abych na to přišel."
Hans znechuceně odfrkl. "Pošlete ty vyžraný debily na hranice, udělejte z nich signální hlídky a uvidíte, jak rychle vyhlásej flotile bojovou pohotovost. Hergot, vždyť to bylo to samý už tenkrát, když Xerxes vpadnul do Řecka a vlády Athén a Sparty se byly schopný akorát spolu hádat. Dneska je to lautr stejný. Politikům vo kejhák až tak nejde, takže jim to vždycky dojde jako posledním."
Geoff se na Hanse překvapeně podíval, jelikož by nikdy nečekal, že pašerácký pilot bude dělat narážky na Druhou perskou válku.
Hans se na něj podíval a ušklíbl se. "To, že nejsem vznešenej absolvent akademie, ještě neznamená, že nečtu."
Turner se nahlas zasmál, pak se naklonil a ukázal na Hansovu situační obrazovku.
"Heleďte, ta loď, kterou jsme právě vyřídili, patřila císařské kontrarozvědce."
"Jak to víte?"
Turner sáhl do kapsy a vytáhl pětadvacetikreditovou minci. Podržel ji mezi dvěma prsty. K jedné straně byla lepicí páskou připevněna malá paměťová karta.
"Únik informací. Sledovali ho a čekali na předání, aby nás mohli čapnout všechny. Kdyby jejich pravidelné loďstvo nevpadlo do soustavy tak brzy a nevypukl ten zmatek, nejspíš by nás dostali. Anebo možná hledali jenom nás a ten kurýr se do toho připletl ve špatnou dobu. Každopádně teď jdou po nás."
Turner se ohlédl po Vanceovi.
"Myslíte, že jste jejich zhuštěný signál začal rušit včas?"
"Část se dostala ven, pane, než jsem ho stihl utnout. Dvě vteřiny nato byli všichni mrtví."
"Co si o tom tedy myslíte?"
"Musíme přepokládat, že odeslali naši identifikaci."
Hans se zadíval zpět na situační zákres a vyvolal si Geoffovy výpočty. Obrazovka se rozzářila proudy lodí směřujících k únikovým přeskokovým bodům. Náhle se jeden proud začal trhat a obracet. Ožila veřejná rádiová frekvence.
"Všem lodím. Všem lodím. Císařští blokujou přeskokovej bod Delta. Všem lodím... všem lodím..." Signál zanikl v šumu rušiček.
Hans se ohlédl po Turnerovi. "Pěkně jste mi to zavařili."
"Určitě jste si to spočítal, už když jste se s námi domlouval."
"Hádám, že vám něco dlužím za složení té Samovy gorily. Ne že bych ho nebyl s to dostat sám. Už jsem toho hajzlíka měl očíhnutýho."
Turner se jenom usmál, bez ptaní se naklonil přes Hansovo rameno a nastavil na obrazovce měřítko tak. že byla opět znázorněna celá soustava. Známé přeskokové body byly vysvíceny modře. Chvilku si ji zaujatě prohlížel, potom brnkl do joysticku, přesunul kursor na přeskokový bod přímo u horizontu událostí a jednou klikl. Objevily se křivky vyznačující nejlepší trasu.
"Proklouzneme kolem horizontu a využijeme gravitaci k tomu, aby nás urychlila do přeskokového bodu."

"To bude o chlup," prohlásil Vance. "Sakra, pane, maličko uhneme a jdeme přes okraj. Pamatujte na to, že takhle blízko černé díry se vyskytují fluktuace v gravitačních vlnách. Nemáme jistotu."
"A zavede nás neznámo kam na kočičácké teritorium. O tomhle bodu prý možná neví ani císařští," dodal tiše Hans.
"Právě proto to od nás nečekají. Nevím, jak by zvládli koordinovat blokádu tuctu přeskokových bodů současně. Nejspíš zahradili jen ty nejpravděpodobnější."
"Škoda, že jsme nemohli sehnat do kupy deset nebo patnáct našich lodí," prohlásil Hans roztouženě.
"Proč?" otázal se Geoff.
"Páč kdybysme mohli, vedl bych je zpátky a natrhli bysme těm císařskejm prdel."
"Jeden z nich je křižník," upozornil ho Vance.
"No a? Oni bojujou podle předpisů. My ne. Dostali by přes držku, až by se nestačili divit."
Vance zavrtěl hlavou a zasmál se, avšak Geoff si všiml, že se Turner na Hanse zaujatě dívá.
"Proti té lodi před chvílí jste si vedl skvěle."
Hans poklonu ignoroval.
"Dobře, vypadneme skrz tenhle bod. Řízneme to blízko horizontu, takže se radši připoutejte. Starej Lazarus nemá zrovna nejlepší tlumiče setrvačnosti a bude to drncat."
Geoff začal šplhat zpět na své stanoviště, ale všiml si, že se Turner dívá na něj.
"Dobře jste střílel. Perfektní předsazení, když jsme se obraceli."
"Kdo byl podle vás ten kurýr?"
"Ať se propadnu, jestli to vím. Škoda, že ho oddělali dřív, než jsme to mohli zjistit. Může za tím být cokoliv, možná dokonce některý z našich výzvědných oddílů, který jsme už odepsali, ale který tam pořád někde je. Může to dokonce být falešná stopa. Až se odsud dostaneme, podívám se, co na té kartě je."
Geoff vylezl zpátky do střelecké věže a pevně si utáhl popruhy. Přímo před sebou viděl chomáčky světla táhnoucí se k černé díře, než zmizely v nezměřitelném prázdnu. Věděl, že nechat se vystřelit gravitačním prakem do přesné polohy přeskokového bodu je složitý navigační kousek, a znenadání se mu rozbřesklo, že to vlastně dokázal on.
Nikdo z těch tří proti jeho výpočtům nic nenamítal a to mu nanovo dodalo pocit sebedůvěry. Naklonil se ke své přístrojové desce a začal znovu a znovu prověřovat dráhu letu, která je zavede ještě hlouběji do teritoria Kočičáků.

## Kapitola devátá
Kilrah
Konfederační datum 2634,220

Zazněla výstraha před přeskokem. Džukaga se posadil a připoutal se k sedadlu. Na můstku zavládlo elektrizující vzrušení. Admirálův štáb i palubní důstojníci si zapínali popruhy a pustili se do bojových pokřiků.
Džukaga vzhlédl k výhledové obrazovce. Nalevo sotva rozeznával špendlíkovou hlavičku červeného světla, což byl Kilrah. Pak se za ně zařadila těžká bitevní loď Kitagki a zakryla jej. U přeskokového bodu se shromáždilo hejno téměř sta lodí; lehké fregaty, torpédoborce, transportní lodě, kurýrní čluny, průzkumné lodě, zásobovací lodě, tankery, minonosky a těžká výsadková plavidla. Bude trvat větší část dne, než přeskokovým bodem projdou všechny. Jednou z výhod služby na admirálově vlajkové lodi však bylo, že nemuseli čekat ve frontě. Jakmile jeho plavidlo dorazilo, uvolnili cestu jemu i ostatním bitevním lodím za ním. Jediné lodě, které prolétaly před ním, byly předsunuté hlídky a šest letounových lodí korunního prince.
Džukaga stále pociťoval záchvěv nechuti vůči tomu, co jeho otec udělal. Měl sloužit na letounové lodi Ukšika a ne dělat poskoka Nargthovu štábu. Ve stíhačce se dala najít sláva a Džukaga si v horečnatých snech představoval, jak vede první úder na nepřátelskou letounovou loď a ničí ji. Místo toho musí strpět mlčenlivé pohrdavé pohledy příslušníků admirálova štábu, neboť ti nepochybně věděli, že svou funkci dostal z protekce, a někteří ho nepochybně podezírali, že je zbabělec, kterému se nechce bojovat.
Nyní v hloubi duše přemítal, jestli na tom obvinění přece jen není zrnko pravdy. Ano, chce bojovat, ale nemohl si pomoci, aby neuvažoval, proti komu to vlastně chce bojovat.
Přeskoková výstraha přešla ve vysoký chvějivý tón a umlkla. Chviličku nato se obraz na výhledových obrazovkách zavlnil, zdeformoval a zhasl. Džukaga cítil, jak se mu po vypnutí umělé gravitace zvedá žaludek. Když loď proklouzávala záhybem prostoru, zmocnil se ho svíravý pocit, jako by ho trhali na kusy. Ještě podivnější byl dojem, že nelze odhadnout skutečnou dobu trvání. Palubní chronometry zaznamenávaly přeskok jako okamžitou záležitost, ale smysly podávaly jedinci jinou zprávu a vyvolávaly v něm děsivý pocit, že pokud se při přeskoku něco jenom maličko nepovede, může se protáhnout do věčnosti nekonečného pádu. Vzácně se skutečně stávaly případy, kdy něco selhalo. Na druhé straně pak obvykle přeskokový bod vyvrhl gejzír trosek, anebo loď prostě zmizela navždy. Před přeskokem toto téma často zavdávalo příčinu k morbidním poznámkám a úvahám.
Pocit pádu s nepříjemnou náhlostí zmizel. Džukaga zvedl oči k obrazovce, ale chvilku se na ni nedokázal vůbec soustředit. Postřehl, že specialista na přeskokovu navigaci se už naklání na sedadle kupředu a kontroluje souřadnice. Výhledové obrazovky se opět rozsvítily, ukazovaly nové hvězdné pole... a přímo před lodí se v prostoru vznášely letounové lodě.
"Přeskok proběhl úspěšně," ohlásil navigační důstojník,
Džukaga si s výdechem úlevy rozepnul popruhy a na palubě se rozlehl jásot. Opustili Kilrah a jsou na cestě k vítězství. Korunní princ pozorně zkoumal depeši, která právě přišla ve zhuštěném signálu.

"Přeskok vlajkové lodi úspěšný."
Pohlédl na výhledovou obrazovku a uviděl, jak z přeskokového bodu vylétá těžká bitevní loď a zatáčí stranou, aby udělala místo dalšímu plavidlu. V duchu zaklel. Tajně doufal, že tahle loď vlétne do přeskokového bodu nepřesně, přeskočí do jiné soustavy, a tudíž zmešká tažení.
"Chci srdce velitele té zpackané operace. Velení ať okamžitě převezme jeho zástupce. Musí tu loď dohonit a zničit," zavrčel Gilkarg a hodil výpis depeše po adjutantovi. Pobočník, oči strachem sklopené, vycouval.
Gilkarg se vztekle rozhlédl po štábu shromážděném na palubě a posunkem jim naznačil, ať odejdou. Uprchli z jeho přítomnosti a jejich rozjaření ze zahájení operace se vypařilo.
Gilkarg přecházel sem a tam a nevšímal si obrazovky, na níž se zobrazoval přílet řady bitevních lodí.
Otočil se a zjistil, že zůstal jenom jeho syn Ratha.
"Někdo vynáší informace," štěkl Gilkarg.
"Kdo?"
"Nevíme. Od našeho zvláštního vyslance jsme dostali zprávu, že do císařství pronikl zvláštní oddíl. Vydělil jsem eskadru ze Šesté flotily, aby zahradila přístupy k oblasti, kde jsme je našli, a aby tam vyslali vražedné komando, jež by je zajalo, jestli to bude možné, nebo aby je zabilo, když nebude jiné východisko. Dorazili tam jen chvilku poté, co byla zřejmě předána zpráva."
"Od koho?"
"Posel byl náhodou zabit," zavrčel zuřivě Gilkarg. "Nevíme nic o něm, ani o jeho kontaktu, ani co předal."
"A ti lidští špehové?"
"Neuvěřitelné. Velitel eskadry Darg sklapl past příliš brzy. Komando mělo lidské špehy překvapit, zajmout je, pokud to bude možné, a zničit pašerácký tábor dřív, než eskadra provede přeskok."
Gilkarg přecházel zlostně sem a tam a v jednu chvíli uhodil pěstí do přepážky.
"Oni tam přeskočili příliš brzy! Vyvolali paniku. Lidé utekli a pobili komando. A přeskokový bod, ke kterému míří..." nevěřícně zavrtěl hlavou, "...vede přímo do soustavy, kde se Šestá flotila řadí před úderem na Landreich!"

Přeskokový bod do soustavy černé díry č. 299
"Myslím, že bychom odsud měli setsakra rychle zmizet," řekl Turner a snažil se, aby to znělo klidně.
Když zjistili, že je zpozorovala hlídková loď už několik vteřin po přeskoku, nařídil provést intenzívní nadsvětelný sken soustavy. Když už byli zpozorováni, nemělo smysl neupozorňovat na sebe vysíláním, takže se mohli docela dobře podívat, co číhá hlouběji v soustavě. Když se vrátily ozvěny prvního impulsu, začala obrazovka situačního zákresu jiskřit desítkami teček soustředěnými kolem jediné obyvatelné planety soustavy. Některé z lodí už se rozlétaly k nim ve zřejmé snaze je dostihnout.
"Ještě jeden impuls," prohlásil Turner. "Soustřeďte paprsek na ten shluk ozvěn. Chci o nich získat dobré údaje."
Geoff naťukal zadání do počítače a stiskl tlačítko vysílání. Osvětlení i obrazovky v lodi na okamžik potemněly, jak nadsvětelný radar odčerpával velké množství energie potřebné k průzkumu.
"Měli bysme sebou radši hodit, a to rychle," oznámil Hans. "Ta hlídková loď se blíží."
"Vydržte na místě bez štítů ještě minutu," odpověděl Turner. "Chci ten signál zachytit zřetelně."
Geoff sledoval svou přístrojovou desku a jenom občas střelil pohledem na druhou obrazovku, jež prozrazovala, že hlídková loď už je téměř na dostřel. Od pronásledovatele se oddělila tečka doprovázená o vteřinku později vtíravým tónem varujícím, že se na ně zaměřuje samonaváděcí střela.
"Sakra, jde po nás samonaváděčka," ozval se Vance.
"Zůstaňte na místě, zůstaňte na místě," opakoval Turner a celou tu dobu se díval nahoru na Geoffa.
"Blíží se rychle, přímo k nám."
Tón v Geoffových sluchátkách začal stoupat. Strhl si je z hlavy s očima stále upřenýma na hlavní obrazovku radaru. Na monitoru naskočil zářivý symbol a spodek obrazovky zaplavila hromada dat.
"Zaměřila nás napevno!" vykřikl Geoff.
"Teď velím já," oznámil Hans. "Držte se."
Než se Turner mohl vydat zpátky na stanoviště, Hans tvrdě otočil Lazarus a vypustil odražeče a infračervené klamné cíle.
Střela se začala stáčet za nimi, ale potom uhnula stranou, když jedna z infračervených návnad napodobila a přezářila tepelné vyzařování unikající lodi. Střela se nechala oklamat, narazila do doběla rozžhavené světlice a vybuchla.
Geoff se připravil na čelní přiblížení s hlídkovou lodí.
"Kam letíme?" vyzvídal Turner, jenž už se usadil na záďovém střeleckém stanovišti a napojil se na interkom.
"Rovnou tam, odkud jsme přiletěli."
Geoff se lekl, když uslyšel, že míří zpátky do soustavy, odkud právě přeskočili sem, a ještě víc ho překvapilo, když se Turner začal smát.
"Kruci, tohle rozhodně čekat nebudou. Kromě toho jinudy letět nemůžeme, když máme v cestě celou flotilu."
Geoff bez vyzvání začal střílet po hlídkové lodi, jež dosud letěla po původní stíhací křivce. To, že se obrátili a hnali přímo zpátky do soustavy, odkud přiletěli, nepřátelského velitele očividně vyvedlo z míry.
Obě lodě se blížily pod takovým úhlem, že jediný Geoff mohl zamířit zbraně přímo. Chrlil tedy nepřetržitý proud palby. Dvě věže hlídkové lodě palbu opětovaly, takže štít Lazaru žhnul temně rudě, a několik střel z hmotnostního urychlovače jím dokonce proniklo. Jejich dopady vyrývaly rýhy v duraocelovém pancíři a rozeznívaly trup lodě zvonivým zvukem, jenž se v útrobách lodě odrážel ozvěnou.
Lazarus nepatrně změnil kurs, když Vance na místě druhého pilota poopravil úhel vletu do přeskokového bodu.

Poslední dávka z hmotnostního urychlovače se zaryla do pancéřového obložení kolem zádě a záblesky jejich dopadu Geoffa na chvilku oslnily.
Nasadili na přeskok a Geoff se připravil. Třebaže mu to připadalo jako okamžik, stále měl čas na reflexivní záchvat paniky, když se loď divoce zazmítala a otřásla. Z přeskokového bodu vylétli v kotrmelcích a za pravou částí křídla se táhl plamen.
Hvězdné pole divoce vířilo, jak se loď stále převracela. Geoff letmo zahlédl, jak se kolem nich mihl křižník. Překvapeně si uvědomil, že to je vůbec poprvé, kdy vidí kočičáckou těžkou loď takhle zblízka. Jak se Lazarus převracel kolem všech tří os, Geoff zahlédl křižník ještě jednou, ale potom jej ztratil z dohledu.
Hřbetní řídicí motor těsně před jeho střeleckým stanovištěm naskočil a běžel několik vteřin. Převracení se začalo mírnit, alespoň kolem jedné osy. Navzdory tlumičům setrvačnosti to s Geoffem ve střelecké věži házelo sem a tam a on se ke svému znechucení a hanbě znenadání pozvracel.
Převracení ustalo i kolem druhé osy, takže rotovali už jenom kolem svislé. Objevila se další loď, tentokrát torpédoborec letící v opačném směru. Geoff se na něj pokusil zamířit, ale byl úplně dezorientovaný a snaha soustředit se na záměrnou mřížku vedla jenom k tomu, že se pozvracel podruhé.
Rotace ustávala. Když Geoff otočil věž dozadu, spatřil půl tuctu kilrathských lodí v řadě za sebou, z nichž jedna právě zmizela s příznačným záblesk em plavidla vstupujícího do přeskokového bodu.
Kilrathské lodě už byly mimo dohled prostého oka. Geoff zahájil průzkum běžným radarem a ten mu prozradil, že se sotva sunou kupředu a že se tři z nich začínají otáčet. Dvě lodě vypustily řízené střely, ale Lazarus byl na pronásledování už daleko, alespoň pro tuto chvíli.
"Krucinál, Geoffe, tys mě poblil," nadával Vance.
Geoff se podíval dolů na Richardse, jenž se zlostně snažil otřít rozstříknutou tekutinu z klína. Hans se tiše zachechtal a podíval se nahoru.
"Někoho mi to připomíná," řekl s nepřítomným úsměvem a mávl na Geoffa, ať sleze dolů.
"Co to, sakra, bylo?"
"S něčím jsme se srazili v protisměru," prohlásil Turner. "Myslel jsem, že jsme to koupili. Málem nás to roztrhalo na kusy. Museli jsme v té vývrtce mít snad dvacet g."
Ohlédl se po Hansovi a pokýval hlavou. "Skvělá pilotáž, synu."
Hans se na tu poklonu ani neobtěžoval odpovědět.
"Bude trvat nejmíň půl hodiny, než se k nám hošani začnou přibližovat," oznámil. "Ale ještě z toho nejsme venku."
"Navrhuji, abychom znovu proklouzli kolem horizontu a honem uháněli do další soustavy."
"Taky na to myslím. Fór je ovšem v tom, kterej přeskokovej bod?"
"Kterýkoliv, který neobsadili. Teď se musíme vrátit domů."
Turner se podíval zase na Geoffa.
"Ten průzkum předchozí soustavy pošli i sem dolů. Chci mít po ruce záložní kopie pro případ, že by nám shořel hlavní počítač." Současně s těmi slovy Turner vešel na záchod, vzápětí se vrátil a hodil Geoffovi ručník.
Geoff se zahanbeně otřel a snažil se nevšímat si znechuceného Vanceova výrazu.
"To bylo určitě z té večeře, co jsme měli v Jámě," hájil se.
Ostatní tři neříkali nic a Geoffem projel záchvěv hněvu. Napadlo ho, jestli si třeba nemyslí, že se pozvracel strachy a ne z obyčejné kinetózy.
Odhodil ručník do odpadkové šachty, natáhl se k situační obrazovce a spěšně stáhl výsledky průzkumu do paměťové krychličky. Krychličku vytáhl, podal ji Turnerovi a potom vyvolal tytéž údaje na obrazovku. Turner se posadil a začal jimi zvolna listovat. Obrázky byly rozmazané a podrobnosti se slévaly ve zvlněné skvrny světla a stínů.
"Kéž bychom na to měli systém A-23," mumlal Turner.
Po několika minutách zkoumání obrazovky se zase podíval na Geoffa.
"Dvě bitevní lodě, řekl bych třída Yar, starší konstrukce, ale stále dobrá. Celá eskadra křižníků, spousta lehčích lodí a nejméně deset těžkých výsadkových lodí."
Na chvilku se odmlčel.
"Je to invazní flotila. Vsadím se, že cílem je Landreich a okolní pohraničí. Nemají tu ale žádné velké letounové lodě, jenom jednu, která vypadá na přestavěný křižník."
Geoff stál a mlčky shlížel na obrazovku.
"Myslím, že máme, pro co jsme sem přišli," prohlásil Turner. "Teď jenom musíme přežít tak dlouho, abychom to někomu pověděli. Hansi, jak těsně můžete proletět kolem horizontu událostí?"
"Jak těsně byste chtěl?"
"Dost blízko na to, aby si mysleli, že jsme spadli dovnitř. Představte poruchu řízení, roztočte nás. Až se octneme za obzorem, ztratíme se jim z dohledu. Kolem nejspíš poletuje spousta trosek, když jsme odlétali, rozstříleli hodně lodí. Uvidíme, jestli je dokážeme setřást a proklouznout k nejbližšímu přeskokovému bodu."
Ještě než to dořekl, Hans spustil řídicí motory a Lazarus se roztočil. Geoff se rozhlédl kolem sebe a ztěžka polkl.
Turner se usmál. "Vybral jste si dobrou dobu na promoci, Tolwyne."
"Jak to, pane?" zeptal se Geoff a přemáhal nevolnost.
"Na dlouhou válku nebo na morovou ránu' býval starý přípitek v armádě vašich předků. Znamená to rychlé povyšování. Hrome, synu, až tahle legrace začne, můžete být do šesti měsíců kapitán."
Povýšení však bylo až to poslední, na co v tuto chvíli podporučík Geoffrey Tolwyn myslel.

NEJVYŠŠÍ VELITELSTVÍ LOĎSTVA KONFEDERACE

POUZE PRO VAŠI OSOBU, KOPIE 1 Z CELKOVÉHO POČTU 1 PRO: COM7FLT MCAULIFFE - ZÁKLADNA ALEXANDRIE OD: CICCONFEDFLT
Tato depeše není registrovaná a musí být po přečtení zničena. Kopii si ponechávám pouze ve svém osobním archivu pro případ, že by se vaše činy v budoucnu staly předmětem zkoumání.
Pokládejte tento dopis za oficiální varování před útokem, pocházející- a to zdůrazňuji - pouze z mého úřadu. Dnes ráno jsem své obavy probíral s presidentem, ale on ze státních důvodů odmítl na toto téma vydat oficiální prohlášení vlády Konfederace. Proto beru všechno na sebe a činím tak osobně. Bohužel nemohu tuto depeši z bezpečnostních důvodů nechat vyslat zhuštěným signálem, takže ji musí doručit pomalejší cestou oficiální kurýr.
Nařizuji vám, abyste po obdržení této depeše bezodkladně přemístil Sedmou flotilu z McAuliffu do nejbližší vnitřní soustavy. Lodě budou střídavě odlétat do McAuliffu a k orbitální základně Alexandrie pouze kvůli nezbytným opravám. Provedete to pod záminkou cvičení a budete tento stav udržovat, dokud nedostanete jiné rozkazy.
Všechny dovolené budou zrušeny, všechny lodě opustí kotviště s plným nákladem výzbroje a budou udržovat zvýšenou pohotovost. Pokud se k lodi Holily přiblíží neidentifikované plavidlo, ať nejdřív střílejí a potom se ptají.
Tento pokyn platí zejména pro naše hlídkové lodě střežící přístup od staré demilitarizované zóny.
Nejednám na základě žádných hmatatelných důkazů. Dalo by se to nazvat instinktem, řekněme, že cítím bouřku ve vzduchu. Nejvíc ze všeho bych si přál, kdybych mohl poslat předsunuté hlídky hlouběji do kilrathského prostoru, ale kdybych tak provokativní akci jenom navrhl provést jinde než v sektoru Facin, znamenalo by to, že budu propuštěn ze služby a každý důstojník, který poslechne mého rozkazu, bude potrestán.
Kdyby se v oblasti vašeho velení objevil komandér Winston Turner, žádám, aby všechny zprávy, které pro mne případně bude mít, dostaly nejvyšší prioritu.
Tato depeše by měla dorazit den předtím, než začnou dovolené ke Dni Konfederace. Mrzí mě, že vám a vašim lidem kazím svátek, ale pokládám to za důležité pro dobro Konfederace."
Banbridge CICCONFEDFLT

Skip si ještě jednou přečetl výtisk dopisu, usrkl skotskou a potichu zaklel.
To je mi teda způsob, jak vést loďstvo, pomyslel si chladně, složil dopis a zalepil jej do zabezpečené skenuvzdorné obálky. Tu dále zasunul do červeného - nejvyšší priorita - pouzdra pro přepravu depeší loďstva. Z Houstonu za hodinu odlétá loď, jež se má setkat s jinou lodí s nákladem důležitých náhradních součástí, která míří přímo do McAuliffu.
Stanice pro vysílání nadsvětelných zhuštěných signálů v McAuliffu byla opět mimo provoz, nejspíš kvůli těm zatraceným slunečním bouřím zuřícím mezi oběma tamními hvězdami. Ale i kdyby spojení fungovalo, stále by raději poslal vzkaz takového ražení na papíře. Kdo ví, jestli Kočičáci už nerozluštili jejich poslední kódy.
Teprve minulou noc přišla zpráva, že při pokusu proniknout do kilrathského prostoru zmizel další oddíl. Tentokrát to bohužel proniklo na veřejnost. Ti ubožáci nestihli nechat vybouchnout loď včas a Kočičáci měli holozáznam s přiznáním jednoho ze zajatců.
Ze záplavy reportérů, kteří ho dychtivě vítali, když se objevil před presidentovou kanceláří, se mu obracel žaludek. Copak si nikdo z těch slizounů neuvědomuje, že hraje přímo Kočičákům do ruky?
Znovu si přihnul a zahleděl se na druhý dopis na svém stole. Věděl, že je to melodramatické gesto, ale možná právě rezignace na protest proti současné politice je čin, kterého je zapotřebí. Mělo to ovšem jeden háček. Když rezignuje, More a další opozice to obrátí naruby, jako že se president snaží najít obětního beránka za současný průšvih. Když zůstane, bude se tvrdit, že president chrání vrchního velitele, jenž nikdy neměl schválit akci, která hrozí vystupňovat válku daleko za současný rozsah. More pohotově zaujal postoj tvrzením, že "president by měl vědět, jak udržet vojsko na uzdě, zejména v čase choulostivých jednání o uvolnění napětí".
Skip si nalil další skleničku a uvědomil si, že je toho rána už třetí a měla by mu tedy raději chvíli vydržet. Sakra, já jsem měl bojovat na lodi, ne v tomhle ničemném propletenci podrážení nohou a vrážení nožů do zad zvaném politika. A načasování toho průšvihu nemohlo být horší. Speedwell přišel s další zprávou, kterou chtěl Skip předložit presidentovi dnes ráno. Odposlechová sekce rozvědky, jež monitorovala kilrathské soukromé a obchodní vysílání, zaznamenala pokles ekonomiky. Přeprava na půltucet světů podél hranic klesla za posledních čtyřicet pět dní o víc než devadesát procent. Přišla zpráva o hladomoru na jednom světě, zaviněném obří protuberancí na hvězdě místní soustavy, jež způsobila radikální změnu klimatu.
I Kočičáci by normálně poslali pomoc, protože šlo o jednu z jejich koloniálních výsep, ale nyní přiletěla jenom jedna loď, jež evakuovala klíčový personál a víc než milión zbylých jedinců nechala pomřít hladem. Bylo zachyceno vysílání, ve kterém se otevřeně tvrdilo, že k dispozici nejsou žádné lodě. V odpovědi se požadovalo, aby pomoc poskytly vojenské složky. Následujícího dne se vysílač nenadále odmlčel a nejpodivnější na tom bylo, že se na oběžné dráze kolem planety údajně objevil torpédoborec.
Že by Kočičáci zničili palbou jednu z vlastních vysílaček, protože příliš mnoho prozrazovala a neměli ji pod kontrolou? Tak si to aspoň vysvětloval Speedwell, že jejich loďstvo má plné ruce práce s přípravami na vojenskou operaci nevídaných rozměrů a že všechny civilní lodě byly zrekvírovány, aby posloužily vojsku. Pak se také objevila zpráva o

jednom kočičáckém pašerákovi, který na obchodní schůzce v demilitarizované zóně tvrdil, že půl tuctu dalších pašeráckých lodí, jež ho doprovázely na cestě, zničila bez výstrahy fregata císařského loďstva. Kapitán fregaty tak zahodil desetitisíce kreditů prémií za kořist. Systém prémií byl způsob, kterým císařští pobízeli personál, aby agresivně pronásledoval pašeráky. Proč tedy lodě nezajali a neobsadili? Jedině proto, že měli rozkaz postupovat rychle, zničit je a zaměřit se na další úkol, místo aby se zdržovali dlouhými honičkami a dosazováním vlastních posádek.
Sám o sobě každý z těch důkazů nic neznamenal, byl-li posuzován izolovaně, ale v souhrnu se už začal rýsovat obrázek. Jenže to stále nestačilo, zejména ve světle mediální hysterie, kterou rozpoutávali More a novináři, kteří přemýšleli jako on.
"Musíme počkat na den po volbách," sdělil Skipoví president. "Pokud příznaky budou stále tak silné, dám vám souhlas s přechodem na obrannou úroveň dva, mobilizací aktivních záloh a odvelením Deváté flotily ze stanoviště u Síria, ale dřív ne, jinak volby prohrajeme a vy budete přijímat rozkazy od Morea."
Skip se znovu podíval na svůj rezignační dopis, se sprostou nadávkou jej zmačkal a hodil do skartovačky.
Dvanáct dní do Dne Konfederace, pomyslel si. Panebože, ať aspoň ten den proběhne v míru.
Doprava na výpadovce k letišti za Houstonem byla řidší, než bývalo v tuto denní dobu obvyklé, a poručík Anderson se podíval na hodinky. Starý mu slíbil volné odpoledne a Nancy nejdřív čekala. Netušil, že starý najednou obrátí a nechá ho čekat tři hodiny jenom proto, aby odvezl kurýrní pouzdro na letiště. Nancy byla tak naštvaná, že vypnula svůj osobní pager, když jí už potřetí zavolal a prosil ji, aby ještě počkala.
Nancy bydlela jenom jeden blok od hlavní ulice a on tam v okamžitém popudu zajel, vyběhl nahoru k jejímu bytu a zaklepal na dveře. Nikdo neotevřel. Poručík Anderson proklel loďstvo a starého obzvlášť a vydal se zpátky na hlavní ulici, jenom aby zjistil, že výjezd zablokovala dopravní nehoda. Proplétáním zadními uličkami ztratil drahocenných sedmnáct minut, než se dostal zpátky na hlavní tepnu a mohl sešlápnout pedál k podlaze... a zmeškal odlet kurýrní lodě o minutu a dvacet sekund.
Podíval se na pouzdro ležící na sedadle spolujezdce a sevřel se mu žaludek. Vrátit se s takovou ke starému bylo nemyslitelné... a kromě toho ho Nancy pro ten večer odepsala. Za stálého proklínání se rozhodl počkat na další loď, která měla odletět za šest hodin. Až za dlouho se dozvěděl, že ta druhá loď zmeškala setkání s kurýrní lodí do McAuliffu o patnáct minut, a tudíž pouzdro se zpozdilo o drahocenných čtyřiadvacet hodin. A zatímco pouzdro leželo v přepravním kontejneru na důležité zásilky a čekalo na naložení, flotily Kilrathského císařství pokračovaly v cestě k hranicím.

Kapitola desátá
Pekelná díra - hlavní planeta Landreichu
Konfederační datum 2634,226

Geoff se třásl vyčerpáním, nervózně si prohlížel špinavou kombinézu a snažil se vzpomenout si, jestli je to ta, kterou si vzal na začátku cesty na sebe, nebo ta, kterou si zabalil jako rezervní. Po týdnech hlídek se to nedalo rozeznat. Poškrábal se na bradě, užaslý nad tím, že ze strniště už vyrostl řádný plnovous. Nejúžasnější na všem ale byla prostá skutečnost, že jsou dosud naživu.
Vrhl pohled na palčivé slunce Pekelné díry a začal zvolna obcházet Lazarus. Když Hans oznámil, že přistane na povrchu planety, měl Geoff tisíc chutí toho mizeru pilota zaškrtit, protože měl strach, že je Krugerovy chladnokrevná frajeřina nakonec ještě zabije. Kus pravé části křídla byl pryč a kdo ví, nakolik poškodilo konstrukci namáhání při těsném obletu černé díry, natož pak ten tucet šarvátek vybojovaných na cestě zpátky do Landreichu. Očekával, že Turner proti tomu bude mít námitky, ale jediná jeho poznámka byla, že přistání na zemi jim ušetří spoustu drahocenného času.
Geoff zvolna obcházel loď, zatímco čekal, až vystoupí Turner. Lazarus nesl stopy palby od jednoho konce k druhému. Místy byla duraocel prostřílená až na vnitřní titanový trup. Došel k pravé polovině křídla a prohlédl si místo, kde bylo uraženo při kolizi při průchodu přeskokovým bodem. Byla to fascinující podívaná. Vypadalo to, jako by konec křídla úhledně uřízl chirurg výkonným laserem.
"Víš, že vypadáš strašně, Geoffe?"
Tolwyn se ohlédl a zjistil, že se k němu přidal Vance Richards.
"Hele, jenom jsem ti chtěl říci, že jsi tam odvedl hezký kus práce," prohlásil Vance trochu zaraženě. "To, jak jsi rozstřílel tu lehkou fregatu u posledního přeskokového bodu, byl mistrovský kousek."
Maličko se usmál, jako by ho samotného překvapilo, co právě řekl. "Skoro tak dobře, jak bych to s těmi kanóny zvládl já."
Geoff se zasmál a poplácal Vance po rameni.
"Připraveni, mládenci?"
Přistoupili k nim Turner a Hans. Hans se zastavil, aby se podíval na poškozené křídlo.
"Na tuhle škodu mi nebude stačit ani těch padesát tisíc odměny," řekl temně.
"Jestli ještě za měsíc budeme mít Konfederaci, pošlete mi účet. Postarám se, aby vám ho proplatili. Pojďte, nemůžeme nechat Bluchera čekat."
Geoff se zařadil dva kroky za Turnera a znovu se snažil vpravit do role důstojníka konfederace sloužícího jako adjutant. Překvapilo ho, že je president Landreichu Johann Blucher byl ochoten přijmout na základě třicetivteřinového Turnerova zavolání. Třebaže Blucher byl hlava státu, který Konfederace ani neuznávala a někteří tvrdili, že je to vyložený ráj lotrů, zlodějů a vrahů, Geoff byl nervózni ze svého současného vzhledu a cestou přes rozpálenou plochu se snažil potají vydolovat špínu zpoza nehtů.
Ze vzletové dráhy za jejich zády se vznesla dvojice prastarých aerokosmických stíhaček Gotha. Motory zaburácely s

přídavným spalováním spuštěným naplno, letouny se po vzletu postavily kolmo k zemi a nabraly nadzvukovou rychlost. Dvojí sonický třesk byl tak ohlušující, že sebou Geoff trhl. Vance sledoval, jak letouny mizí, a ušklíbl se.
"Sakra, zkusit takovýhle kousek na Johnsonově ostrově, skončil bych na měsíc uzemněný."
"Nesmyslný předpisy, to je celá Konfederace," prohlásil Hans ledabyle, zatímco šel v jejich čele k malému betonovému bunkru. U vchodu je zastavil osamělý strážný s lehkou útočnou zbraní systému Gatling, letmo si prohlédl jejich identifikační karty a pustil je dál.
"Až dolů, první kanclík napravo. Už na vás čeká."
Geoff se při tónu strážného trochu naježil, ale měl dost rozumu na to, aby zůstal zticha, a následoval Turnera po točitém schodišti, jež je zavedlo pod zem skrz tucet metrů železobetonu. Na úpatí je čekaly duraocelové dveře, kde je další strážný pustil dál a dveře za nimi zabouchl.
"Turnere, ty starej parchante."
V šeru chodby stál vysoký hubený chlapík, jako by na ně čekal. Winston mu podal ruku a oba se se smíchem začali poplácávat po ramenou a častovat se přátelskými invektivami.
"Neviděl jsem tě, co ses zahrabal za stolem v té vaší podělané akademii."
"No, už jsem měl plné zuby toho, abych riskoval kejhák na frontě pro blbouny, jako jsi ty," odpověděl Turner, oba se zasmáli, znovu se poplácali po ramenou a spustili další kolo šťavnatého popichování, až z toho Geoff byl v šoku. V životě by ho nenapadlo, že starý Winnie zná taková slova.
Turner se konečně ohlédl po ostatních třech a představil je. Geoff nevěděl, co říká protokol o salutování oficiálně neuznané hlavě oficiálně neuznaného státu, ale nakonec se rozhodl, že to pro jistotu udělá.
Blucher na zasalutování odpověděl jenom pokývnutím hlavy a potom se zahleděl na Hanse.
"Vy jste tedy nový majitel Fantomu."
"Myslíte Lazarus."
Blucher se zasmál. "Předtím to byl Mocný pšouk a ještě předtím Čurbes. Kelly nebyl tak špatnej chlap, škoda, že to koupil."
"Prostě smůla."
"Mimochodem, na vaši hlavu je vypsaná odměna deset tisíc."
"Sarn?"
"Jo. Blbouni mi nabídli pět navrch, když si jich nebudu všímat. Věřili byste, co je to za hajzlíky? Každopádně mám za to, že byste to měl vědět. Dávejte si bacha na chlápky v té Ugati zaparkované nahoře."
"Díky."
Oba se ještě pár minut bavili o Samovu klanu, až Blucher konečně ukázal na dveře své kanceláře a pobídl je dovnitř. Geoff se překvapeně rozhlížel. Už viděl přepychověji zařízené byty novopečených poručíků. Jediná místa k sezení představovala prodřená pohovka a tři ošoupané židle s koženou sedačkou. Blucher otevřel dvířka dýchavičné chrastící lednice a ohlédl se po hostech.
"Chlazený?"
"Jasně, díky Bohu," zasípal Turner. Aniž se ptal ostatních, Blucher vytáhl pět lahví piva a poslal je kolem. Odhodil víčko na podlahu a posadil se na stůl.
"Johanne, podívej se na tohle," vyzval ho Winston, sáhl do náprsní kapsy své kombinézy, vytáhl paměťovou krychličku a hodil mu ji. Blucher se zasunul za stůl, nahrál obsah krychličky a několik minut si údaje mlčky prohlížel.
"Kde jste na ty parchanty narazili?"
"Vlastně ani nevíme. V Jámě to označovali jako přeskokový bod Epsilon. Kočičácká eskadra tam vpadla přeskokovým bodem Alfa, kterým jsme přiletěli i my, tak jsme se sebrali, hupsli do Epsilonu, zpozorovali tyhle parchanty a honem jsme uháněli odtamtud."
"To místo znám, sám jsem tam kšeftoval. Dostali starýho Gara? Hergot, to byl mazanej gauner. Prodal by zuby z lebky svý mrtvý babičky, kdyby si myslel, že mu to něco vynese. Ale musí se mu nechat, že na tý svý starý plechovce vedl docela férovej podnik."
"No, ta stará plechovka skončila v černý díře," odpověděl Hans. "Museli tam rozmašírovat snad dvacet lodí, co se snažily vzít kramle, takže nevím, jestli to váš kámoš zvládnul."
"On to přežije jako vždycky. Mimochodem, vletěli jste do sektoru 42-33 Beta, jestli se chcete podívat do map, který z tý oblasti máme."
Hans se na Bluchera zadíval.
"Nevěděl jsem, že někdo má mapy odtamtaď."
"Neptal jste se po nich," odtušil Blucher. "Obchodní tajemství, mladej, buďte rád, když vám jednu prodám za sto tisíc, kdybyste se tam ještě někdy chtěl vydat. Ale to platí jenom pro soukromý podniky, ne pro Konfederaci. Ta za mapu bude muset vypláznout milión, jinak ani ťuk."
Turner se uchechtl. "Sakra, já taky nevěděl, že nějakou máš."
"No jo, ty blboune, měl jsi za mnou radši napřed přijít a ne se tudy proplížit, zaháknout mladýho zelenáče a zmizet. Doslech' jsem se o tobě, když už jsi byl pryč, a vyloženě mě to urazilo."
"Tenhle lustrajs byl svým způsobem neoficiální. Promiň. Motá se kolem tebe moc lidí, které neznám."
"Tvůj problém, ne můj. Každopádně si tihle Kočičáci vybrali dobrou soustavu. Jedenáct známejch přeskokovejch bodů, polovička vede do císařství, jeden ústí v demilitarizovaný zóně mezi tímhle místem a Konfederací a ostatní vedou do soustav mimo náš i jejich prostor. Logický místo na seskupení flotily před útokem."
Turner mu stručně shrnul hlavní událostí jejich výletu, zatímco Blucher dál studoval výsledky skenu a spouštěl různé programy pro posílení a vyčištění obrazu. Geoff se postavil po straně ke stolu a sledoval, jak počítač pracuje. Ačkoliv

Blucherova kancelář vyhlížela jako kulisa ze špatného holofilmu o frontovém životě, hardware na jeho stole byl toho nejmodernějšího typu. Ze záznamu jejich dálkového průzkumu počítač vyráběl obrázky překvapivé kvality, prováděl analýzu externích zbraňových systémů a motorů, odhadoval hrubou hmotnost a uváděl poslední známá místa výskytu mnoha lodí.
"Většinou starší krámy, některé ještě z války proti Varniům. Kde sakra mají novou výzbroj?"
"S tou míří někam jinam," odpověděl Turner.
"Starosti mi dělaj tyhle těžký výsadkový lodě," řekl Blucher. "Podívejte se pořádně sem..." ukázal na obrazovku, ".. .to je obrněný výsadkový aerokosmický plavidlo. Každá z těchhle lodí unese brigádu císařský námořní pěchoty. To není cvičení. Námořní pěchota se drží blízko Kilrahu, je součástí císařskýho klanu. Pokud nasazujou císařský útočný legie, bude cílem útoku získat nový území."
Ukázal na další loď. "Podívejte na tuhle, jak vyzařuje. Vsadím se, že je po okraj nacpaná termonukleárníma hlavicema. Vyřídit pozemní obranu a poslat tam výsadkáře, aby zametli zbytky."
Geoff se už neudržel.
"Pane, když tohle všechno víte, jak to, že to neví rozvědka loďstva?"
Blucher i Turner se na Geoffa překvapeně podívali. Blucher zavrtěl hlavou a zasmál se.
"Kde jsi sebral toho prosťáčka?"
Geoff se na tu urážku naježil, ale ostrý Turnerův pohled ho přiměl, aby si odseknutí nechal pro sebe.
"Podívejte, synu," spustil Blucher, jako by poučoval dítě, "z hlediska Konfederace vlastně neexistujeme. Stojíme mimo zákon, usazujeme se, kde chceme, a kašleme na konfederační dohled, povolení, daně a podobný blbosti. Věděli jsme o Kočičákách o celej rok dřív, než co uvádí vaše oficiální historie. Tam na opačný straně jsou některý Kočičáci jako my, mimo jejich zákon. Bojovníci upadlí v nemilost, který ztratili čest i klan a žijou na okraji společnosti. Kšeftujeme s nima, občas někdo někoho zabije kvůli zisku nebo prostě proto, že musí, a kašleme na to, co na to říká naše takzvaně legitimní vláda. Odpovídá to na tvůj dotaz?"
Geoff se chtěl přít dál. Lidstvo stojí před potenciální válkou všech válek. Informace, které má Landreich a jiná pohraniční pašerácká místa, jsou neocenitelné. Jenže znovu zachytil ten Turnerův pohled a ustoupil.
Blucher zaujatě studoval lodě dalších několik minut a konečně se zase podíval na Turnera.
"Ještě něco?"
Turner na chvilku zaváhal, nakonec sáhl do kapsy a vytáhl malé olověné pouzdro. Otevřel je a vyndal tenkou destičku.
"Kočičácká paměťová karta," prohlásil Blucher.
"Já vím. Máš systém, který by ji zvládl přečíst?"
"Dej to sem." Turner destičku držel, jako by ji nechtěl dát z ruky.
"Neměj obavy, už jsme si s nima hráli."
Turner mu ji podal. Blucher stiskl tlačítko pageru na svém přístroji a zanedlouho se otevřely dveře.
"Doneste mi kočičáckou jednotku model pět, a to fofrem."
Mladý důstojník se vrátil ani ne za minutu s malým příručním přístrojem očividně kilrathské výroby, položil jej Blucherovi na stůl a beze slova odešel. Blucher přístroj rozevřel a objevilo se malé holopole. Zasunul do přístroje destičku, stiskl několik tlačítek a čekal. Na obrazovce se vzápětí objevil jediný dokument. Blucher tiše zaklel, stiskl několik dalších tlačítek a znovu se zadíval na holodisplej.
"Na tý kartě je jenom jedna věc, a to tohle," přivolal Turnera mávnutím k sobě za stůl. Geoff natáhl krk, aby také viděl. Dokument vyhlížel starobyle, jako by byl psán rukou na pergamenu. V záhlaví byl vyobrazen rudý spár a stejný symbol se skvěl ještě pod textem vedle znaků, o nichž předpokládal, že je to podpis.
"To je císařské oficiální komuniké," zašeptal Turner užasle. "Několik jsem jich už viděl, obvyklé diplomatické bláboly. Ale tohle vypadá jako něco jen pro vnitřní potřebu."
Rozmrzele se podíval na Bluchera.
"Máš tady někoho, kdo umí číst kočičácky?"
"Moment."
Blucher vyndal ze stolu kameru, udělal snímek obrázku v holopoli, vytáhl z kamery paměťovou krychličku a zasunul ji do své jednotky. Několik vteřin nato se na jeho obrazovce objevila přeložená kopie dokumentu.
Blucher se pustil do čtení. Turner se mu nahnul přes rameno a začetl se také. Geoff mohl jenom zklamaně sledovat jejich výrazy. Oba zareagovali téměř ve stejném okamžiku šokovaným pohledem, jenž se záhy změnil ve výraz hořkého vzteku.
Turner konečně zvedl pohled k Geoffovi.
"Císař tímto povoluje útočné operace v plném měřítku proti Konfederaci a všem teritoriím obydleným lidmi nebo jejich spojenci."
"Takže už to máme," zajásal Geoff.
"Sakra," neudržel se Turner, "jenže se tu neříká kdy a kde. Tohle je jenom obecná rituální oficiálština."
"A co bys ještě chtěl," otázal se Blucher. "Časovej rozvrh, útočný plány a přehled, kdy chodí jejich velitel na hajzl?"
"To by bylo bezvadné, sakra. Proč se vůbec obtěžovali nám něco takového předávat?"
"Kdo vám to poslal?" zeptal se Blucher.
Turner se na něj zpříma zadíval a zavrtěl hlavou.
"No dobře, chápu."
"Ne, tak to není," odpověděl Turner. "Nevím, kdo nám to předal, ani proč. To mě na tom mate."
"Nechápeš? Nějaký Kočičák využívá příležitosti, aby si hrál na svým písečku. Tenhle dokument museli dostat všichni jejich hlavouni, vůdcové klanů a nejspíš i admirálové a klíčový funkce ve vojenský administrativě. Je to jejich rituál.

Někdo nám chce dát tip, ale nechce přitom vyloženě zradit druhou stranu, proto tu nejsou žádný konkrétní údaje. Možná má vlastní důvod, proč chce, aby útok narazil, anebo má třeba pocit, že ještě nepřišla vhodná doba. Třeba chce někoho dostat do průseru. Dřív nebo později se prosákne, že tuhle věc máme, a on pak ukáže pařátem na konkurenta a nechá ho zlikvidovat. Nedá se to vystopovat, to je jednou jistý. Neprozrazuje nám to nic víc, než že už bezpečně jdou, a na to může přijít každej idiot."
"Kromě konfederační vlády," poznamenal Hans.
"Ti nemaj kvalifikaci ani na idioty," utrousil Blucher.
Geoff věděl, že by to teoreticky měl brát jako urážku, ale nemohl si v současné době pomoci, aby s nimi vřele nesouhlasil.
"Musím to hned dostat na nejvyšší velitelství loďstva," prohlásil Turner.
Blucher vzdychl a narovnal se.
"Budete s tím muset letět."
"Co to žvaníš? Přece tady máte vysílačku zhuštěných signálů."
"Je mimo provoz."
"Jak to, že je, sakra, mimo provoz?"
"Prostě je mimo provoz, Winstone. Odešla. Kaput. Uvědom si, že na nás strašlivý hříšníky je uvalené embargo. Přišli jsme o ni před třema tejdnama. Můžeme sice přijímat, ale nemůžeme vysílat. Právě teď se snažíme propašovat sem náhradní díly, ale než je dostaneme, může to trvat i měsíc nebo dýl."
"Vítejte v Landreichu," podotkl Hans s úsměvem.
"Takže to vypadá na McAuliffe," vmísil se do hovoru Vance. "Tam je nejbližší vysílačka zhuštěných signálů, která může vysílat na Zemi v zabezpečeném pásmu."
Blucher se zasmál. "Ta je taky mimo provoz."
"Co se to, sakra, děje?" štěkl Turner. "Vždyť je řeč o McAuliffu, krucinál."
Blucher pokrčil rameny. "Přestala vysílat, to je všechno co vím. Nejspíš sluneční bouře v soustavě."
"Dopravní lodí je to týden," řekl Turner zlostně.
"Vezměte si Krugerovu loď. Myslím, že ji můžeme postrádat. Je rozstřílená na cucky a v boji nebude moc platná."
"Myslím, že by se mě měl napřed někdo zeptat," ozval se Hans.
Blucher se usmál. "Vy jste, synu, oficiálně odvedenej do landreišský milice."
"To zrovna."
"A zrovna jo," opáčil Blucher. "Bude vám vyhovovat hodnost nadporučíka?"
"Sakra že ne," odsekl Hans. "Já jsem nezávislej, zamotat se do tohohle je to poslední, co chci."
Blucher se k němu s klidným výrazem naklonil blíž.
"Poslouchejte, Krugere. Když se vrátíte do McAuliffu s Turnerem, máte Sarnovy mládence na krku. Tady jste v bezpečí... no, řekněme, že jste bezpečnější. A kromě toho jste mě zřejmě neslyšel úplně jasně. Vyhlašuju oficiálně výjimečnej stav a podle Charty Landreichu se veškerý lodě nacházející se v teritoriu v okamžiku vyhlášení výjimečnýho stavu i s personálem musí dát k dispozici milici. Nemáme tady profesionální armádu, takže se musíme starat sami. Stručně řečeno synu, jste odvedenej. Už mi rozumíte?"
Kruger na Bluchera hleděl chladně.
"Bude vám teda vyhovovat komandér-poručík?"
Vance překvapeně zalapal po dechu.
"Ať se propadnu, jestli ti někdy zasalutuju."
Hans se podíval na Vance a potom zpátky na Bluchera.
"Chci vlastní loď. Když jste mi vzali moji, chci něco, na čem bych moh' bojovat. Jsem naštvanej, a když si to nebudu moct vylejt na Kočičákách, budu si to vylejvat na vás, dokud nebudu mít pod zadkem žihadlo o pořádnej kus lepší než moje stará loď."
"Dobře, dohodnuto."
Hans se chmurně podíval na Turnera.
"Klíče jsou v zapalování," prohlásil hořce.
"Budeme se k ní chovat slušně a pokusíme se vám ji vrátit. Když ne, postarám se, abyste dostal od vlády šek."
"Jo, jasně," zabručel Hans bezbarvým poraženým hlasem.
"Radši bychom měli jít," řekl Turner.
Vzal si zpátky paměťovou kartu i krychličku a zamíří] ke dveřím. Blucher šel za ním. Geoff se ohlédl po Hansovi a podal mu ruku.
"Promiň."
"Holt snadno nabyl, snadno pozbyl. Jsi dobrej střelec, Geoffe. Dávej na sebe bacha."
Stiskli si ruce. Po Geoffovi se s ním rozloučil Vance a oba se rozběhli za Turnerem.
"Zatraceně dobrý kluk," zaslechl Geoff Turnera, když ho dohonili na schodech nahoru. "Nervy ze železa, pilot od přírody. Myslím, že z něj bude zatraceně dobrý vůdce. I když to je zelenáč, nedělal mi na levém sedadle žádné potíže."
"Opravdu jsi mu věřil, když sis najal jeho loď?" zeptal se Blucher.
"Ani za mák. Hledal jsem nějakého mladého zelenáče. Kdybych si na to, co jsem potřeboval, najal zkušenou posádku, dělali by větší potíže, než za co by to stálo, a možná bych je musel i pobít, než bych skončil. Kdyby ten kluk nespolupracoval, svázal bych ho nebo bych ho někam zavřel a převzal loď sám. Ale nemusel jsem."
Geoffa šokovalo, když slyšel Turnera mluvit o chladnokrevné likvidaci posádky.
"Dej mu dobrou loď, pár lidí, kteří ho poslechnou, dej mu volnou ruku někde na křídle a on udělá Kočičákům ze života

peklo."
"Dobře. Zařídím to."
Když vyšli na rozžhavený asfalt, vrátili se ke vzpomínkám na "staré časy" a rozpovídali se o nějakém přepadu pirátské základny.
Geoff téhle konverzaci přestal věnovat pozornost. "Nervy ze železa... zatraceně dobrý vůdce," řekl Turner o Hansovi.
Byl to zajímavý námět k přemýšlení. Sice Hanse respektoval, ale svůj úsudek o něm opíral hlavně o to, že Hans nevystudoval akademii. Turner v něm postřehl kvalitu, zatímco Geoff ne. Ještě víc ho trápila úvaha, co Turner napíše do případného hodnocení podporučíka Geoffreye Tolwyna. Hans prokázal, že má nervy ze železa, ale co já?
Podíval se po Vanceovi, jenž si nonšalantně vykračoval vedle něho a poslouchal, jak si oba staří válečníci navzájem vyprávějí historky. Vance je dobrý pilot, má pronikavou mysl, ale není stavěný na týmovou práci. Je spíš individualista, typický pilot nebo špión. Ale co teď chci já? přemítal Geoff.
Před touto operací se plně soustředil na to, aby získal pilotní odznak a létal s Wildcatem. Ale k čemu to nakonec povede? Hans bude mít vlastní loď a nezávislé velení. Už jen v té myšlence se skrývalo určité vzrušení. Čas strávený za hranicemi v Geoffovi vzbudil touhu po něčem zcela odlišném od života na hangárové palubě. Mít hlavní slovo, být nezávislý a činit vlastní rozhodnutí. Věděl, že cesta k tomu vede přes ocelové nervy a především že je třeba být připraven ujmout se velení v rozhodujícím okamžiku, jako to udělal Hans, když provedl přeskok z Jámy a potom se stejnou cestou vrátil. Kruger měl teď v důsledku toho velitelskou funkci a Geoff věděl, že až nadejde pravý čas, on po ní také sáhne.
Konečně došli k Lazaru a Geoffa překvapilo, když kolem lodě uviděl hemžení více než dvaceti mechaniků. Poškozenou pravou část křídla zatmelili epoxidovým sprejem, zazáplatovali díry a dva muži dovnitř po žebříku vlekli bednu čerstvých potravin.
K Blucherovi se přitočil nahrbený chlapík s obličejem jako vyrobeným z věkovité kůže, v ústech nezapálený doutník.
"Dostala pěknou nakládačku. To je Kellyho stará loď, co?"
"Je to ona."
"Dobrá loď. Ty vylepšení se mi líbej. Každopádně jsem jim načepoval plnou nádrž a projel diagnostiku systémů. V tý pravý půlce křídla maj prasklinu na hlavním nosníku, ale když nebudou tahat v atmosféře moc géček, bude to držet pohromadě. Je připravená k letu."
Turner a Blucher se obšťastnili poslední výměnnou obscénností. Mechanici se smáli a přihodili pár vlastních poznámek. Pak Turner vylezl po žebříku, Geoff a Vance za ním.
"Vance na levé sedadlo, Geoff na pravé. Maximálně dvě g, dokud nebudeme mimo atmosféru."
"Rozumím," zazubil se Vance.
Geoff se usadil na svém novém místě a rychle si prohlédl řízení a ovladače. Měly zcela standardní uspořádání. Nasadil si soupravu sluchátek, a protože neměl po ruce žádný předepsaný sled úkonů, jednoduše se pustil do rutiny, kterou se naučil pro typický vzlet z atmosféry do vesmíru.
Velitel mechaniků se postavil před ně a zakroužil pravým předloktím s rukou sevřenou v pěst, aby jim signalizoval, že mohou spustit motory. Vance je nahodil, na brzdách nakrátko přidal plyn a zase ubral. Vrchní mechanik nyní zamával pravou rukou a ukázal na pojížděcí dráhu.
Když se loď začala obracet, Geoff veliteli mechaniků zasalutoval. Stařík se zašklebil a se smíchem odpověděl neslušným gestem. Geoff jenom zavrtěl hlavou a ušklíbl se.
Ozvalo se pozemní řídicí středisko, dalo jim volno, a jakmile se postavili na práh dráhy, Vance srazil páku připustí paliva na doraz. Geoff jenom zlehka držel řídicí páku a cítil vibrace způsobené nestejnoměrným vztlakem poškozeného křídla. Oznamoval nahlas dosaženou rychlost, a když dosáhla dvou set, Vance přitáhl řízení, zatímco Geoff zasunul podvozek.
Začali stoupat a nabírat rychlost, ale na nadzvukovou přešli až téměř na hranici atmosféry.
Když nebe nad nimi změnilo barvu na indigovou, Turner se odpoutal a postavil se mezi ně.
"Nasaďte nejrychlejší možný kurs k McAuliffu. Myslíte, že to zvládneme pod sedm dní?"
"Myslím, že ano, pane," odpověděl Geoff. "Budeme ovšem muset brát přeskokové body jako na drátku. Nesmíme zpomalit."
"Řekl bych, že to zvládnete," odpověděl Turner. "Chci tam dorazit před Dnem Konfederace."
"Proč, pane?" vyzvídal Geoff.
"Jenom takové tušení. Chci předat zprávu, než se všichni rozprchnou na dovolenou."
"Provedu výpočty hned, jak opustíme oběžnou dráhu, pane."
"Dobře, Geoffe."
"Co kdybyste se šel trochu vyspat, pane?" zeptal se Geoff klidně. "My si vezmeme první hlídku."
Turner přikývl na znamení díků a zmizel vzadu.
"Proč zrovna Den Konfederace?" zeptal se Vance.
"Proč ne?" odpověděl tiše Geoff a potom se mu rozbřesklo... Kočičáci na nás zaútočí na Den Konfederace, ve svátek, který se slaví po celé Konfederaci. Zlobil se sám na sebe, že na to nepřišel dřív než Turner. Byla to další lekce; analyzuj všechno, skládej útržky dohromady, očekávej neočekávané a připravuj se na to.

Nejvyšší velitelství loďstva konfederace
Konfederační datum 2634,228

"Skipe, to jsem rád, že jsem tě zastihl."

Banbridge pokynem pozval Speedwella dovnitř a vybídl ho, ať se posadí, ale náčelník rozvědky se vrhl přímo ke Skipovu počítači, vytáhl z kapsy paměťovou krychličku a zasunul ji dovnitř.
"Tohle jsme dostali z odposlechové stanice Epsilon před dvaceti minutami," oznámil Speedwell vzrušeně. "Už jdou na nás."
Když v holopoli naskočilo obvyklé upozornění na přísně tajné informace, Skip se na židli naklonil kupředu. Vyčkal, než ho přezkoumá laserový skener, porovná obrazec duhovky a různé chemické stopy a potvrdí, kdo zprávu otevírá.
"Je to od poručíka Chese Penneye," oznámil Speedwell, "jednoho z našich nejlepších kryptologů na hranici. Tady je původní zhuštěný signál."
Nejprve se ozvalo sotva sekundové vysoké písknutí. Potom se přehrálo totéž po dekompresi, chvějivý tón trvající téměř dvanáct sekund.
"Dlouhý signál," poznamenal Skip.
"Penney měl zatraceně málo výchozího materiálu. Kočičáci mění kódy ve stále kratších intervalech. Ale něco v úvodu tónu ho zaujalo. Tohle je popisový úsek, kde se přijímajícímu oznamuje, jaký dekódovací systém má použít. Vypadá to, že recyklovali starší kód, který už jsme částečně rozluštili, a Penney si na něj vzpomněl. Každopádně tady to máš v kilrathštině."
Speedwell ukázal na obrazovku, na níž se postupně odvíjely stránky textu zaznamenaného podivnými hranatými piktogramy, o kterých Skip věděl, že jsou kilrathské.
"I tentokrát je většina zprávy vata, proto tedy začal hledat náhodně vybrané řetězce a nakonec na to narazil."
Nyní se objevil anglický překlad. Skip si text jednou přečetl a stiskl zastavovací tlačítko. Občerstvil se ze šálku kávy, obrátil se celý zbledlý zpět k obrazovce a pomalu četl znovu.
"Cíl Vikja?" zašeptal, ale už tušil, jaká bude odpověď.
"McAuliffe," odpověděl Speedwell.
"Jak to víme?"
"Protože se tu říká, že podle zachyceného hlášení ze soustavy Carlin je nadsvětelný vysílač mimo provoz kvůli prudkým slunečním protuberancím. A v tuto chvíli jediná konfederační základna, se kterou nemáme spojení, je McAuliffe, kde poslední dobou byly se sluneční aktivitou problémy. Tuhle zprávu o potížích se spojením odeslala jedna z jejich odposlechových stanic do centra říše na Kilrah. O dvanáct hodin později se opakovala směrem ven, Skipe, směrem ven pro admirála Nargtha."
"McAuliffe," zašeptal Skip. "Zatraceně, oni jdou po McAuliffu."
"Vypadá to tak. V té zprávě máme spoustu mezer, Skipe. Penney tohle vylovil jen tak tak. Vypadá to, že máme v nejlepším případě čtvrtinu zprávy, ale známe kódové jméno pro úsek velení admirála Nargtha a víme, že jejich cílem je McAuliffe."
"Jak velké podle tebe mají loďstvo?"
Speedwell hlasitě vydechl. "Sakra, Skipe, to je těžká otázka. Víme, že první, domovská flotila je největší. Pak mají nejméň čtyři další, ale jejich jména a dokonce i čísla se mění."
"A Nargth?"
Skip stiskl několik kláves, aby si vyvolal údaje.
"Máme na něj dost málo, stejně jako na většinu jejich velitelů. Jenom to, co jsme dokázali rozluštit z vysílání. Nemá čestný titul císařské rodiny, ani barona klanu."
Speedwell se usmál. "Řekl bych, že je to mustang jako ty, Skipe. Vypracoval se z řadového vojáka, což je u Kočičáků velice vzácné."
"Co si o tom teda myslíš?"
Speedwell chvilku stál mlčky. "Jak jsem ti říkal už před několika měsíci, je to záhada na záhadu. Ve Facinu jsme toho potkali zatraceně málo, ačkoliv víme, že tamní velitel pochází z císařské krve. U téhle flotily, pokud víme, není žádný velitel z císařova klanu."
"Co když jsme nezachytili celou zprávu? Třeba cestují dvě flotily společně a my jsme zachytili jenom zprávu určenou jedné z nich."
Speedwell přikývl. "Anebo to může být diverzní akce, která má zadržet naše aktiva v McAuliffu, zatímco hlavní uskupení vedené členem císařské rodiny prorazí sektorem Firekků. Přece jsme na tohle téma měli štábní cvičení a usoudili jsme, že to je jedna z možností, pamatuješ?"
K čertu s tím vším, pomyslel si Skip rozčileně. Kdy, sakra, začne zase fungovat nadsvětelná vysílačka v McAuliffu? Kdybychom měli spojení, mohli bychom rozmístit předsunutou obranu. Může to být dneska a může to trvat týdny. Ale víme, že něco rozjeli.
"Jaká je typická velikost kilrathské flotily podle posledních zpráv?"
"Dvě bitevní lodě, půl tuctu těžkých křižníků, jedna letounovka, obvyklý doprovod."
Skip chvilku mlčel a vyvolával si na obrazovku poslední hlášení o hotovosti.
"Nařídím kontraadmirálu Dayanové, aby tam vyrazila s operačním svazem Dvacet jedna z Tangieru. Má dvě bitevní lodě, letounovku Ark Royal a pár zatraceně dobrých velitelů křižníků a fregat. Krucinál, jestli to bude typická kočičácká flotila, máme v bitevních lodích dvojnásobek jejich síly. Jestli tam vpadnou, pěkně jim přišlápneme ocas. S Dayanovou aspoň máme stále přímé spojení. A kdyby se ukázalo, že přece jen míří do fireckého sektoru, pořád ji můžeme nasměrovat tam."
Speedwell neříkal nic. "Souhlasíš?"
"S ohledem na informace, které máme, je to nejlepší krok, který máme po ruce. Starosti mi dělá, že máme jenom část toho vysílání. Co když toho bylo víc? Mohou proti McAuliffu vrhnout všechno, co mají k dispozici, a v tom případě

velkolepě prohrajeme."
"Až se Dayanová spojí se Sedmou flotilou, bude to sakra nějaká síla. Když toho bude víc, než zvládnou, mohou se za boje stáhnout, když ne, vrhnou se na ně naplno.
"Ale že zrovna McAuliffe," řekl Speedwell tiše. "Sakra, tam by mohli poslat tucet bitevních lodí a přesto by neměli dost síly na to, aby prorazili štíty na základně i na orbitální stanici. Nějak mi to nesedí."
"Že by zkusili přistát vně štítu a zaútočit po zemi?" nadhodil Skip. "To je jediný scénář, jak to místo obsadit, který známe."
"Hromady a hromady ztrát. Na zemi je Třetí divize námořní pěchoty, a to by ještě Kočičáci museli získat převahu ve vesmíru a v atmosféře. Ztratili by polovinu výsadku během přistání a potom by ještě museli vzít útokem základnu. Na to by potřebovali deset těch svých legií."
Skip tu informaci převracel ze všech stran. Byl by to zuřivý pozemní boj. Anebo znají nějaký způsob, jak štíty vyřadit? Příliš mnoho neznámých, příliš mnoho.
"Jaká je doba přeletu z Tangieru do McAuliffu?" zeptal se Speedwell.
"Šest dní včetně doby, než k nim dorazí náš signál a než se dají do pohybu."
"Den Konfederace," řekl Speedwell tiše.
Skip přikývl. "Řeknu Dayanové, aby letěla maximální rychlostí. Já hned teď zavolám presidentovi. Chci, abys tam sel se mnou, a modleme se, ať náš dobrý poručík Penney tu zprávu přečetl správně."

Kapitola jedenáctá
Soustava McAuliffe
předvečer Dne Konfederace
Konfederační datum 2634,234

"Hezké svátky, Janice."
Admirál Frederick Long, velitel Sedmé flotily zakotvené u stanice Alexandria nad McAuliffem, při vystupování z transportní aerokosmické lodě poděkoval pilotce kývnutím hlavy. Když kráčel přes asfaltový makadam, zhluboka se nadechl horkého a suchého vzduchu. Je těžké si představit Den Konfederace v takovém prostředí, pomyslel si smutně. Na Zemi jej trávíval v Maine, užíval si konce léta a plachtil kolem pobřeží. Nyní mířil na nejchladnější místo na planetě, do Highcroftu, jenž s patnácti tisíci stopami nadmořské výšky a sto mil vzdálen od McAuliffu byl asi jediné snesitelné místo na celém povrchu. Většina jeho štábu tady bude také.
Highcroft byl oblast vyhrazená důstojníkům, rekreační středisko, které se pokoušelo napodobovat horské letovisko na Zemi. Dokonce sem z domova dovezli stromy, ačkoliv ty zpropadené věci vyžadovaly téměř neustálou pozornost celé roty pozemního personálu a značnou část ze vzácných zásob vody základny. Aspoň však díky tomu budou mít dřevo do krbu, ačkoliv když zapálili oheň, mu" seli zapnout klimatizaci.
Vzhlédl k palčivému hlavnímu slunci a zastínil si před jeho září oči. Třicet devět roků do opravdového západu slunce, pomyslel si.
Opodál stál trpělivě jeden poručík z Nagomova štábu, a když se admirál přiblížil, přistoupil k němu a zasalutoval.
"Copak, poručíku?"
"Pane, admirál Nagomo vám vzkazuje, že dorazí asi tak za hodinu, a navrhuje, abyste začali bez něho."
"Dobře, poručíku."
"Chtěl také, abych vás informoval, že bylo přerušeno spojení s bodem X-ray."
Long na vteřinku zaváhal. Bod X-ray bylo odposlechové stanoviště umístěné na okraji demilitarizované zóny u přeskokového bodu vedoucího do McAuliffu a k orbitální základně Alexandrie. Poručík mu podal zalepenou obálku a Long ji otevřel.
Stanoviště hlásilo, že se na kilrathské straně vynořilo pašerácké plavidlo letící vysokou rychlostí. Za ním vylétl pronásledující kilrathský torpédoborec, potom se obrátil a vrátil se zpátky do své soustavy. Krátce nato se stanoviště neohlásilo smluveným signálem, který mělo vysílat dvakrát denně na znamení, že všechno je v pořádku. Zatraceně, když nadsvětelná vysílačka nefunguje, hlídková loď se musí omezit na to, že se vznáší nedaleko přeskokového bodu a posílá přeskokovým bodem vysílač, aby dala najevo, že všechno je, jak má být.
Dlouho mlčky stál. Zatracená výstroj. Vysílač možná měl poruchu, ale stejně...
"Jak dlouho bude trvat, než budeme zase vysílat?"
"Technici říkají, že sluneční bouře polevuje. Možná za šest hodin budeme zase v provozu," a poručík ukázal vzhůru na ohnivě rudou kouli, jež vyplňovala polovinu oblohy a z níž se klenul zářící oblouk k menšímu žlutému trpaslíku.
Long přikývl. Concordia má vysílačku nadsvětelných signálů. Měl by ji poslat ven ze soustavy, aby dostala čistý signál. Už je to dva týdny, co naposledy slyšeli nějaké zprávy zvenčí. Ostatně by se asi také měla některá fregata podívat k bodu X-ray, aby zkontrolovala odposlouchávací stanoviště. Spojení se příliš kazilo, možná by bylo vhodnější odložit odjezd.
"Frede, víš, že jdeme pozdě."
Vzdychl, když uviděl svou manželku Lindu, jak vystupuje z jejich vrtulníku a pobízí ho netrpělivým gestem, jako by byl dítě, které jde pozdě do školy.
"Promiň, zlato. Papírování na poslední chvíli."
U transportéru, který se snesl vedle admirálova člunu, se otevřely dveře a ven se vyhrnul zástup rozesmátých a pokřikujících nižších šarží. Při pohledu na svého velitele nervózně zmlkli, a když procházeli okolo, řízně salutovali.
"Užijte si dovolenou, mládenci, a vyhýbejte se potížím," prohlásil Long otcovským tónem, když na pozdravy

odpovídal.
Linda přistoupila k manželovi a znechuceně se zadívala za vystoupivší partou, jež se v domnění, že už je z doslechu, začala znovu dohadovat, kam vlastně půjdou.
"Fredericku, to doupě neřesti U čtyřdolarové Suzie je stále otevřené? Zřetelně jsem slyšela jednoho z těch chlapců říkat, že tam má namířeno. Tuším, že jsem ti říkala, abys tu odpornou díru nechal zavřít."
"Ano, zlato," pravil admirál unaveně. "Hned někoho ze svých lidí pošlu, aby se na to podíval. Ale uvědom si, zlato, že pozemní oblast není pod mým velením, to je Nagomovo teritorium."
Vrhla zlostný pohled po Nagomovu poručíkovi, jako by to doupě neřesti měl na svědomí on.
Long vzdychl a obrátil se k poručíkovi. "Vyřiďte admirálovi, že vysílač měl nejspíš poruchu. Jestli se neohlásí i při příští kontrole, pošlu tam fregatu, ať se tam porozhlédne."
"Frede, hosté čekají," ozvala se netrpělivě Linda.
"To je všechno, poručíku."
Poručík zasalutoval a zamířil zpátky k budově velitelství. Long složil obálku, zastrčil si ji do kapsy, Linda se do něho zavěsila a táhla ho k čekajícímu vrtulníku.
"A ještě jedna věc. Viděla jsem tvůj seznam hostů na dnešní večer. Myslím, že už jsem ti říkala, že nesnesu, aby kapitán Hunter překročil práh našeho domu. Po tom, co dělal s tamtou ženskou, by byla pro Nancy urážka, kdyby u nás byl na návštěvě. Já už jsem ji včera pozvala a snad bych umřela, kdyby ho u nás měla potkat. Fredericku, chci abys ho nechal ze svého štábu odvelet."
"Ano, zlato," odpověděl admirál a ohlédl se po svém člunu, jenž spustil motory a začal pojíždět zpátky na vzletovou dráhu. Něco ho maličko hnětlo, nějaký neodbytný instinkt. Komunikace s nejvyšším velitelstvím už vázne příliš dlouho. Nejsou ovšem patrné žádné známky vyložených potíží. Sakra, vždyť ofenzíva proti Kočičákům se vede stovky světelných roků daleko, úplně mimo jeho operační sektor ale přesto se toho může stát hodně. A teď ten problém s hlídkovou stanicí. Možná by se měl vrátit nahoru a udržovat stanici v pohotovosti, alespoň než zjistí, co se děje na X-ray.
Třicet let služby, dobré záznamy, ani jedna chyba, to by si měl udržet. Jenže na druhou stranu, kolik set falešných poplachů už zažil, kolik nocí beze spánku se ukázalo být k ničemu?
"Fredericku, já čekám."
Sledoval, jak se člun rozjíždí po vzletové dráze.
"Fredericku!"
"Ano, zlato," zamumlal admirál, sklesl do vrtulníku, ten se zvedl a zamířil k severu do Highcroftu.
Několik minut na to přilétla pravidelná čtrnáctidenní transportní linka ze Země. Vystoupilo více než sto nově přidělených tváří a ztraceně se rozhlíželo po novém domově, zatímco osmdesát mužů a žen, jimž skončil turnus, se hrnulo na palubu. Byla vyložena paleta s náhradními díly, ty byly rychle roztříděny a ty, které byly určeny pro flotilu nahoře, byly odloženy stranou a překryty dehtovanou plachtou. Nakonec vystoupil pilot lodě se stříbrným pouzdrem v ruce a přistoupil k veliteli mechaniků.
"Kdy letí příští loď nahoru?"
"Smůla, pane, právě jste ji zmeškal. Odletěla před pěti minutama."
"Mám depeše s vysokou prioritou pro admirála Longa. Je toho spousta, už jste víc než dva týdny bez spojení."
Vrchní mechanik se podíval na stříbrné pouzdro.
"Ten taky právě odletěl, pane. Na svátky do důstojnickýho letoviska."
"Sakra."
"Zkuste kancelář admirála Nagoma. Ten má namířeno k Longovi, třeba mu to odveze."
Pilot odkráčel za novými posilami na velitelství. S výdechem úlevy, když vstoupil do blaha klimatizované budovy, se rozhlédl po tabulkách, které ho konečně zavedly ke kanceláři velitele základny.
"Důležité depeše pro admirála Longa," oznámil u stolu úředníkovi s kalnýma očima, jenž očividně začal s oslavami svátku hodně brzy.
"Není k dosažení, pane. Odletěl na dovolenou. Mohli bychom mu je odvysílat."
"To nejde, jsou od Banbridge a mají prioritu trojité A. Nesmím je nechat vysílat. Slyšel jsem, že admirál Nagomo je ještě tady, třeba by mu je mohl předat," odpověděl pilot, rozmrzelý tím, že po deseti letech služby u loďstva stále dělá poslíčka.
Úředník vstal, obešel stůl a zadíval se na stříbrné pouzdro. Beze slova se vrátil za stůl a zvedl telefon. Za chvilku k pilotovi přistoupil poručík středního věku.
"Mohu vám nějak pomoci, pane?"
Pilot znovu zopakoval, že potřebuje doručit depeše admirálovi a zmínil se o tom, že si musí nechat potvrdit předání, než bude moci odejít.
"Můj šéf admirál Nagomo za několik minut odjíždí. Co kdybych mu je předal, aby je mohl odvézt Longovi?"
Není to zrovna podle předpisů, pomyslel si pilot. Měl depeše předat Longovi nebo někomu z jeho štábu. Jenže se dá říci, že Nagomo je také součást toho štábu, protože přímo velí všem pozemním zařízením na McAuliffu, jež podléhala Longovi jako veliteli flotily, která zahrnovala McAuliffe i orbitální základnu Alexandrie.
"Dobře."
Poručík podepsal stvrzenku. Pilot, celý rád, že se svého břemene zbavil, popřál poručíkovi hezké svátky a odešel.
Poručík pilota závistivě sledoval. Ten mizera si z téhle všivé díry odletí, zatímco já musím počkat ještě šest roků na výslužbu.
Poručík se vydal chodbou do Nagomovy kanceláře, ale zastavil se, když na něho jedna z žen z místního personálu

vesele zavolala a potom mu bez velkého utajování ukázala láhev. Poručík zaváhal, ale pak vešel do kanceláře, kde už se začala rozjíždět oslava. Zastrčil si pouzdro za opasek, vmísil se do davu... a nevšiml si Nagoma odcházejícího chodbou na dovolenou do Highcroftu.

Kilrathská druhá flotila spáru

"Nezapomeňte, všichni piloti budou ve svých útočných letounech a vzlétnou okamžitě poté, co se loď dostatečně vzdálí od přeskokového bodu. Vzlet se uskuteční bezodkladně bez ohledu na to, s čím se na druhé straně setkáme."
Korunní princ si pozorně prohlížel výrazy v obličejích svých šesti velitelů letounových lodí. Všechny je vybral osobně a všichni byli nedočkaví.
"Vraťte se na své lodě."
Velitelé pozdravili a spěchali do hangáru, aby se rozlétli na svá plavidla. Gilkarg se ohlédl po svém synovi.
"Očekávám, že se vrátíš s krví na drápech, ale neriskuj zbytečně jako mládě, které si chce vysloužit pozornost starších."
"Budu konat svou povinnost, otče."
Gilkarg k němu přistoupil blíž. "Tvoje povinnost je zůstat naživu."
Ratha se na něj zadíval, nechopen odpovědi. Žádá od něho otec, aby se vyhýbal boji?
"Nebudu jako Džukaga, jestli tím myslíš tohle."
Gilkarg opovržlivě zavrčel. "Ten je hanbou své rodiny. Ulpí na něm ostuda, že zůstává vzadu, když je možno dobýt slávu. Ale od tebe očekávám, že přežiješ. Jsi mým dědicem, pamatuj na to."
Ratha se usmál. Na tuhle skutečnost samozřejmě nikdy nezapomene.
Gilkarg pozorně sledoval jeho výraz a posléze ho pokynem ruky propustil. K jeho jednotce přiřadil tři nejlepší piloty loďstva s rozkazem udržet ho naživu, ale to se Ratha nikdy nedozví. Získá si slávu, ale musí se také naučit, kdy přenechat zabíjení jiným.
Korunní princ se obrátil a podíval se na navigační displej. Stále zrychlovali směrem k přeskokovému bodu do McAuliffu. Dostanou se k němu za necelých šest hodin a pokusí se o přeskok v rychlosti, v jaké se o to plavidla o velikosti bitevních či letounových lodí ještě nikdy nepokusila. Zkoušky s vyřazenými nákladními loděmi prokázaly, že riziko způsobené odchylkami od ideální vletové polohy sice vzroste, ale jen zanedbatelně.
Posadil se do velitelského křesla a pokynem si vyžádal nejnovější hlášení. Většina zpráv byla znepokojivých. Konfederační hlídková loď stihla před zničením částečně vyslat zhuštěný signál. Je už vysílačka na McAuliffu opět v provozu a byli lidé varováni? To se nemá jak dozvědět, dokud první letounová loď neprojde přeskokovým bodem. Šestá flotila právě poslala poslední zhuštěný signál před přeskokem do oblasti Landreichu, ale už se kousek před přeskokovým bodem setkala s odporem, když hlídková loď nejprve zahájila palbu a potom uprchla. Landreich už očividně na útok čekal.
Nakonec tu byla zpráva o předání informací špehům na té pašerácké lodi. Ukázalo se, že všechny stopy jsou vychladlé. Kurýr byl naprosto nevystopovatelný. Neměl žádný průkaz, ani klanová znamení. Ani zkoumání otisků zubů a laserového skenu očí neodhalilo žádné předchozí záznamy. Jako by nikdy neexistoval. Gilkarg se usmál a zavrtěl hlavou, protože musel obdivovat, jak mistrné byla ta zrada připravena.

Soustava McAuliffe

Komandér Winston Turner se vyřítil z mcauliffského spojového centra a zamířil k velitelství základny.
"Vysílačka je stále mimo provoz. Prý ještě nejméně pár hodin," volal v běhu hořce. "Teď musíme najít toho zatraceného admirála."
Geoff, jenž si byl stále vědom svého zanedbaného zevnějšku i toho, že na sobe nemá uniformu, uháněl za ním, aby mu stačil.
"Zatracený Den Konfederace," ulevil si Turner, když z velitelství vyšlo půl tuctu příslušníků mužstva, někteří už nemálo podroušení, a hlasitě rozprávěli a smáli se. Překvapeně se na Geoffa, Vance a Turnera podívali. Důstojník, který vycházel za rozjařeným hloučkem, se zastavil ve dveřích a chladně se na ně zadíval.
"Kampak vy tři máte namířeno?"
"Jsem komandér Turner, pověřený zvláštním úkolem přímo od admirála Banbridge. Musím okamžitě mluvit s admirálem Longem nebo admirálem Nagomem."
Důstojník se ušklíbl, jako by byl majordomus, kterého prosí chalupník o audienci u krále.
"Za prvé nejste v uniformě, komandére," spustil poručík. "Za druhé tady nemáte žádné oprávnění vyžadovat rozhovor ani s jedním admirálem. Začal sváteční týden. Vraťte se v pondělí a držte se předepsaného postupu."
Winston k důstojníkovi přiskočil a přirazil ho k otevřeným dveřím. Volnou rukou vytáhl svou identifikační kartu s červeno-zlatým lemem; ten barevný kód prozrazoval, že pracuje pro úřad náčelníka štábu.
"Synu, dávám vám třicet vteřin na to, abyste se vrátil do své kanceláře a splašil mi jednoho z admirálů, anebo našel někoho, kdo to zvládne, jinak vám utrhnu kebuli a nacpu vám ji do chřtánu."
"Za tohle můžete jít před válečný soud," vykoktal důstojník. Přejel pohledem z Turnera na Geoffa a Vance, jako by doufal, že toho šílence zadrží, ale ti dva jenom přistoupili po obou stranách blíž.
"Radši ho poslechněte, poručíku," pravil Geoff klidně. "Už jsem ho to viděl udělat."
Poručík sklesl a chabě přikývl. Turner ho pustil a prostrčil ho dveřmi tak, že poručík málem upadl na vyleštěné linoleum. Ohlédl se po Turnerovi, jako by odhadoval své šance na útěk, ale Turner stál hned za ním.
"Pohyb, poručíku."
Šli za vyděšeným důstojníkem po chodbě. Když procházeli kolem recepčního pultu, ohlédl se poručík po mladé ženě za

přepážkou. "Okamžitě sežeňte ostrahu," zasyčel.
Turner si toho nevšímal a postrčil poručíka kupředu.
"Kde jsou admirálové?" zeptal se.
"V Highcroftu, v důstojnickém letovisku. Všichni odjíždějí na svátky."
"Co jejich zástupci?"
"Totéž."
"Velitelé ostrahy?"
"Taky."
"Do hajzlu, je tu vůbec někdo?"
"Já, pane. Patřím k Nagomovu štábu."
"Vy jste tu momentálně nejvyšší důstojník?"
"Asi ano, pane."
Poručík zastavil u malé kóje.
"To je moje kancelář."
"No tak jdeme dovnitř," zavrčel Turner. "Zatrubte na svého šéfa, ale okamžitě."
"To nejde, pane. Podle stávajících rozkazů nesmím admirála tenhle víkend vyrušovat, jedině kdyby šlo o vážný stav tísně."
"Řekl byste, že válka je stav tísně? Protože se jedna valí přímo sem, synu. Sedněte k té komunikační jednotce a do minuty na ní chci vidět Nagomův obličej, nebo do ní zarazím váš obličej."
"Máte nějaké potíže, pane?"
Geoff se obrátil a uviděl ve dveřích dvojici vojenských policistů.
"Ten chlap mě napadl, seržante. Je to šílenec, zatkněte ho!"
Seržant námořní pěchoty s poněkud pobaveným výrazem vkročil dovnitř. Už toho večera měl co dělat s půltuctem rvaček, podporovaných potoky laciného chlastu ve městě. Zůstal však stát, když zjistil, že se dívá do hlavně Geoffova blasteru.
"Vanci, vezměte jim zbraně. Dobrá práce, Tolwyne, neváhejte kteréhokoliv zastřelit, jestli se jen pohne."
Geoff upíral na seržanta chladný pohled. Sice pochyboval, že by mu dokázal chladnokrevně ustřelit hlavu, ale věděl, že musí působit dojmem, že to udělá, když bude třeba. Vance oběma mužům sebral pistole a obušky a hodil je do nejzazšího kouta místnosti.
"Pojďte dovnitř, pánové," vyzval je Turner klidně a pokynul jim, aby se posadili.
"Hele, kámo," řekl seržant, "nevím, kdo jste, ale rychle spějete od třiceti dnů v base k doživotnímu roztloukání šutrů na Ďábelské planetě. Co kdybysme se přátelsky dohodli a já zapomenu na tu bouchačku?"
"Tolwyn?" ozval se druhý námořní pěšák a zadíval se na Geoffa. "Hele, nejste vy ten kluk, co řekl senátorovi, aby vám políbil prdel?"
"Jsem to já," opáčil Geoff klidně.
"Poručíku, tihle chlapi jsou důstojníci."
"Tomu tak budu věřit," vykřikl poručík, jenž se snažil opět vyhlížet důstojně, teď, když v místnosti byli svědci ze základny, kteří nepochybně budou vyprávět to tom, jak se choval.
Turner pohlédl na seržanta.
"Je tady někde poblíž Nagomův písař?"
"Hlavní seržant Ulandi? Jo, kousek dál v chodbě. Ten se odsud nikdy nevzdaluje."
"Geoffe, vezměte seržanta s sebou, najděte písaře a přiveďte ho sem."
Geoff pokynul seržantovi, aby vyšel na chodbu, a zastrčil pistoli do kapsy, ale stále s ní na námořního pěšáka mířil.
Námořní pěšák ho vedl chodbou a zastavil se u dveří hned vedle dveří s ozdobnou tabulkou hlásající, že za nimi je panství velitele základny.
Námořní pěšák otevřel dveře, aniž by se obtěžoval zaklepat.
"Seržante, máme tady malej problém."
Hlavní seržant vzhlédl od komunikační jednotky.
"Co se, sakra, děje?" štěkl.
"Seržante, potřebuje s vámi mluvit komandér Turner," ujal se hovoru Geoff a stále přitom hlídal empíka.
"Turner? Tady?" Hlavní seržant vstal. Geoff nemohl než obdivovat úhlednou úpravnost uniformy starého seržanta, jež byla tak naškrobená, až se zdálo, že na něm při pohybu praskne. Když vyšel na chodbu, ledabyle přejel Geoffa pohledem a všiml si vyboulené kapsy s blasterem.
"Doufám, že nemáte prst na spoušti, pane Tolwyne."
Geoffa překvapilo, že ho zase někdo poznal.
"Promiňte, seržante, ale mám. Komandér Turner má potíže s jedním z admirálových poručíků. Když budete tak laskav a pomůžete nám je urovnat, rád sundám prst ze spouště a zbraň vám předám."
Geoff vycítil, že tohle není typ člověka, který se dá nutit hrozbami. Tradice starých zkušených poddůstojníků, kteří si v mnoha ohledech vysloužili větší respekt než většina důstojníků, je prastará a Geoff věděl, že přestoupit ji by seržanta nejspíš vyprovokovalo k tomu, aby se na něj vrhl a nejspíš z něj i vymlátil duši.
"Tak jo, sakra. Podíváme se, co se to, hergot, děje."
Seržant vykročil po chodbě přesně odměřeným třicetipalcovým krokem, jako by pochodoval za admirálem na přehlídce.
U dveří poručíkovy kanceláře se zastavil a Geoff v jeho očích zahlédl nepatrný záblesk překvapení.
"Komandére Turnere. Co tu, sakra, děláte?"

Geoff se zastavil za písařem a zahlédl v Turnerových očích upřímné potěšení.
"Kanóne, to už je roků."
"Jo, Tabul, a pořád vám za to dlužím skleničku, pane."
"Zapomeňte na skleničku," odpověděl Turner a pustil se do stručného vysvětlení, co se děje. Než ze sebe vysypal polovinu, seržant ho zarazil a zadíval se na poručíka.
"Pane poručíku, co nejnaléhavěji vás žádám, abyste mě hned nechal spojit s admirálem."
"Seržante, já mám rozkaz..."
"Promiňte, pane, ale na váš rozkaz seru," odsekl seržant, protáhl se dovnitř, vklouzl za poručíkův stůl a naťukal tajné číslo, které ho spojilo přímo s Nagomem. Turner vydechl úlevou a opřel se sklesle o zeď.
"Hodil jsem tam starýmu prioritu Alfa," poznamenal seržant. "To by ho mělo popohnat."
O chviličku později se obrazovka rozsvítila.
"Seržante Ulandi, doufám, že je to důležité."
Geoff v pozadí slyšel hluk rozběhnutého večírku. Ačkoliv stále hlídal oba námořní pěšáky, kteří se teď tvářili uvolněně, jako by se tou estrádou bavili, zacouval do druhého rohu místnosti, aby viděl na obrazovku. Nagomo se vůbec netvářil potěšené.
"Pane, nastala tady velká krize. Myslím, že byste měl raději zavolat i admirála Longa."
Nagomo zaváhal a ohlédl se přes rameno.
"Seržante, jestli ze mne uděláte hlupáka, můžete se rozloučit s písařským výslužným."
"Doufám, že se ho vůbec dožiju, pane. Mohl byste, prosím, zavolat admirála, pane?"
Obrazovka na chvilku zhasla. Seržant se na židli pohodlně opřel, vytáhl doutník a zapálil si. "Kouřit uvnitř budov je proti předpisům, ale kašlu na to," řekl s úsměvem.
Obrazovka se opět rozsvítila. Oba admirálové stáli vedle sebe a Geoff slyšel, jak v pozadí něco ječivě namítá rozčilený ženský hlas. Admirál Long se ohlédl přes rameno, udělal pšššt a znovu se obrátil k obrazovce. Seržant mávnutím ruky přivolal Turnera a uhnul mu stranou.
"Pánové, jsem komandér Winston Turner." Podržel před obrazovkou svůj průkaz.
"Já si vás pamatuji, Turnere," řekl Nagomo. "Píšete dobré články, ale co tady, k čertu, děláte? Vypadáte, jako byste vylezl ze stoky."
"Doufám, že máte dobrý důvod, Turnere," vmísil se do řeči Long rozčileně.
"Pánové, vydržte se mnou pět minut," a znovu se pustil do rekapitulace své operace, počínaje Banbridgeovými rozkazy.
Jak mluvil, oba admirálové se tvářili čím díl tím vážněji.
"Za chviličku tam budete mít kopii skenu i toho dokumentu, pánové," pokračoval a pokynul seržantovi, aby je nahrál.
Seržant vyběhl s paměťovou krychličkou z kanceláře. Několik vteřin nato Nagomo odstoupil od obrazovky, vrátil se s hrstí papírů a začal je spěšně prohlížet a postupně předávat Longovi.
"Ozveme se vám za pár minut, Turnere," prohlásil Nagomo a obrazovka potemněla.
Turner rozmrzele přistoupil k poručíkově konvici s kávou, nalil si šálek a obrátil jej do sebe.
Poručík se dokořán rozevřenýma očima nervózně rozhlížel po místnosti.
"Seržante, na ploše jsem viděl víc než tři sta letounů seřazených křídlo na křídlo. Kde jsou piloti?"
"Většinou nepochybně u Čtyřdolarový Suzie a obrací tam žaludky naruby."
"Kolik tu máte zpevněných hangárů?"
"Dost tak pro stovku."
"Můžete vyhlásit poplach?"
Seržant vzdychl a zavrtěl hlavou. "Promiňte, pane. To nemůžu, zvlášť ne dneska v noci."
Obrazovka opět ožila. Nyní před ní stál jiný důstojník, ale spílající ženský hlas v pozadí bylo stále zřetelně slyšet.
"Admirálové se hned vracejí na základnu, pane. Za hodinu a půl by tam měli být."
Turner zrudl.
"Kapitáne, nařídili vyhlásit poplach?"
"Ne, pane."
"Sakra, proč ne?"
"Ve vašich informacích neshledali nic, co by jej vyžadovalo."
Turner se ohlédl po admirálovu písařovi a Ulandi předstoupil před obrazovku.
"Pane, ve městě se nám situace začíná trochu vymykat z ruky," řekl. "Můžu aspoň poslat vojenskou policii, aby začala shánět posádky dohromady?"
Kapitán vteřinku zaváhal a potom přikývl. "Pusťte se do toho, seržante."
"Děkuju, pane."
Obrazovka zhasla.
Ulandi rychle přepnul spojení jinam.
"André, schyluje se k průseru, možná k nám mířej Kočičáci. Chci, aby tvoji lidi byli do pěti minut v ulicích. Ať zavřou všechny pajzly ve městě. Zkuste najít co nejvíc lodních důstojníků, aby vám pomohli sehnat posádky a co nejrychlejc je zahnat zpátky sem!"
Seržant vypnul obrazovku a vstal.
"Radši se dám do práce, pane."
Turner mu podal ruku a seržant ji vřele stiskl. Potom vyhnal oba námořní pěšáky ze židlí na chodbu. Ani ne za minutu to v budově ožilo, vzduchem létaly povely a personál pobíhal sem a tam.

"Máte seznamy důstojníků, kteří mají dnes v noci hlídku na lodích zakotvených u Alexandrie?" zeptal se Turner poručíka.
Ten stál chvilku nehybně, potom opovržlivě vyvolal seznamy. Turner jimi chvíli listoval a zastavil se u jedné letounové lodě.
"Aspoň tuhle znám," řekl, a aniž se obtěžoval ptaním, obsadil opět komunikační jednotku a naťukal volací kód uvedený vedle jména.
Z obrazovky vyhlédla rozespalá mladá zrzka.
"Tady komandér-poručík Valeri Olsonová, důstojník hlídky Concordie"
"Valeri, tady je komandér Turner."
Chviličku se na něj dívala zmateně a potom jí na tváři pomalu vykvetl úsměv. "Winstone, to je doba, co jsme se neviděli. Už jsem slyšela o akademii. Zatracená škoda."
"Poslyšte, Val, nemám čas na vysvětlování. Chystá se něco ošklivého, možná právě tady. Chápete, co tím myslím?"
Vypadalo to, že se okamžitě probudila.
"Myslím, že ano."
"Mohla byste hned na své lodi vyhlásit cvičný poplach?"
"Turnere, dvě třetiny posádky jsou dole na planetě."
"Můžete vyhlásit cvičení? Musíte mi věřit. Ať aspoň začnou zahřívat motory."
"Jo, dobře. Nechám je žhavit."
"Dobře, Val, díky. Za chvíli se ozvu a řeknu vám víc."
Turner vypnul obrazovku a podíval se na hodiny, jež ukazovaly místní čas i konfederační standard.
"To tedy bude dneska svátek," řekl tiše.
Geoff se podíval také a zjistil, že je minuta po půlnoci.
Do místnosti se vrátil Ulandi.
"Pane, právě jsem dostal hlášení ze spojovýho. Obsluha vysílačky zhuštěnejch signálů si myslí, že už se dá vysílat, ale zatím jsme nic nepřijali. Ptali se mě na vaši zprávu. Na odeslání jim tam čeká několik stovek depeší."
"Povězte jim, ať ji pošlou jako první a co nejdřív!"

Nejvyšší velitelství loďstva konfederace
"Pane, právě jsme zachytili prioritní zprávu pro vás Z McAuliffu."
Skip vzhlédl ke svému adjutantovi.
"Dobře, Andersone, přepošlete mi ji sem."
Skip cítil, jak se mu navzdory rokům výcviku rozbušilo srdce. Co to je? Bylo pravděpodobné, že je to pouze potvrzení, že Long a Nagomo přijali jeho rozkazy. Měly tam dorazit včera.
Vzhlédl k hodinám. Bylo osm ráno místního času a navzdory zvýšené pohotovosti měla podle rozkazů presidenta všechna činnost probíhat jako obvykle. Jeho argument měl logický podklad, že vyhlášení všeobecné bojové pohotovosti po celé Konfederaci by mohlo Kočičákům prozradit, že byl rozluštěn jejich kód. Takže kromě Dayanové, jež se řítila plnou rychlostí k McAuliffu v naději, že je při útoku zaskočí, zbytek konfederace o ničem nevěděl.
Obrazovka červeně zazářila, na šarlatovém pozadí přebíhaly kódové signály a vzápětí se objevilo záhlaví zprávy.
KOMANDER WINSTON TURNER PRO CICCONFEDFLT PRIORITA ZPRÁVY AAA ŠIFROVANÁ PŘIPOJENÉ SOUBORY ŠIFROVANÝ MCAULIFFE, 00 11 STANDARDNÍHO ČASU 2634,235
Na obrazovce se rozsvítil rozmazaný obraz, typický pro první čtení zhuštěného signálu, než dešifrovací počítače při druhém průchodu obraz vyčistily.
"Skipe, tady Turner. Jsem na McAuliffu, před chvílí jsem sem dorazil; v jedenadvacet deset standardního času. Moje akce proběhla úspěšně. Skipe, řeknu to otevřeně. Kilrathské císařství možná právě v tomto okamžiku zahajuje protiofenzívu. Předstíraná válka skončila. Připojil jsem záznam skenu jedné z jejich flotil, který jsme pořídili. Řekl bych, že zaútočí po křídle na Landreich. Mám ještě něco jiného, Skipe, ale to musím poslat po kurýrovi. Pokud jde o tu druhou věc, Skipe, je to jasný a přesvědčivý důkaz o jejich záměru zasadit ochromující úder. Blucher už mobilizuje Landreich a dá se bezpečně předpokládat, že na tamní frontě už boje vypukly. Jedna dedukce, Skipe. Na Landreich útočí hlavně jejich starší kusy. Je to jenom instinkt, ale myslím si, že tenhle útok budou koordinovat se setsakra rozsáhlým úderem, při němž soustředí všechno najeden bod. Hned jako první mě napadlo: ta rána dopadne sem, na McAuliffe, se vším, co mají.
Skipe, celá základna se jenom poflakuje s holým zadkem a čeká, až ji do něj někdo nakope. Proboha, vyhlas okamžitě bojový poplach, sakra!
Kdybych se už znovu neozval, chci pochválit Tolwyna a Richardse za skvělou práci. Dobře se o ně postarej, jestli z toho vyváznou. Podrobný průběh mise jsem také popsal a posílám to s přiloženým skenem. Měj se dobře, Skipe, a Bůh chraň Konfederaci."

Zrnitý obraz zhasl a po něm naskočil signál upozorňující na přílohy. Skip rychle prolétl zprávu a údaje o útočné flotile. Jedna lehká letounovka, pár starých bitevníků, dost velká síla, stejná, o níž předpokládal, že ji vrhnou proti McAuliffu. Sakra, jestli Kočičáci vypravujou diverzní útok proti Landreichu, rozhodně nebudou rozdělovat síly dál kvůli druhému diverznímu útoku. To může znamenat jen jedinou věc. Turner má pravdu a Kočičáci udeří na McAuliffe vším, co jim ještě zůstalo. A v tom případě nebudeme mít převahu, právě naopak!
"Andersone, okamžitě sem pojďte!" zaburácel Skip, zatímco čekal, až počítač načte a rozšifruje soubory.

Adjutant strčil hlavu do dveří.
"Moje depeše na McAuliffe. Ta přede dvěma týdny. Odešla?"
Anderson ztratil barvu.
"É, ano, pane, zcela určitě ano."
"Jak jsem nařídil? McAuliffe ji očividně ještě nedostala."
"É, pane, já se po tom podívám. Měla se tam dostat včas."
"Tak to, sakra, zjistěte. Dále pošlete ostrahu ke všem vchodům do budovy i do garáže. Budovu neprodyšně uzavřít. Každého, kdo může přiložit ruku k dílu, chci mít zpátky v kanceláři. Já teď volám presidentovi a žádám ho o svolení vyhlásit bojový poplach. Hoďte sebou!"
Příštích dvacet osm minut velkoadmirál seděl a se stále rostoucím vztekem čekal, zatímco ho přepínali z jedné kanceláře do druhé a tamní personál sháněl hlavu konfederace.
Dalších dvanáct minut strávil všelijakým dohadováním, než se dočkal, že kopie Turnerovy zprávy byla poslána na večírek, kterého se president účastnil.
Konečně zmlkl, když si president sedl a začal listovat papíry.
"Víte, že hned vedle je právě teď More a polovina senátu?" otázal se president.
"Kašlete na Morea," zavrčel Skip. "Pane, jestli tam právě teď vpadnou, prorokuju vám, že zítra touhle dobou nebudeme mít žádnou flotilu. Vypadá to, že půjdou po McAuliffu, jak jsme předpokládali, ale máme náznaky, že by do útoku mohli vrhnout podstatně víc sil, než jsme si mysleli."
"Umíte si představit ten průšvih, jaký to způsobí, když na Den Konfederace vyhlásím poplach a ukáže se, že byl falešný? Můžeme se rozloučit s volbami."
"Pane, jestli Kočičáci tohle myslí vážně a my poplach nevyhlásíme, už žádné volby nebudou."
Skip na vteřinku zaváhal a snažil se přijít na nějaký argument, na který by politik mohl zabrat. Potom naléhal: "Pane, já to vezmu na sebe. Jestli se pletu, máte mít na stole mou rezignaci. Vy získáte pověst bdělého politika a můžete tvrdit, že jsem reagoval přehnaně.
A kromě toho, pane, jsou v sázce životy pomalu dvouset tisíc mladých mužů a žen jenom na McAuliffu. Raději bych je viděl naštvané nad zkaženým svátkem než mrtvé. Proboha, pane, dovolte mi mobilizovat."
"Co ta věc, o které Turner mluvil, ale neposlal ji?"
"Pane, Turner má zatraceně dobrou hlavu. Ať už má cokoliv, musí to být tak důležité, že to nemůže svěřit ani šifrovanému vysílání. Může to být dokument, hlášení, zachycené vysílání, něco z druhé strany, o čem nesmíme Kočičákům prozradit, že to máme. To samo mi napovídá, že ta informace je spolehlivá."
President nakonec váhavě přikývl.
"Vydávám svolení k obranným akcím na úrovni dva."
"Nemohl bych jít na jedničku, pane? Chtěl bych zavést předsunutý průzkum podél celé hranice a vydat rozkaz střílet bez výstrahy naostro na všech frontách."
"Dvojka, admirále," a obrazovka zhasla.
Admirál Banbridge přepnul na komunikační jednotce stanice, navolil tísňové vysílání zhuštěného signálu a rychle nadiktoval rozkaz. Poslední hlášení Dayanové oznamovalo, že se blíží k poslednímu přeskoku do McAuliffu. Alespoň jí se dostane varování, že nejspíš přeskočí do horké situace, ale bude to schopna zachytit i vysílačka na McAuliffu? Odeslal signál na orbitální vysílací stanici a modlil se, aby ještě byl čas.

Přeskokový bod x-ray
"Připravit na přeskok!"
Džukaga zajistil popruhy a čekal na přechod. Trochu se chvěl obavami. Vlétali do bodu rychleji, než se kdy pokusila kterákoliv bitevní loď.
Pohlédl na Nargtha, jenž seděl nevzrušeně, jako by šlo jenom o další cvičení.
"Pro slávu císaře!" zvolal kdosi a ten pokřik se rozšířil po celé palubě a pak i do celé lodi.
"Pro slávu císaře!"... a bitevní loď zahájila přeskok do prostoru Konfederace.

## Kapitola dvanáctá
## Soustava McAuliffe
## Konfederační datum 2634,235

"Tedy, Turnere, vy jste tady udělal průvan," vyštěkl admirál Long, když vpadl do své kanceláře s admirálem Nagomem ve vleku. "Nevzpomínám si, že bych dal svolení převrátit tuhle zatracenou základnu vzhůru nohama."
Geoff vrhl letmý pohled z okna za Longem. Venku panoval naprostý chaos - plocha před velitelstvím se hemžila stovkami příslušníků ozbrojených složek, z nichž mnoho bylo opilých a vrávoralo sem a tam. Pozemní obsluha s klením a pokřikem začala přesouvat některé letouny ze stojánek do zpevněných podzemních úkrytů, tucty lodních člunů byly obklopeny pokřikujícími příslušníky posádek, kteří se vztekali, protože piloti nebyli k nalezení. Hlavní seržant Ulandi očividně překročil své pravomoci a Geoffa až udivilo, jakou moc může admirálův písař mít. Třebaže musel salutovat jako první každému holobrádkovi s frčkami a oslovovat ho "pane", našlo by se mnoho kapitánů a snad i jeden nebo dva kontradmirálové, kteří by si dvakrát rozmysleli s ním nesouhlasit. Geoffa udivilo i to, že pouhých několik minut před příchodem admirálů se ukázal desátník námořní pěchoty s čistými uniformami pro všechny tři a holicím náčiním. Ačkoliv zoufale toužil po sprše, věděl, že už vyhlíží poněkud úctyhodněji, aspoň pokud někdo nepřistoupil příliš blízko.

"Pane, mohl byste vyhlásit bojový poplach a vypustit flotilu?" zeptal se Turner.
"Podívejte, Winstone, nahoře není jediná loď, která by měla na palubě víc než třetinu posádky. Když flotila teď odletí, bude se stejně muset za několik hodin vrátit a nabrat lidi zpátky. Na to, abychom jenom zakroužili kolem a zase zakotvili, je to spousta motorového času.
Nemějte obavy, máme spoustu času, i kdyby ta vaše zpráva byla pravdivá, a kromě toho mám zatím jenom vaše slovo. Z nejvyššího velitelství se mi ještě nedoneslo nic. Uklidněte se tedy."
"Aspoň nechte spustit motory, pane."
"Pane Turnere, nenechám si od vás předepisovat, co mám a co nemám dělat. I kdyby Kilrathové právě teď prolétli přeskokovým bodem, bude jim trvat celé hodiny, než doletí až sem, a potom co? Naše štíty jsou ty nejsilnější ve vesmíru."
Ve dveřích se objevil seržant Ulandi spolu s poručíkem, s nímž měl Turner předtím potahování. Poručík se tvářil váhavě, ale seržantův pohled ho popohnal dovnitř.
"E, pane, po vašem odletu přišla tahle depeše."
Poručík přistoupil ke stolu a podal admirálovi stříbrné pouzdro. Ve stejném okamžiku zapípal admirálův pager. Long naťukal svůj přístupový kód na zámku pouzdra a to se otevřelo. Pager zapípal znovu, admirál zapnul obrazovku a z pouzdra vytáhl obálku.
Ulandi, jenž se mezitím postavil vedle Turnera, kývl hlavou směrem k poručíkovi.
"Prioritní depeše. Přišla před víc než osmi hodinama," zašeptal. "Ten mizernej poručík ji zapomněl předat Nagomovi. Ještě že jsem ji zahlídl, jak mu trčí ze šuplíku."
"Tady Long," ohlásil se admirál, zatímco otvíral obálku.
"Pane, tady je seržant Williams ze spojového. Tohle byste měl vidět!"
Než Long stihl odpovědět, seržant přepnul kanál. Na obrazovce se objevil velmi mladý a očividně vyděšený poručík.
"Tady hlídková loď Java. Opakuji, hlídková loď Java. Přeskokovým bodem Alfa právě přilétla kilrathská bitevní loď. Ježíšikriste! Střílejí po nás. Stří..."
Obraz zhasl a nahradil jej opět seržant Williams, také zřetelně vystrašený.
"Tohle jsme dostali před necelými pěti minutami, pane. Nechal jsem udělat zhuštěný dálkový sken a teď právě přišla odezva. Obraz je kvůli sluneční aktivitě hrubý, ale u přeskokového bodu Alfa rozhodně je kilrathská bitevní loď třídy Zulu. Moment, pane... právě přilétla druhá loď, vypadá to na letounovku, pane."
"Pravidelně mě informujte!" křikl na něho Long.
Admirál vstal a Geoffa zamrazilo. Long měl v očích výraz nebezpečně podobný panice. Znovu se zahleděl na depeši od Banbridge a podíval se na poručíka.
"Zatraceně, Cartere, vy nás máte všechny na svědomí, vy hovado. Tohle je rozkaz zrušit všechny dovolené a připravit přesun flotily. Proč jste mi ho, sakra, nedal?"
Carter na něj civěl a lapal po dechu jako ryba na suchu.
Long na vyděšeného poručíka vychrlil hořký proud nadávek.
"Admirále!"
Zrudlý Long se podíval na Turnera, jenž před něho předstoupil s Banbridgeovými rozkazy v ruce.
"Vyhlaste bojový poplach! Nechte flotilu vzlétnout!"
"Zatím je to jenom jedna bitevní loď," vmísil se do hovoru Nagomo. "Bude trvat minimálně čtyři hodiny, než se dostane na dostřel. Spousta času dostat větší část posádek nahoru. Kromě toho Oranžový pět nařizuje, aby flotila zůstala uvnitř štítu u orbitální základny."
"Tady máte rozkazy, pane," naléhal Turner.
"Pane, zachytili jsme zhuštěný signál z nejvyššího velitelství," navázal opět spojení seržant ze spojového střediska.
"Přehrajte to, sakra!" houkl Long.
"Všem jednotkám. Nejvyšší velitelství vyhlašuje bojovou pohotovost na úrovni dva. Základno McAuliffe, připravte se na rozsáhlý útok, opakuji, rozsáhlý útok..."
Geoff vyplašeně hleděl, protože kancelář zachvátil chaos. Vždycky si představoval, že pravý důstojník má v kritické chvíli působit dojmem klidu a rozhodnosti. Místo toho na sebe Nagomo a Long křičeli přes Banbridgeův hlas v pozadí. Postřehl, že Turnerovi neschází mnoho, aby se do té roztržky vložil a pokusil se zjednat pořádek. Jediný, kdo vypadal, jako by se ho to všechno netýkalo, byl hlavní seržant. Ten se nevzrušeně opíral o dveře, bafal z doutníku a ruce měl založené na prsou. Hlavní seržant si všiml, že se na něj Geoff dívá. Zlehka pokýval hlavou a potom jí kývl směrem k Turnerovi.
Geoff se zhluboka nadechl, na několik vteřin zatajil dech a vydechl. Někdo v tohle rumraji musí zůstat klidný. Když to dokáže hlavní seržant, proč bych to nedokázal i já?
Přistoupil k Turnerovi a položil mu ruku na rameno. Turner se prudce otočil, jako by po něm chtěl skočit.
"Pane, ten seržant ze spojového říkal, že přilétla letounovka," řekl Geoff a snažil se, aby to znělo vyrovnaně a věcně.
"To neodpovídá standardní doktríně, ale bylo to v tom scénáři, který jste nám předložil na přednáškách. Nejspíš teď vypouštějí stíhačky a bombardéry. Mohou tady být ani ne za hodinu a půl. Mohl by to být scénář štábního cvičení Panama, pane."
Admirálové se stále přeli, jestli má flotila opustit McAuliffe. Nagomo zuřil, že Long prohraje válku, když se bude držet Banbridgeových rozkazů, vydaných bez znalosti taktické situace.
"Pánové," štěkl Turner dost hlasitě na to, aby to k nim skrz jejich hádku proniklo. "Pravděpodobně vypouštějí nejdřív stíhačky a bombardéry. Pokud ano, nemáte čtyři hodiny, ale jenom necelé dvě."
"To je absurdní, Turnere," odbyl ho Nagomo. "Rozstříleli bychom je na kousky."

V místnosti už byli i jejich zástupci a několik dalších příslušníků štábů a někteří z nich už se navzájem také pustili do diskuse. Geoff se přistihl při představě, že se vrátí do Ulandiho kanceláře pro blaster, který tam nechal, a postřílí je všechny. To, co bylo třeba udělat, bylo přece tak jednoduché a zřejmé... nechat všechny lodě vzlétnout, stáhnout je z McAuliffu, nechat základnu napospas úderu, když bude zapotřebí, ale především... zachránit flotilu, aby mohla dál bojovat. Na spojové obrazovce se ukázal poslední průzkum, podle něhož se z přeskokového bodu vynořily čtyři další lodě a před nimi se objevil proud malých teček.
Geoff znovu popadl Turnera za rameno a ukázal na obrazovku. "Je to scénář Panama. Tady už nic víc nepořídíte. Pojďte!"
Turner se na Geoffa překvapeně podíval, jako by si ho po všech těch společně strávených měsících teprve teď všiml. Se zlostným zaklením se obrátil ke dveřím a mávl na Richardse, ať jde s nimi. Když byli venku před kanceláří, Turner se zastavil a ohlédl se po Ulandim.
"Pojďte s námi, seržante," řekl úsečně. "Potřebuji vaši pomoc."
"Promiňte, pane. Zůstanu s admirálem. Bude mě potřebovat, než tohle skončí," řekl seržant nepřítomným a smutným hlasem, "a kromě toho, pane, je to teď moje práce."
"Možná jste přece jenom něco zachránil, Ulandi," řekl Turner smutně a podal mu ruku. "Bůh vás chraň, seržante. Příště platím pití já."
Ulandi mu stiskl ruku a usmál se. "Zůstaň naživu, Winstone."
Turner se odvrátil a rozběhl se chodbou. Geoff postřehl, že se seržant teď zadíval na něj. Seržant se postavil do pozoru a zasalutoval.
"Teď vám senátor More může políbit řiť, synu," prohlásil se širokým úsměvem a kývl hlavou ke dveřím. "Udělal jste to tam dobře; probudil jste starýho Winnieho. Dávejte na něj pozor, synu. A zůstaňte naživu, jednou z vás může bejt dobrej oficír."
To gesto Geoffa překvapilo. Zasalutoval v odpověď a rozběhl se za Turnerem. Cestou se ohlédl a uviděl, že se starý písař opírá od zárubeň dveří, zahalen oblakem dýmu z doutníku.
Geoff vyběhl hlavním vchodem ven a dohonil Turnera.
"Letíme nahoru. Snad se Concordia stihne vydat na cestu včas."
Geoff se tryskem rozběhl k Lazaru a proplétal se zmateným vírem příslušníků loďstva, pozemního personálu, pilotů hledajících lodě a dokonce několika civilistů, kteří se přidali, když vojenská policie vyprazdňovala zábavní podniky ve městě. Zpráva o blížícím se útoku se už očividně rozšířila a dav rychle propadal hysterii. Když Geoff zabočil za řadu bombardérů Thor, většinou postavených na kozách a s prázdnými podvozkovými šachtami, uviděl u Lazaru stát půl tuctu mužů. Jeden z nich bušil do ovládacího panelu dveří. "Táhněte od mé lodě, sakra!" zařval Geoff.
Muži se obrátili. Jeden z nich, notně opilý komandér-poručík, vykročil kupředu.
"Jestli letíte nahoru, mladej, nařizuju vám, abyste mě odvezl na mou loď."
Geoff si ho nevšímal a naťukal kód, jímž se odemykaly dveře. Vylezl po žebříku nahoru, ale když se ohlédl přes rameno, zjistil, že dav v čele s opilým komandér-poručíkem se dere po žebříku za ním. Geoff bez váhání skočil do prostoru posádky, otevřel skříňku a vytáhl z ní lehkou útočnou pušku. Obrátil se a postavil se proti komandér-poručíkovi.
"Pane, nařizuji vám, abyste okamžitě opustil tuhle loď."
"Co si to dovolujete, podporučíku?"
Geoff zasunul náboj do komory a cvakl pojistkou.
"Jestli z téhle lodě hned nevypadnete, pane, budou váš mozek seškrabávat ze zdi za vámi."
Komandér-poručík se na něj vytřeštěně zadíval, otočil se, vydal se zpátky ven a proklínal přitom lidi, kteří byli za ním, ať se mu klidí z cesty. Když bylo u dveří volno, Geoff mávnutím přivolal Vance a Winstona. Rostoucí zástup na něho pokřikoval nadávky. Ti dva vlezli dovnitř a Geoff ustoupil, ale stále mířil zbraní do davu.
Rozhlédl se po lidech. Někteří byli beznadějně opilí, jiní byli rozčilení a pokřikovali, že by měli vzít loď útokem, jiní byli očividně jenom k smrti vyděšení. Věděl, že kdyby se je snažil třídit, kdo si nejvíc zaslouží vzít nahoru, situace by se ošklivě zhoršila. Zaslechl, jak naskočilo zapalovací zařízení motoru Lazaru.
Ukázal nejprve na komandér-poručíka a potom na muže a ženy nejblíže k žebříku, ale dal si dobrý pozor, aby vybral dva, kteří, jak viděl, měli na uniformě pilotní odznak.
"Vy pojďte honem dovnitř!"
Dychtivě se vydrápali po žebříku, a když prošel dveřmi desátý, Geoff se snažil vchod zablokovat. Jakýsi hřmotný obtloustlý desátník loďstva se však dobýval dovnitř.
"Zpátky, sakra!"
"Já letím taky, himlhergot," a dav za desátníkem začal povykovat a vrhl se kupředu. Zapalování chytilo a motor Lazaru se rozběhl. Několik lidí z davu, kteří se octli příliš blízko zádě, odhodila rázová vlna.
"Ty hajzle, já letím taky!"
Desátník sáhl po Geoffově zbrani. Geoff kousek uhnul a stiskl spoušť. Výstřel zasáhl desátníka do ramene a srazil ho s žebříku. Geoff, naplněný odporem vůči tomu, co právě udělal, vyhlédl a podíval se na muže, jenž se svíjel na zemi. Dav na chvíli zaraženě zmlkl a Geoff jejich zaváhání využil k tomu, aby vytáhl žebřík, než se ho chytí někdo jiný, a zavřel dveře.
Těch deset, které vybral, se rozestavilo podél úzké chodby vedoucí od pilotní kabiny na přídi k ocasnímu střelišti. Několik z nich vidělo tu střelbu a sledovalo teď Geoffa šokovaným pohledem.
Komandér-poručík vykročil k Tolwynovi, jako by mu chtěl zahradit cestu do pilotní kabiny.
"Jsem z Antillu a nařizuju vám, abyste tam zaletěl ze všeho nejdřív."
"Poslechněte, komandére," pravil Geoff chladně, "téhle lodi velí komandér Turner a poletím, kam řekne on. Rozumíte?"

"Já se musím hned vrátit na svou loď," spustil komandér-poručík, ale zmlkl, když zjistil, že se dívá do hlavně Geoffovy pušky. Spor byl vyřešen. Geoff komandér-poručíka obešel a vešel do kabiny. Vance seděl v levém sedadle, Turner v pravém.
Když se Geoff objevil, Turner se vyškrábal ze sedadla a ujal se pušky.
"Já neumím létat, ani co by se za nehet vešlo," řekl. "Vezměte si to vy."
Zase ten lehounký úsměv.
"Musel jste po něm střelit, jinak se to vyřešit nedalo," dodal Turner a dal si přitom záležet, aby se jeho slova donesla těm vzadu v přístupové chodbě. Potom se obrátil a podíval se na ně, jako by si teprve všiml jejich přítomnosti.
"Máme namířeno na Concordii. Jestli to někomu z vás vadí, ať okamžitě vypadne."
Nikdo se neozval.
"Bude to házet, lidi, takže si lehněte na zem a držte se."
Turner se usadil na sedadlo za Geoffem a připoutal se. Vance se napojil na kanál řídicího střediska, několik vteřin poslouchal panující rádiový chaos, přijímač vypnul a ohlédl se po Geoffovi.
"Kašlu na povolení. Geoffe, měj oči na stopkách. Zvednu to rovnou z pojížděcí dráhy."
Geoff se jenom ušklíbl, když Vance vyjel z parkovací stojánky a propletl se mezi půltuctem aerokosmických transportérů, které se vlekly k vzletové dráze. Dojel na pojížděcí dráhu, zapnul vysílačku, oznámil svůj úmysl, srovnal loď s osou dráhy a dal plný plyn. Geoff zahlédl transportní člun, který právě dosedl na hlavní dráze a spěšněji opouštěl, aby udělal místo dalšímu transportéru, který dosedl těsně za ním.
"Toho přeletíme," prohlásil Vance a stlačil páku připustí paliva na doraz. Lazarus ožil. Geoff sledoval rychlost a všechny ostatní přístroje ignoroval. Kdyby měli poruchu, je po nich. Transportér pokračoval ve střetném kursu.
"Rychlost?"
"Padesát, šedesát, sedmdesát..."
"Měl jsi ty parchanty nechat venku," zavrčel Vance. "Moc těžký náklad."
Geoff neodpověděl. Byli to příslušníci loďstva a jeho by museli napřed zabít, aby nechal vzadu někoho, koho může zachránit a kdo může bojovat.
Vance přitáhl příliš brzy. Příď se nadzdvihla, Lazarus se vznesl několik stop vysoko, zakymácel se ztrátou vztlaku, klesl znovu na zem a zase se vznesl.
"Zasunout podvozek!"
Geoff překlopil páčku ovládání podvozku a vrhl letmý pohled na ukazatele. Vznášeli se nyní ve vzduchu na hranici pádové rychlosti. Jestli znovu klesnou, je po všem a narazí přímo do transportéru, který přejíždí pojížděcí dráhu sto yardů před nimi. Neodvrátil však pohled a dál se díval na transportér. Ucítil, jak Vance na okamžik nepatrně přitáhl řídicí páku ještě víc k sobě. Nabrali tucet stop výšky a potom Vance páku zase potlačil, když Lazarus zachvěním signalizoval možný pád. Transportér těsně minuli... Geoff na okamžik zahlédl druhého pilota, jak se vytřeštěnýma očima dívá vzhůru na ně a ústa má otevřená, jako by jim nadával. Lazarus se opět propadl, až měl Geoff zajisté, že se rozplácnou o zem, ale přece jen neklesl těch posledních několik stop, jež je dělily od neštěstí.
"Zabral přízemní efekt," prohlásil Vance lhostejně. "Už je to v pohodě."
Rychlost rostla a o několik vteřin později Vance znovu přizdvihl příď a začal stoupat.
"Mládenci, to byl ten nejošemetnější vzlet, jaký jsem kdy viděl," povzdychl si Turner. Vance se ohlédl přes rameno.
"Brnkačka, pane."
Vance nasadil stoupání v pětačtyřicetistupňovém úhlu. Přídavné spalování burácelo a hltalo kapalný vodík z nádrží.
"Pamatuj, co říkal ten vrchní mechanik na Pekelné díře o omezeném přetížení," prohlásil Geoff jakoby mimochodem.
"Já vím, díky. Jenže teď trochu spěcháme." Několik vteřin nato už Geoff rozeznával nad hlavou hvězdy.
* * *
"Můj pane, přišli jsme o letounovou loď," oznámil Džukaga a zůstal stát po boku admirála Nargtha.
Nargth se na Vakkova syna překvapeně podíval.
"Právě jsem dostal hlášení od obsluhy radaru. Před několika minutami měla podle plánu přeskočit jako pátá v pořadí letounová loď Kathuga. Místo ní vylétl z přeskokového bodu proud trosek a jedna byla identifikována jako příď Kathugy. Buď se špatně srovnala při vletu, anebo v té rychlosti pole přeskokového motoru neobklopilo celou loď."
"Na té lodi byl druhý syn mého bratra," řekl Nargth tiše. Bez dalšího slova se od Džukagy odvrátil.
Princ Ratha zaryčel divokou, nespoutanou rozjařeností, když ho přetížení vtisklo do sedadla a katapult lodě vymrštil jeho stroj do vesmírného prostoru. Přidal plyn, snesl se před letounovou loď, a jakmile měl kolem sebe volno, spustil motory naplno včetně přivěšených jednotek. Z té uvolněné síly se mu rozbušilo srdce a princ se řítil kupředu, nedbaje na volání svých čísel a dalších tří pilotů jeho roje. Cílová oblast se dosud jevila jenom jako tečka ve středu jeho obrazovky. Ani se na ni nemusel dívat, stačilo mu následovat tucty polohových světel letounů, jež byly vypuštěny před ním. Dosud ho rozčilovalo, že mu otec nařídil, aby letěl s druhou perutí, místo aby měl tu čest být prvním stíhačem vypuštěným z první letounové lodě. Ale přesto se bude zpívat o tom, že se účastnil prvního útoku na Konfederaci, který jediným úderem rozdrtil její moc.
* * *
"Concordie, sedáme na palubu!"
"Pane, nemáte ještě povolení k přistání."
Winston popadl mikrofon vysílačky a zapnul jej. "Je tam komandér-poručík Valeri Olsonová?"
"Nemám oprávnění o tom s vámi mluvit, pane."
Chvilku bylo ticho a potom se ozval jiný hlas.
"Winstone, tady je Valeri. Máte povolení přistát. Hoďte sebou, ať jste tady, setkáme se na palubě."

Turner se podíval na Vance. "Protlačíte tuhle věc vzletovým otvorem?"
"Těsně, pane, ale myslím, že to zvládneme."
Bylo to poprvé, kdy Geoff viděl Concordii. Vzlétli na její úroveň několik kilometrů od pravoboku a nyní kroužili, aby nasadili na čelní přiblížení k letové palubě. Geoff cítil, jak se mu zrychluje tep. Loď byla krásná, mnohem krásnější, než si kdy představoval. Měla štíhlý tvar a její bílý nátěr se svěže leskl v ostrém slunečním světle. Když nasadili na závěrečné přiblížení, sevřelo se mu hrdlo při pohledu na emblém loďstva namalovaný na přídi. Kam až jeho paměť sahala, měl pro tento symbol vždycky slabost. Ale dnes to bylo něco jiného. Jsou ve válce, řítí se na ně první útok a tato loď je hrotem kopí, které musí tento útok zastavit.
"Dej ruce z řízení, Geoffe," ozval se tiše Vance. Geoff pustil řídicí páku, opřel se a pozoroval, jak Vance srovnává Lazarus s vzletovým otvorem letové paluby. Zlehka ťukl do ovládání svislých řídicích motorů, aby Lazarus klesl ještě o metr a proklouzl vzletovým otvorem se sotva půlmetrovou rezervou pro svislou ocasní plochu. Geoff vycítil, jak je Vance napjatý. Kdyby se mu přiblížení nepovedlo a kdyby havaroval, mohlo by se stát, že zablokují výletový otvor, což by pro letounovou loď jistojistě znamenalo rozsudek smrti.
Vance stočil Lazarus o pětačtyřicet stupňů, vyklidil letovou palubu a zaparkoval Lazarus mezi dva osobní transportní čluny. Geoff poprvé uviděl těžkou letounovou loď zevnitř. Jediná jeho předchozí zkušenost pocházela ze staré cvičné lodi Schweinfurt, kde prováděl kvalifikační přistání pro přelety mezi vesmírným prostorem a atmosférou. Vzletová paluba se zdála obrovská a byla plná zdánlivého bláznivého zmatku. Kolem řady stíhacích Wildcatů se hemžili mechanici a doplňovali palivo a výzbroj. Přesto Geoff věděl, že to, co navenek vyhlíží jako naprostý blázinec, je ve skutečnosti sehraný dril.
Turner už vyskočil ze sedadla a překračoval pasažéry. Když se dostal dozadu, otevřel vchod, zatímco Geoff a Vance vypínali palubní systémy Lazaru. Když Geoff vystoupil na palubu Concordie, spatřil Turnera mluvit s řídícím vzletů, zřetelně poznatelným podle křiklavě červené baseballové čapky.
Zavolali mladou příslušnici mužstva a ta poklusem odvedla Turnera pryč.
Geoff se ohlédl po Vanceovi. "Raději bychom se ho měli držet, můžeme být ještě užiteční."
Oba se rozběhli za Turnerem a nechali za sebou naprosto zmatené pasažéry stát v tichém hloučku. Proběhli dvojitými bezpečnostními dveřmi, které za nimi hlídka námořní pěchoty zavřela, dohonili Turnera, když spěchal několik pater po schodech nahoru, stráž je pustila dalšími dvojitými dveřmi a konečně dorazili do střediska bojových informací uprostřed lodi.
"Valeri, jaké jsou nejnovější zprávy?" otázal se Turner, když přistoupil k ženě s hodností komandér-poručíka, jež si upřeně prohlížela holodisplej zaplňující střed místnosti.
Komandér-poručík Valeri Olsonová přistoupila blíž k holopoli, zvedla ovladač a stiskla tlačítko. Na obrazovce se objevilo několik set zářících červených teček, od nichž vedly tenké čáry. Všechny se protínaly v jediném bodě.
"V této chvíli sem míří víc než tři sta úderných letounů, komandére, směsice stíhaček třídy Kala a těžkých útočných bombardérů třídy Gomora. První vlna dosáhne vnějšího obranného perimetru za dvacet sedm minut."
"Letí zatraceně rychle," poznamenal Vance.
"Před necelou minutou čtyři z nich zpomalily, aby zničily lehkou korvetu, jež byla na půli cesty k přeskokovému bodu na běžné hlídce. Těsně předtím, než jsme o loď přišli, hlásila, že všechny útočící stroje mají přivěšené přídavné motory."
"A těžké lodě?" zeptal se Turner.
Znovu stiskla tlačítko na ovladači a v holopoli se zobrazil pohled na soustavu shora, na němž byly zachyceny McAuliffe a přeskokový bod Alfa. Nedaleko přeskokového bodu bylo vidět sevřený shluk červených teček a zhruba půl tuctu teček se v řadě za sebou sunulo dovnitř soustavy.
"Pět letounových lodí, před nimi dvě bitevní. Za nimi zatím další čtyři bitevní lodě, osm křižníků a dvě těžké výsadkové lodě."
"To není ta flotila, kterou jsme viděli," řekl Turner a ohlédl se po Geoffovi a Vanceovi. "Tohle je hlavní úderné uskupení. Ta druhá flotila teď určitě útočí na Landreich, jak jsme odhadovali."
Turner obešel holopole a obrátil se k Valeri.
"Jste nejvyšší přítomný důstojník na palubě?"
"Ano, pane."
"Kde je kapitán Mifune?"
"Stále dole na McAuliffu, pane. Podle posledních zpráv si vyžádal Hurricane, ale provoz na Johnsonově ostrově je totálně rozhozený. Měli tam ošklivou havárii na hlavní dráze. Bude mu trvat nejméně pětačtyřicet minut, než se dostane nahoru."
"Motory jsou v chodu?"
"Budeme připraveni k odletu za..." zaváhala a podívala se na displej s technickými údaji, "...za dvaatřicet minut, pane."
"Jaké máte rozkazy od kapitána Mifuna?"
"Počkat na jeho přílet. Admirál Long nařídil všem lodím opustit kotviště, ale zůstat uvnitř štítu orbitální základny."
"A jiné rádiové zprávy?"
"Zachytili jsme nadsvětelný signál z nejvyššího velitelství. Také šifrovanou zprávu od operačního svazu kontraadmirála Dayanové. Blíží se k přeskokovému bodu Delta, ale jsou ještě skoro deset hodin letu daleko."
"Dayanová sem letí? Díky Bohu. Co má s sebou?"
"Dva bitevníky a letounovku Ark Royal plus doprovod."
"Sakra," zašeptal Turner. "To nebude ani zdaleka stačit." Zhluboka se nadechl. "Valeri, před dvaceti lety jste byla zatraceně dobrá studentka. Vzpomínáte si na štábní cvičení Panama?"

Usmála se a podívala se na holopole. "Máme ho přímo tady. Mají zbraň, která pronikne štítem, o tom není pochyb. Jinak by neútočili tímhle způsobem."
"Za tohle vezmu odpovědnost na sebe," řekl Turner tiše a napřímil se do pozoru. "Komandér-poručíku Valeri Olsonová, podle nařízení článku sedmnáct řádů loďstva tímto přebírám velení jakožto nejvyšší přítomný důstojník na palubě v době krize."
Olsonové přelétl po tváři úsměv. Ohlédla se po seržantovi, který stál u hlavního pultu.
"Seržante, slyšel jste rozkaz komandéra Turnera. Uznávám pravomoc komandéra Turnera a tímto mu předávám velení Concordie. Zaznamenejte čas, seržante."
Geoff sledoval ten formalizovaný rituál odehrávající se uprostřed zmatku na můstku. Několik tuctů příslušníků mužstva i důstojníků jenom chvilku sledovalo, co se děje, a potom se zase vrátilo k zoufalému úsilí uvést loď do provozu.
Olsonová zasalutovala a předala Turnerovi ovladač holopole. Turner opětoval pozdrav.
"Kolik personálu není na palubě?"
"V tuto chvíli máme na palubě jenom něco přes čtyřicet procent lidí, pane."
"Piloti?"
"Dvacet devět z osmdesáti tří, pane."
Turner přistoupil k hlavnímu pultu a rozhlédl se po mikrofonu. Seržant, jako by vycítil, co nový kapitán chce, vytáhl jeden ze závěsu na pultu a podal mu jej.
"Přepněte mě na palubní rozhlas," požádal ho Turner a seržant stiskl tlačítko.
"Tady komandér Turner. Byl jsem na McAuliffu na základě zvláštního pověření od admirála Banbridge. Ti z vás, kdo absolvovali akademii, si na mne možná pamatují." Zaváhal, protože věděl, že u mnohých měl pověst roztržitého profesora. K čertu s utajovanými informacemi, vždyť to bylo už před dvaceti lety. "Měl bych ještě dodat, že předtím jsem velel Šestému komandu námořní pěchoty, takže mám bojové zkušenosti."
Vyčkal několik vteřin a pokračoval: "Jako nejvyšší přítomný důstojník na palubě jsem oficiálně převzal velení lodi, dokud se na palubu nevrátí kapitán nebo výkonný důstojník. Jak víte, Kilrathové na nás zákeřně zaútočili. Za necelých třicet minut jejich stíhačky a bombardéry dolétnou do oblasti vnějšího štítu. Máme důvod se domnívat, že mají zbraně schopné našimi štíty proniknout."
Počkal, až jeho slova všem dojdou.
"Když zůstaneme tady, Concordia bude zničena. Proto spouštíme motory, vyletíme do kosmického prostoru a budeme s touto lodí bojovat takovým způsobem, k jakému byla určena. Budu k vám upřímný. Možná tento den nepřežijeme, ale jestli nám osud určil zemřít, Concordia padne v boji a vezmeme pár těch parchantů s sebou!"
Geoff uslyšel, jak se po lodi rozléhá odhodlaný rozhněvaný jásot, k němuž se přidal i personál v bojovém středisku.
"Všichni piloti do letounů a připravit se na vzlet, jakmile opustíme štít základny."
Turner vypnul mikrofon. Nastala chvilka ticha a pak se posádka vrátila ke své práci.
"Richardsi, Tolwyne."
Turner jim pokynul, aby k němu přistoupili. "Vanci, vy uhánějte na letovou palubu a popadněte nějaký volný letoun."
Richards se radostně zazubil, zasalutoval a odběhl.
Turner se podíval na Geoffa, jako by zvažoval nějaké rozhodnutí.
"Už jste někdy pilotoval Wildcat?"
"Jenom v simulátoru, pane."
Turner přikývl. "Mohl bych vás využít tady, synu, ale co chcete vy sám?"
Geoff si tu informaci přebíral v hlavě. Věděl, že ani s plným náletem na simulátoru nemá nalétáno dost. Loďstvo obvykle předpokládalo minimálně pět set letových hodin na Wildcatu, než přidělilo nového pilota k bojovému wingu. A přesto když zůstane tady - a nikdo mu to nemůže vyčítat - věděl, že si to sám bude vyčítat až do konce života.
"Rád bych si po těch parchantech práskl, pane."
Turnerovi zahalil tvář výraz nekonečného smutku a Geoff si uvědomil, že se komandér cítí, jako by posílal dalšího mladíka na jistou smrt.
"Dneska umře spousta skvělých lidí, pane," řekl Geoff. "Budu v dobré společnosti."
Turner neodpověděl. Místo zasalutování napřáhl ruku.
Geoff mu ji stiskl, o krok ustoupil, zasalutoval a odběhl z můstku.

## Kapitola třináctá
## Soustava McAuliffe

"Můj pane, čelo útoku by se mělo právě blížit k cíli!"
Korunní princ neodpověděl. Fakty nepodložený hovor znamenal v této chvíli plýtvání dechem. Uvědomoval si, že za hodinu se buď stane největší lovcem v historii říše, anebo zahyne vlastní rukou. Tolik věřil svému plánu, zejména téhle jeho části, úderu, jenž má zničit hlavní základnu Konfederace a flotilu letounových lodí, která zde měla stanoviště. Ale mnoho se toho mohlo zvrtnout a skutečně se také zvrtlo. Ztráta letounové lodi při přeskoku ho připravila o téměř pětinu všech útočných letounů. Bylo nutno přerozdělit cíle za pochodu, což ještě zvýšilo zmatek. A ztracené síly představovaly důležitou zálohu, která může ovlivnit jeho plány po útoku.
Také Nargth si stavěl hlavu. Bitevní lodě se opožďovaly, neboť admirál trval na náležité taktické formaci. Žádné z plavidel útočné vlny neneslo zařízení pro vysílání zhuštěných signálů. Dva čluny, které měly provázet útok bez výzbroje a sloužit tomuto účelu, nebyly k dispozici. O jeden přišli spolu se zničenou letounovou lodí, druhému se porouchaly oba motory hned po vzletu. Časová prodleva při použití běžných rádiových vln se natáhla už na zhruba osm minut a nebude se zkracovat, dokud nezačne boj a letounové lodě nebudou útočné stroje opět dohánět. Takové

zpoždění signálu může mít zásadní význam v případě nutnosti přesměrovat útok.
A přesto... sledoval nejnovější nadsvětelný sken, jehož výsledky se objevily na obrazovce. Všechny lodě se nacházely buď ještě na kotvištích, anebo uvnitř těžkého štítu. Půl tuctu jich vyzařovalo tepelné stopy nabíhajících motorů, ale většina jich byla dosud chladných. Zachycené rádiové signály nebyly nijak šifrované a svědčily o rozsáhlé panice.
Korunní princ se vrátil k velitelskému křeslu, posadil se a čekal, jak dopadne první a nejdůležitější část útoku.
Princ Ratha měl pocit, že ztrácí zrak, jak se mu vlivem přetížení odlévá krev z hlavy. Zavřel oči a zápasil s dechem. Jeho stíhačka se třásla a skřípala namáháním poté, co zažehl všechny motory, aby zbrzdil vysokou rychlost před zteči cíle. Otevřel oči, aby si prohlédl přístroje, a potom se rozhlédl kolem. Během brzdicího manévru byl obrácen zády k cílové oblasti. Zahlédl záblesk světla, když jedna stíhačka nevydržela namáhání a rozpadla se. Trosky se rozstříkly do stále se rozšiřujícího vějíře.
První vlna začala pronikat do atmosféry planety a nesetkala se s žádným odporem. Příštích několik vteřin rozhodne...
* * *
Hlavní seržant Manuel Ulandi vykročil z budovy velitelství, zapálil si další doutník a zahleděl se k horám na sever od města. Třicet let disciplíny by mu nedovolilo cítit zhnusení vůči admirálovi, který byl jeho nadřízeným, nicméně jeho rozpoložení se tomu velice blížilo. Velení se naprosto rozpadlo. Rozkazy byly vydávány jenom proto, aby byly po minutě nahrazeny opačnými a později znovu změněny. Zaslechl hřmění vzlétající letky Hurricanů, a když se ohlédl přes rameno, spatřil je, jak se zvedají, naklánějí do zatáčky a s plameny přídavného spalování šlehajícími ze zádě uhánějí k západu. Z města sem doléhalo houkání sirén, zatímco kolem transportních člunů na stojánkách se hemžil hysterický dav personálu odříznutého od svých lodí. Tisíce jiných se hnaly k úpatí vesmírné věže a seržant zavrtěl hlavou.
"Chudáci," vzdychl. "Až ji Kočičáci vyhodí do vzduchu, chytne je to taky."
Z velitelství vyběhl oddíl námořní pěchoty a obstoupil dvoumístný cvičný Hurricane, který byl mezitím přivlečen ke dveřím budovy. Ulandi sledoval, jak vychází admirál Long a usazuje se na zadní sedadlo stroje. Pilot sedící už na svém místě stáhl překryt kabiny a zamkl jej. Hurricane spustil motor a mezi vraky několika letounů, které do sebe ve zmatku narazily, se proplétal k pojížděcí dráze. Aniž by čekal, až se uvolní vzletová dráha, Hurricane zapnul přídavné spalování, rozjel se po betonové parkovací ploše, pak po tom, co na tomto světě nahrazovalo trávu, a konečně se vznesl a přešel do svislého stoupání.
Z oblohy zahřmělo táhlé dunění sonického třesku. Ulandi si zastínil oči a spatřil asi dvacet kondenzačních stop, jež se sunuly od západu. Hurricany už bylo vidět jenom jako svítící tečky, které zmizely z dohledu, když prolétly chvějivým vlněním štítů. Slyšel praskání, jak štíty přecházely na maximální výkon, a výhled skrz ně se natolik zkreslil, že to, co leželo mimo základnu, vyhlíželo jako chvějivá fata morgana. Jakákoliv loď, která narazí do štítu vysokou rychlostí, se rozbije na padrť. Když zpomalí na podzvukovou rychlost, aby štítem pronikla, rozstřílejí ji obranné baterie... tak alespoň zněla teorie.
I přes to chvění viděl, jak se nad reaktory pohřbenými hluboko pod horami, jeden dokonce přímo pod Highcroftem, rozprostírají mohutné štíty jako klobouky hub.
Vsadím se, že lampasáci, kteří tam zůstali trčet, se poserou, pomyslel si Ulandi s úšklebkem.
Na západě zasvítily záblesky, jeden z nich tak zářivě jasný, že přiměl Ulandiho, aby odvrátil pohled.
Jaderný výbuch, uvědomil si. Sáhl na přilbu, stáhl ochranné brýle a obrátil se zpátky. Všechno bylo černé kromě žhavé koule, jež se rozpínala a rozplývala. Brýle se postupně přizpůsobovaly úrovni osvětlení a po několika vteřinách se začalo pozadí zase rozjasňovat, ale vzápětí znovu potemnělo, když oblohu ozářilo půl tuctu dalších jaderných výbuchů.
Ulandi ustoupil pod ochranu chodby. Pozemní obrana zahájila činnost a on ucítil, jak se mu chvěje země pod nohama, když baterie za štítem spustily přehradnou palbu.
"Seržante?"
Krčila se za ním desátník oddílu vojenské policie z velitelství.
"Jenom se dívám na tu estrádu."
"Všichni utíkají dolů do krytů, seržante."
Ulandi se usmál a potáhl z doutníku.
"Radši tam utíkejte taky..." pohlédl na její jmenovku, ".. desátníku Dannerová. Já přijdu za chviličku."
Po obloze se rozlila další záře.
"Co to, sakra, bylo?"
"Řek bych, že na nás Kočičáci házej jaderný bomby, aby vyřídili stíhačky a pozemní obranu."
"Seržante, tady venku nás usmaží!"
"Štíty většinu výbuchu odstíněj, ale vy byste měla jít radši dovnitř, desátníku."
Mladá žena na něj nervózně pohlédla a pokrčila rameny.
"Stejně už je nejspíš po nás," zašeptala a nehnula se odtamtud.
Odepnula od opasku příruční vysílačku, zapnula ji a navolila kanál. Z reproduktoru syčel a praskal statický šum.
"Mám jich tu deset, deset bombardérů směr dva devět šest, andělé sedmdesát tři, osm kiláků od štítu... mám ho na ocase, sundejte ho ze mne..."
Ulandi poslouchal jen na půl ucha, když dívka zvedla vysílačku a snažila se přitom udržet ruce v klidu, aby se jí netřásly. Další jaderná exploze. Ulandi stojící ve stínu chodby viděl, jak ostrá bílá záře osvítila město ležící vně štítu základny. Městem se prohnala tlaková vlna výbuchu, vyrážela okna a bourala některé chatrnější budovy. Ulandi smutně zapřemítal, jestlipak ještě stojí Čtyřdolarová Suzie. Stará Suzie nejspíš zrovna nalévala zadarmo.
"Bombardéry zpomalujou... mám je, mám je!"
Jedna z baterií Oštěpů na opačné straně města spustila a rakety se na sloupech dýmu a ohně vyřítily k nebi. Další pruhy ohně vytryskly shora dolů. Ulandi se obrátil a přitiskl dívku ke zdi. Další záblesk světla, tentokrát mnohem

jasnější.
"Oštěpy jsou vyřízené, jaderný impuls..." slova utonula v praskání vysílačky, ale potom se znovu ozvala zřetelně.
"Co to, sakra... bombardéry odhodily výzbroj v rychlosti deset machu..." Chvilička ticha. "Ty zatracené střely pronikají skrz štíty reaktorů! Co to má, ksakru, znamenat, střely proni..."
Ulandi ucítil, jak se mu země pod nohama zvedá a kymácí, když se půl tuctu torpéd opatřených průbojnými jadernými hlavicemi zabořilo do reaktorů severně od základny. Praskání štítů ztichlo. Přikrčil se, přitáhl k sobě dívčinu hlavu a pevněji držel. Začala vzlykat a on měl v tu chvíli pocit, jako by zase držel vlastní dceru a utěšoval ji, aby se nebála noční bouřky.
Otřesy země ustaly, zář pohasla a on se konečně ohlédl. Severní oblohu zaplňovalo šest sloupů ohně a kouře.
"Přilétají další bombardéry... napočítal jsem jich přes třicet, směr tři jedna devět, andělé jedna pět osm..." Na západní straně základny se vznítila exploze a vysílačka zmlkla.
"Teď půjdou po věži," prohlásil Ulandi, vyšel z budovy i s mladičkou desátnicí, jež se ho držela jako klíště, a sledoval, jak se k nim řítí kilrathský bombardér tak nízko, že se za ním zvedají prašné víry. Prosvištěl po délce dráhy na východ, potom se naklonil a stočil se trochu k jihu. Pod jeho trupem se dvakrát zablesklo a na cestu se vydaly dvě řízené střely.
"To budou nejspíš malý jaderný bomby," poznamenal Ulandi.
"Proč nebombardujou nás?" zeptala se desátník a přemáhala se, aby její nechvěl hlas.
"Základnu chtěj sami, ale když zbouraj věž, možná s sebou strhne lodě, který k ní jsou ještě připojený."
Bombardér ostře zabočil, náhle pronásledován půl tuctem Oštěpů. Za letounem se rozprskla řada klamných cílů, jeden z Oštěpů uhnul a vybuchl, ale ostatní střely dostihly cíl. Ulandiho zaplavil chmurný pocit zadostiučinění a dívka vedle něho dala průchod svým emocím vítězoslavným výkřikem. Jenže útočník svůj úkol už splnil. Jednu ze střel dostala pozemní protivzdušná obrana rozmístěná kolem úpatí věže, ale druhá, o ráži šedesáti kilotun, se zaryla do duraocelové konstrukce a vybuchla. Kdyby tohle byl jediný účinek zbraně, věž by to možná přečkala, jenže rázová vlna vyvolala osudné kmity, jako když se rozechvěje napnutá struna. Kmit vyvolaný výbuchem doputoval k zemi, kde byla věž pevně ukotvená, a odrazil se zpět. Reaktivní motory rozmístěné po délce věže, jež měly vyrovnávat pohyby způsobené zemětřeseními, nyní pracovaly naplno, aby vyrovnaly průhyb způsobený výbuchem. Jenže když k nim dorazil odražený kmit, sečetlo se jeho působení s působením motorů. Věž se rozlomila několik kilometrů nad místem, kde hlavice vybuchla.
Vesmírná věž spojující McAuliffe se základnou Alexandrie více než dvacet tisíc kilometrů vysoko se začala hroutit. Vzhledem k její velikosti bude několik minut trvat, než ti na vrcholu věže vůbec něco ucítí, ale až věž začne padat, strhne s sebou všechny lodě, které se nacházejí v kotvištích.
Ulandi nemohl než obdivovat Kočičáky a mistrovské schopnosti a koordinaci, které při útoku předvedli. Udeřili s chirurgickou přesností a vyřídili reaktory zásobující tisíci gigawattu energie štíty, jež byly po sto let prohlašovány za nepřekonatelnou obranu. Bez štítů pak veškerá na nich vybudovaná obranná doktrína a infrastruktura byla jen rozbitá hračka čekající na rozšlápnutí.
Na jihu zahlédl několik záblesků odraženého světla. Ty rychle nabyly podoby formace kilrathských stíhaček přilétajících ostřelovat základnu a všechno, co by ještě kladlo odpor.
Třicet let, pomyslel si, třicet let se chystáme na tuhle chvíli a teď...
Dlouze potáhl z doutníku a zvolna vyfoukl kouř. To je sranda, pomyslel si. Teď už si nemusím dělat starosti s tím, jaký sajrajty šlukuju. A potáhl znovu tak mocně, až se žhavý konec doutníku rozzářil jasnou červení.
"Já mám strach."
Podíval se dolů a uviděl vyděšené oči. Hlavní seržant Manuel Ulandi vydal konejšivý zvuk, jako by utišoval vylekané dítě, přitáhl ji blíž k sobě a přitiskl si ji obličejem k hrudi.
Radši ať to dostane tady nahoře, než aby zůstala zasypaná ve sklepě, pomyslel si. Držel vojačku, jež byla vlastně ještě dítě, a díval se, jak se stíhačky s blýskajícími zbraněmi blíží.
* * *
"Jak-ta Gal Jak-ta Gal Jak-ta Gal"
Z reproduktorů na můstku vytryskl triumfální pokřik oznamující zničení reaktorů a vyřazení hlavních štítů základny a vzápětí jej přivítaly divoké skřeky a řev neskonalé radosti, jak se okolí korunního prince dalo do bláznivého jásotu. Válečníci zvedali k nebesům pěsti, vysunuté drápy, a někteří si dokonce sami roztrhli žíly, aby mohli cítit a lízat krev. Dokonce i korunní princ se nechal tím okamžikem unést, rituálně si roztrhl předloktí a podržel je nahoře, aby všichni viděli vytékající krev. Příslušníci jeho štábu se kolem něho tlačili a hlasitě mu nabízeli svou krev, aby jednou mohli vyprávět svým mláďatům, jak pili krev s císařem ve chvíli jeho největšího triumfu.
Gilkarg se konečně z té vřavy vymanil a přistoupil k ploché dvojrozměrné obrazovce, na níž se objevil rozvlněný obraz zaznamenaný ocasním střelcem jednoho bombardéru. Nad pozemní základnou přelétaly stíhačky a pod jejich útoky vyšlehávaly stovky ohňů. Když bombardér zatočil, ukázala se vesmírná věž. Konstrukce byla tak obrovská, až se zdálo, že její rozpad odspodu nahoru po tucty kilometrů dlouhých kusech probíhá jako zpomalený film.
"Zvítězili jsme!"
Princ se prudce otočil, aby se podíval na toho hlupáka, který pokoušel bohy, aby jim vítězství odňali. Spojový důstojník si uvědomil, že je nanejvýš pošetilé vítat vítězství dřív, než jej bylo dosaženo, a sklonil hlavu.
"Teprve to začalo," zahřměl Gilkarg.

* * *
"Kormidelníku, plný plyn, okamžitě!"
"Sotva jsme rozehřáli motory," ozvala se nervózní odpověď. "Potřebujeme ještě pět minut, jinak nám můžou prasknout

čerpadla."
"Za pět minut je po nás. Plný plyn, a to hned!" Turner přepnul interkom na velín štítů.
"Ochranné štíty?"
"Tady štíty, pane."
"Jakmile se motory rozběhnou naplno, zapněte štíty na padesát procent. Řeknu vám, až budete moci vytáhnout víc."
"Rozkaz, pane."
Komandér Turner vypnul spojení a podíval se zase na pravoboční výhledovou obrazovku. Největší nápor kilrathského útoku se přeháněl přes vzdálený okraj základny. Očekával sice, že jejich útok půjde přímo po pozemních reaktorech, ale rychlost, s níž byly zničeny, byla šokující. Deset nebo patnáct minut navíc, o které se modlil, prostě nebylo k dispozici.
"Pane?"
Jedna žena ze skupiny analýzy boje se ohlížela od svého stanoviště a máváním ho přivolávala k sobě.
Přistoupil k ní a ona shrnula sluchátka z uší.
"Pane, právě jsem slyšela zprávu z jedné baterie nedaleko generátoru štítů číslo tři. Tvrdí, že zřetelně viděli, jak střela proniká štítem velmi vysokou rychlostí. Zachytili to na video a poslali to."
"Dobrá práce, svobodníku. Podíváme se na to."
Na obrazovce se objevil rozblikaný záběr s měřítkem pod střelou, jež prozrazovalo, že je téměř patnáct metrů dlouhá a má dva metry v průměru. Byla to dosud největší zbraň, jakou viděl vypuštěnou z kosmického letounu. Sledoval zrnitý obraz, jak střela prochází štítem a o několik vteřin později mizí v záblesku termonukleárního výbuchu.
"Měla deset machů, když dopadala." Na chvilku se odmlčela a potom se rozzářila.
"Pane, volá Ark Royal Nadsvětelný signál zblízka."
"Kde?"
"Hned je přepnu."
"McAuliffe, McAuliffe, tady je Ark Royal."
Na obrazovce se objevil záběr kapitána Ark Royal a Turner se nedokázal zdržet úsměvu.
"Admirále Dayanová, díky Bohu," vykřikl. "Tady Turner, zastupující velitel Concordie. Kde, sakra, jste?"
"Winstone? Jak ses tam dostal?"
"Teď není čas na vysvětlování, Naomi. Tady je hotové peklo. Ztrácíme základnu."
Podíval se na obrazovku situačního zákresu a spatřil modrou skvrnku, která se právě objevila u přeskokového bodu Delta. Operační svaz Dayanové vlétal do soustavy, ale byl dosud hodiny vzdálen.
"Ty jsi přímo na scéně, co máme podle tebe udělat?"
Naomi jeden rok jako externista učila na akademii taktiku letounových lodí a rozhodně patřila k mladým průbojným příslušníkům loďstva. Turner byl rád, že se Naomi neohání hodností a že uznává, že on má na místě lepší přehled o situaci.
"Za chviličku vypracuji přehled, nezavěšuj."
Ustoupil a prohlédl si výhledové obrazovky.
"Navigační, vypočtěte nejvhodnější trajektorii pro setkání s Ark Royal. Spojové, pošlete všechny údaje, které zatím o útoku máme, výkonnému důstojníkovi Ark Royal.
"Coral Sea to dostala!" zaslechl něčí výkřik. Obrazovka se soustředila na nejtěžší letounovou loď flotily. Té se sice podařilo za pomoci řídicích motorů odpoutat od věže, ale Kočičáci už se do ní pustili. Hemžilo se kolem ní několik tuctů bombardérů a stíhaček a loď se lámala vejpůl, uvnitř zuřily výbuchy a šlehaly ven z jediné vzletové rampy staré letounovky.
Odvrátil se a zadíval se zase na přední výhled, kde bylo vidět vesmírnou věž. Ta už se dávala do pohybu; roztřásla se, když konečně dorazila vlna způsobená výbuchem o dvacet tisíc kilometrů níž. K pavučině kotvišť byly dosud připojeny desítky lodí. Mnohé z nich využily systému tísňového odpojení a odstřelily západky, které je k věži přidržovaly. Menší plavidla, schopná spustit motory rychleji, prchala všemi směry pryč, ale větší lodě, které dosud čerpaly energii z věže, byly bezmocné, jakkoliv se jejich velitelé zuřivě snažili manévrovat a vzdálit od věže za pomoci pouze málo výkonných řídicích motorů.
Bitevní loď Bělorusko se už sice odpojila, ale vznášela se nehybně. Věž se začala naklánět a zdálo se, že se jenom zlehka otřela o její bok. Vzhledem k velikosti plavidla i věže to vypadalo jenom jako nevinné ťuknutí, nicméně Turner věděl, že to byla osudná srážka tisíců tun hmoty. Bitevní loď se po úderu dala do pohybu, jako by se prostě sunoula stranou... a potom trup praskl. Několik vteřin nato loď vybuchla, jak povolila skladiště munice. Exploze se rozšířila ven, obklopila fregatu, jež kotvila u věže o něco výš, a ta vybuchla také. Výbuchy se šířily po celé věži a na chvíli zastřely výhled na vlny kilrathských bojových letounů přilétající z opačné strany.
Turner ucítil lehký kolébavý pohyb a na vteřinku ho napadlo, že to je rázová vlna explozí, než si uvědomil, že se Concordia dala do pohybu a zrychluje. Zadržel dech. Jestli se jim rozbije nedostatečně zahřáté palivové čerpadlo, bude to v tuto chvíli. Sekundy ubíhaly a loď stále akcelerovala.
"Mám trajektorii, pane," vykřikl navigační důstojník.
"Předejte ji na Ark Royal."
"Naomi."
"Slyším, Winstone."
"Budete sloužit jako střed shromažďování. Oznam to všem lodím, které to stihly pryč."
"Co vám tam zůstalo?"
"Škrtni si čtyři letounovky a většinu flotily, Naomi."
"Mám to, Winstone."

"Admirál Long volá kapitána Concordie," vmísil se do hovoru spojový důstojník.
"Tohle vysílání jsme nezachytili," řekl Turner klidně.
"Pane?"
"Slyšel jste. Tohle volání jsme nepřijali."
Radista se zasvěceně zašklebil a vypnul kanál.
"Jestli na to později přijdou, jste v troubě."
Turner postřehl, že na můstek přišla Valeri.
"S těmi motory jste to provedla skvěle, Val."
"Co bude s Longem?"
"Víte zatraceně dobře, co chce. Abychom počkali, než se dostane na palubu. Val, když budeme čekat, je po nás."
Tiše se zasmála.
"Naomi, mám potíže s příjmem vysílání admirála Longa," ohlédl se zpět k obrazovce s Dayanovou. "Jak to vypadá u tebe?"
Usmála se. "Máme stejný problém, Winstone. Zavolám ti, jakmile vypustíme orlíky."
"Pospěšte si." Vypnul spojení.
"Val, vyšlete zprávu v otevřené řeči. Concordia je na cestě. Všechny lodě se shromáždí kolem nás a nejvyšší možnou rychlostí se vydají k Ark Royal. Potom pošlete všem lodím údaje z analýzy těch nových střel. Třeba proti nim budeme moci využít bodovou obranu. Potom chci vyslat zhuštěný signál Banbridgeovi. Aktuální údaje o bitvě, videozáznamy ze všech lodí, odeslaná a přijatá vysílání. Kašlete na šifrování, pošlete to otevřeně."
"Otevřeně?"
"Je mi jedno, jestli to zachytí novináři," prohlásil Turner chmurně. "Tenhle průser už nikdo tutlat nebude. Chci, aby se pro jednou dostala ven pravda."
Jeho nová výkonná důstojnice se zazubila a přešla ke spojovému panelu.
Turner se znovu zadíval na chaos kolem vesmírné věže. Výbuchy se stále šířily a mezi ohnivými koulemi zahlédl zánik další bitevní lodi Malta.
Dvě bitevní lodě se však vzdalovaly a pálily ze všech střeleckých stanovišť.
"Blíží se třicet banditů. Nejméně třicet banditů zatáčí k nám a chce nás napadnout!"
Winston zvedl ovladač a přepnul holopole uprostřed místnosti na taktický displej lodi. Uprostřed pole se nacházel symbol Concordie. Na opačném okraji tanku se vznášela hromada modrých a červených teček znázorňujících šířící se bitvu kolem poničené orbitální základny. Z bitevní vřavy se odděloval proud červených světélek a řadil se k čelnímu útoku.
Turner přikývl a zapnul mikrofon, který si připíchl k límci.
"Tady Turner. Všechny stíhačky vzlétnou, opakuji, všechny stíhačky ať vzlétnou. Máme proti sobě přes třicet banditů."

Princ Ratha vydal triumfální pokřik, když za výbuchy trhajícími orbitální základnu zahlédl prchající letounovou loď. Na chvíli už měl strach, že první vlna zničí všechno a jemu nezůstane nic, do čeho by zaťal drápy.
"Tady je Ratha!" oznámil. Pranic se nestaral o kódová jména. Když nepřátelé zjistí, kdo je zanedlouho zničí, tím lépe. Aspoň budou moci proklínat jeho jméno, až se budou odebírat do svého zásvětí.
"Povedu útok. Utvořte formaci podle mne!"

Geoff s očima dokořán přihlížel, jak stíhačka burácí po vzletové rampě a prolétá výletovým otvorem. Mírové postupy byly opuštěny a přídavné spalování naskočilo hned, jakmile se stroj octl mimo štít.
Lekl se, když jeho letounem trhl tahač připojený k příďovému podvozku, který ho odtáhl na rampu a postavil ho jako druhého do řady hned za Vance. Tahač se odpojil a odbočil stranou. Signalista před Vanceovým letounem uskočil, klesl najedno koleno a nataženou levou rukou ukazoval k výletovému otvoru.
Vanceova stíhačka se vyřítila po rampě, prosvištěla polem uzavírajícím výletový otvor a proud výstupních plynů zacloumal Geoffovým letounem.
"Tolwyne, další jdete vy," zašeptal hlas ve sluchátkách.
"Tolwyn připraven."
Sebedůvěra, kterou se snažil sám sobě vsugerovat, zatímco čekal na vzlet, se nacházela jediný stupeň pod bodem vypaření. Skutečně seděl ve Wildcatu úplně poprvé. Simulátor sice frekventantovi zprostředkoval prakticky všechny pocity, ale bez ohledu na to, jak realistický byl, vždycky v něm člověk věděl, že když holopole bíle zazáří a zhasne, stačí stisknout tlačítko "RESET"... jenže ve skutečném životě žádné tlačítko RESET není.
Vzpomněl si, že má rychle zkontrolovat přístroje, ačkoliv vzlet už nemohla zastavit žádná porucha s výjimkou Úplného vysazení motorů. Kdyby se kriticky porouchal kterýkoliv jiný systém, očekávalo se od něj, že přesto vzlétne, honem se uklidí z cesty a bude čekat na smrt.
"Tolwyne... pět, čtyři..."
Signalista před jeho letounem uskočil doleva, sklesl na jedno koleno a ukázal kupředu.
"Vpřed!"
Geoff posunul přípusť paliva na padesát procent. Jelikož tlumení setrvačnosti měl vypnuté, neboť se dosud nacházel v poli Concordie, přetížení ho vmáčklo do sedadla. Hvězdné pole před výletovým otvorem se začalo rychle měnit a Geoff si po chvilkové dezorientaci uvědomil, že loď prudce zatáčí. Když stíhačka prolétala výletovým otvorem, ucítil lehký odpor.

"Tolwyn venku!"
Okamžitě srazil páku připustí paliva na doraz, přecvakl spínač přídavného spalování, vysunul řídicí lapače a současně přitáhl řídicí páku a sklonil ji doprava. Tlumení setrvačnosti naskočilo a tlak na záda polevil. Ve sluchátkách zaslechl pípnutí oznamující, že má nerušené spojení se střediskem bojových informací Concordie a že mu středisko posílá do palubního počítače aktualizované údaje potřebné pro boj. Obrazovka jeho terminálu se rozsvítila. Pracovala s údaji z CIC, takže se nemusel prozrazovat tím, že by používal palubní radar.
"Tolwyne, zařaďte se mi na pravou pozici!" To byl Vance.
Úzkostlivě se rozhlédl kolem. Kde, sakra, je? Měl pocit, jako by měl všechny smysly přetížené. V pozadí byl McAuliffe a Geoff zřetelně viděl záblesky explozí a oblaka dýmu na povrchu planety. Od povrchu planety se zdvíhala polámaná klikatá čára - vesmírná věž, jež se dál hroutila, neúprosně trhaná gravitací na kusy. Tam, kde bývala orbitální základna, zuřila apokalypsa výbuchů.
"Tolwyne, zařaďte se mi na pravou pozicí!" To byl Vance, ale kde, sakra, je?
"Tolwyne, ihned si nastavte identifikační odpovídač na 1144!"
Geoff naťukal čísla a na obrazovce se objevilo blikající modré světlo - kurs 275, mínus 60. Naklonil letoun doleva, zadíval se do strany a přímo pod sebou zahlédl Wildcat.
"Do formace, Tolwyne. Zařaďte se, jdeme na to!" Geoff se snažil usadit stíhačku u pravého konce Vanceova křídla, a když už si myslel, že to má, Vance přitáhl stroj vzhůru.
"Drž se mě jako klíště, sakra, jestli chceš přežít!" Geoff trhl řídicí pákou k sobě, přehnal to a málem opsal přemet. Potlačil tedy, opět to přehnal, ale konečně se vyrovnal zpět na pozici.
"Zelená peruti, jdeme na bombardéry..." oznámil Vance. "Plný plyn, tři, dva, jedna, vpřed!"
Vanceova stíhačka poskočila kupředu a Geoff si připomněl, že má Vance krýt. Vyžadovalo to, aby se držel velitele dvojice a současně neustále vizuálně i pomocí přístrojů zkoumal okolí, jestli je někdo nechce napadnout.
"Já odblokuji stíhačky. Bombardéry, připravte se zaútočit!" vykřikl Ratha.
Obrazovka mu ukazovala řídkou stíhací obranu, jež jim letěla vstříc, aby je napadla. Lov bude dobrý. Vybral si vedoucí skupinu a zamířil přímo k ní.
"Blíží se čelní útok, proleťte mezi nimi!" nařídil Vance. Geoff si všiml, že se tón jeho hlasu změnil. Ještě před chvílí se v něm projevovala příměs vzrušení a zlosti, avšak nyní se v něm ozýval ledový klid. Geoff si uvědomil, že bez ohledu na děsivost situace převážil Vanceův výcvik a Richards nyní fungoval jako účinný stroj na zabíjení bez jakýchkoliv emocí.
Geoff spatřil, jek se formace čtyř kilrathských letounů roztáhla do jedné řady. Něco v pozadí jeho mysli mu napovídalo, že to je nejspíš první bojové střetnutí mezi bojovými letouny z letounových lodí Konfederace a Kilrathů. Ani jedna strana neznala podrobně doktrínu a výcvik druhé strany. Teď se dalo čekat cokoliv.
Čelní stíhač zahájil palbu z laserů, ale trochu předčasně. Rychlost přibližování připadala Geoffovi děsivá a měl pocit, že srážka je nevyhnutelná. Vance také začal střílet z laserů a Geoff stiskl tlačítko spouště na řídicí páce... ale stíhačky už byly za nimi! Ve stejném okamžiku - alespoň tak mu to připadalo - jeho letounem něco otřáslo a příďový a pravoboční štít červeně zaplály. Ani neviděl, co ho trefilo. Ohlédl se přes rameno a spatřil, že čtyři kilrathští stíhači přecházejí do stoupavé zatáčky a za jedním z nich se táhne vlečka ohně.
"Soustřeďte se na bombardéry," ozval se Vance. Geoff se znovu ohlédl a všiml si, že pozice číslo dvě v jejich čtyřčlenném roji je prázdná. Jak se jen jmenoval? Andrews? Anders? Jednoduše zmizel. Rozhlédl se kolem a zahlédl za sebou rozpínající se kouli ohně. Nad Geoffovou kabinou se mihl stín a on se ohlédl, aby s leknutím zjistil, že má přímo nad kabinou pravý konec Vanceova křídla. Potlačil stroj, mírně zatočil doprava a chvilku poskakoval sem a tam, než se mu opět podařilo usadit v pozici. V té krátké chvilce, kdy vypadl z formace, před ním narostly kilrathské bombardéry. Vance zahájil palbu, ale než Geoff stihl vypálit jedinou ránu, byli za nimi a zatáčeli ostře doprava.
Do Geoffovy zádi se zakousla dávka výstřelů, a jak opisovali oblouk, postřehl, že se na něj soustředí dva ocasní střelci. Trochu uhnul a snažil se jejich palbu setřást, protože ukazatel stavu zadních štítů už přecházel od žluté barvy k červené. Střela z hmotnostního urychlovače pronikla štíty a odštípla kousek duraoceli. Znovu uhnul a proud střel ho minul.
"Tři ze stíhaček se blíží z 090, plus 40," oznámil Vance. "Soustřeďte se na bombardéry."
Vylétli ze zatáčky, seřadili se a řítili se za bombardéry, jež byly nyní seřazeny v jedné řadě. Vance začal střílet do středu skupiny. Geoff se snažil usadit bombardér v zaměřovači, ale jeho úvodní střely šly daleko vedle. Viděl záblesky opětované palby, ale nevšímal si jich a soustředil se na cíl. Vanceova palba bušila do hřbetu bombardéru, z něhož odlétaly třísky pancíře, jak střely prorážely štítem. Geoff se pokusil poslat vlastní střely do stejného místa, ale daleko minul. Bombardér rostl, až vyplnil celou obrazovku, a Geoff spíš vycítil, než viděl, že Vance přechází do utažené ploché zatáčky. Snažil se udržet u Vanceova křídla. Letmo zahlédl další bombardér. Vypálil a jeho střely konečně něco zasáhly, ale cíl vzápětí zmizel z dohledu.
Všechno se odehrávalo rychleji, než dokázal pochopit. Věděl, že by měl kontrolovat sílu štítu, hladinu energie zbraní, panel poškození, pozici u Vanceova křídla, polohu bombardéru, polohu blížících se stíhaček, polohu letounové lodi. Snažil se jednoduše držet Vance, protože věděl, že jestli má přežít, pak to může dokázat jen díky pokynům někoho mnohem zkušenějšího než on sám.
Provedli obrat, kterému se na Zemi kdysi říkávalo Immelmann, a znovu si to namířili k bombardérům. Zezadu vytryskl proud světla a Geoff postřehl na obrazovce červené světélko, které mu prozrazovalo, že na pozici šesti hodin se za něj zavěsil nepřátelský stíhač.
Bombardéry se nacházely přímo před nimi. Vance se znovu zaměřil na ten, který ostřelovali už předtím. Ve stejném okamžiku zahájil další roj stíhaček z Concordie čelní zteč a jejich cíl se rozprskl v oblak trosek. Geoff se soustředil na další stroj v řadě, stiskl spoušť a proud jeho střel se proťal s Vanceovým.

Pravá část křídla bombardéru odlétla a cíl se začal nekontrolované převracet. Ve stejném okamžiku otřásl Geoffem silný úder zezadu.

Princ Ratha srovnal let s cílem, rozzuřený tím, že se třem lidským stíhačům podařilo otočit stroje dřív než jemu a zahájit druhou zteč. Jeho cíl stále nepředvídatelně poskakoval a kolébal se a princ uvažoval, jestli je pilot tak pozoruhodně zručný nebo jestli spíš neumí létat.
Přiblížil se velmi těsně a konečně zahájil palbu. Už prvním výstřelem zasáhl štít protivníka. Držel prst na spoušti, ale přepnul na hmotnostní urychlovače, protože se obával, že by lasery při své rychlosti mohly zasáhnout i bombardéry za cílem, zatímco pomalejší střely doletí na místo, kde bombardéry byly, až potom, co budou pryč.
Viděl záblesky soupeřova štítu a překvapilo ho, že tak malá stíhačka snese takové krupobití; stejný počet zásahů by jeho letoun zničil.
Prostřední bombardér ve skupině zmizel, když jejich řadou prolétl druhý nepřátelský roj, zatímco jeho cíl začal střílet na další bombardér v řadě.
Ratha pokračoval v palbě, procítěně klel a čekal, kdy se cíl rozpadne, ale štíty stále držely
Konečně se ukázaly jasné záblesky, nasvědčující tomu, že štít povolil a že Ratha nyní zasahuje pancíř. Přímo vpředu zahlédl zánik dalšího bombardéru. Na okamžik rozptýlený pohledem na explozi si nevšiml, že jeho cíl prudce přešel do svislého stoupání.
Geoff přitáhl řídicí páku a opustil formaci. "Mám ho na ocase, Vanci, odpoutávám se!" "Zkus se vrátit do formace. Já jdu po bombardérech." Geoff se ohlédl přes rameno a překvapilo ho, že mučitele už za sebou nemá. Ve sluchátkách mu pípala výstraha před přetížením štítů a on si náhle uvědomil, že vlastně zní už několik vteřin.
Stále stoupal pryč z boje a neustále hledal kočičáckého stíhače za sebou. Zjistil, že na šesti hodinách nikoho nemá, potlačil řídicí páku a zahlédl Vance, jak dokončuje zteč a se dvěma stíhačkami v zádech zatáčí doleva. Vanceovo číslo tři za sebou táhlo vlečku ohně a jedna ze stíhaček se na něj těsně dotahovala.
Geoff potlačil stroj a uvědomil si, že se mu vypnulo tlumení setrvačnosti, neboť palubní systémy přesměrovaly energii do obnovy štítu. Při čtyřech g záporného přetížení měl pocit, jako by se mu žaludek chystal vylétnout ústy ven. Slyšel, jak mu v uších tepavě hučí krev. Srovnal letoun se dvěma nepřátelskými stíhačkami právě v okamžiky, kdy číslo tři vybuchlo. Oba Kočičáci proletěli troskami a točili za Vancem, jenž zatáčel k dalšímu útoku na bombardéry.
Geoff usadil mířidla na levou stíhačku a spustil palbu. První výstřely prolétly těsně za zádí, proto maličko přitáhl a už si cíl nenechal uniknout. Proudy střel z jeho zbraní se protínaly těsně za kabinou. Štíty zajiskřily, s blýsknutím zhasly a k jeho překvapení se letoun rozpadl. Náhle si Geoff uvědomil, že se řítí přímo do trosek a snažil se honem zatočit.
Bouchlo to a stíhačka znovu poskočila, když troskami prolétla, a přední štíty zeslábly.
"Jednoho máš pořád na ocase, Vanci!" vykřikl Geoff, zatímco se setrvačností řítil dolů pod oblast boje.
"Díky, Tolwyne. Teď se zařaď do formace."
Geoff s lehkým záchvěvem rozmrzelosti znovu ostře přitáhl řídicí páku a pocit žaludku lezoucího krkem v mžiku vystřídal pocit, že mu žaludek klesl až do nohou.
"Všem stíhačům, všem stíhačům, tady CIC Concordie. Nepřátelské bombardéry zpomalují. Myslíme, že je to příprava na vypuštění torpéd schopných proniknout štíty. Zaměřte se na torpéda po vypuštění a zničte je."
Jak Geoff stoupal, měl dobrý výhled na spodek trupu čtyř bombardérů přímo před sebou, a poprvé si všiml obrovských střel, stejně dlouhých jako bombardéry. Instinkt mu napověděl, že má před ztečí zapnout fotokulomety a průzkumnou výstroj. Nakrátko odvrátil pohled od bombardérů, našel příslušné spínače a cvakl jimi. Potom zapnul vysílačku.
"Tolwyn Concordii. Napojte se na můj videokanál a senzory. Mám střely v dohledu."
"Rozumíme, Tolwyne."
Střela pod bombardérem napravo ožila a během několika vteřin ji následovaly ostatní tři. Geoff se soustředil na tu první a snažil se odhadnout průsečík drah. Poprvé od zahájení útoků na bombardéry si uvědomil, že Concordia je nablízku, neboť letounová loď mu zaplňovala čelní výhled. Kanóny letounovky soustředily palbu na bombardéry. Geoff se přiměl soustředit na střelu. Zahájil palbu, ale cíl byl tak malý, že jej nemohl zaměřit. Střela akcelerovala neuvěřitelně rychle, takže se mihla předpokládaným průsečíkem drah několik vteřin předtím, než se přiblížil na účinný dostřel.
Přizvedl příď a pokusil seji sledovat. Střílel po ní, ale výstřely ji míjely a rozprskávaly se o štíty Concordie. Kolem něho se blýskala palba z Concordie a jeho stroj se znovu otřásl. Do kabiny se začal valit kouř.
Nebyl si jistý, kde je teď jeho cíl. Zahlédl zářící bod, namířil na něj a vypálil vytrvalou dávku. Střela vybuchla s modrobílým zábleskem a Geoffovi se na okamžik sevřelo srdce, protože se lekl, že prorazila štíty Concordie. Ale pak uviděl, že výbuch se zarazil o štíty, jež červeně zazářily.
Vzlétl prudce vzhůru a řídicí páka se tak roztřásla, až měl pocit, že ji neudrží. Otočil se a zpozoroval druhé torpédo. Kolem Geoffa se mihla další stíhačka. Nemohl uvěřit svým očím, když stíhačka do torpéda narazila a zmizela v následné explozi.
Třetí torpédo pokračovalo v letu k cíli a právě zasahovalo štít. Geoff se se zuřivým zaklením pokusil na poslední chvíli stočit a zasáhnout, avšak torpédo proniklo štítem a explodovalo uprostřed levoboku.
Concordia se pod tím úderem vzepjala a naklonila na bok a po celé její délce šlehl plamen. Geoff viděl, jak se páře pancíř a na okamžik zahlédl i vnitřek jedné paluby, otevřené nyní do vesmírného vakua.
Levoboční štít nevydržel přetížení a zhasl. K cíli se blížilo čtvrté torpédo a Geoff jenom s bezmocným klením čekal, až zasadí smrtící úder. Torpédo zasáhlo bok lodi, prolétlo dovnitř přímo tou zející ránou po předchozím torpédu... a nestalo se nic.
Geoff zadržoval dech a čekal na detonaci, jež nepřišla. Kilrathské stíhačky využily nepřítomnosti štítu, zaměřily se na oslabený bok, odpalovaly neřízené střely a ustřelovaly kusy pancíře a zbraňová postavení. Ještě mohou Concordii

zničit, uvědomil si Geoff a začal zápasit s řízením, aby se vrhl opět do boje.

Princ Ratha jen nevěřícně hleděl, když čtvrté torpédo ne vybuchlo.
"Všichni stíhači, zaútočte a dorazte ji!" vykřikl.
Zcela ho ovládala krvežíznivost. Už jednoho nepřítele poškodil, druhého zabil a třetího málem zničil, ale nepřátelský letoun vydržel a prohnaný pilot se střemhlav rozlétl přímo k letounovce, na poslední chvíli uhnul a ponechal Rathu vystaveného palbě obranných baterií.
Obrátil stroj k dalšímu náletu na letounovou loď, uháněl po její délce a pálil ze všech zbraní, až jim došla energie a přestaly střílet. Vztekle přitáhl řízení a uvažoval, jestli nemá vykonat krajní čin a narazit se svým strojem do lodi.
"Můj pane, odvolávají nás z boje."
Před Rathu se vrhla jiná stíhačka a zpomalila, což ho donutilo stočit se stranou a upustit od sebevražedného záměru. Byl v pokušení na své číslo vystřelit, ale ovládl se a odvrátil stroj.
"Můj pane, odvolávají nás z boje."
"Hrome, kliď se mi z cesty! Ta letounová loď je bezbranná. Ještě jediný úder a zničíme ji!"
"Už zase zapíná štíty, můj pane."
Ratha se ohlédl po Concordii a uviděl, že jeho číslo má pravdu. Loď opět obklopovalo nezaměnitelné mihotání štítů.
"Můžeme na ni udeřit. Můžeme je znovu vyřadit!"
"Můj pane, musíme doprovodit zpět bombardéry. Vypravíme další úder, ale nyní musíme ochránit bombardéry."
"Bombardéry selhaly, ať je pohltí zásvětí!"
"Polovina našich stíhaček je zničená nebo poškozená. Váš otec rozkazuje, abychom se vrátili, můj pane."
Ratha se zhluboka nadechl a uvědomil se, že mu tón signalizující příkaz k návratu zní ve sluchátkách pravděpodobně už několik minut.
Obrátil letoun od poškozené letounové lodi, zamířil podle majáku zpět ke své lodi a v duchu přitom otce proklínal.

Vypadalo to, jako když nepřátelské stíhačky zmizely mávnutím kouzelného proutku. Geoff nevěděl jistě, kam se poděly. Rozhlížel se sem a tam. Podle všeho se ještě bojovalo za zádí Concordie. Prohlédl si obrazovku a postřehl tucet červených teček následovaný třemi modrými. Kouř v kabině zhoustl a zvuk výstražného signálu Geoffovi připomnělo, že je na čase vrátit se na loď. Na schématu škod bylo vyznačeno kritické poškození na půl tuctu míst. Zazněl výstražný signál doporučení ke katapultáži. Geoff měl Concordii sotva kilometr po levé straně, ale loď rychle akcelerovala. Uvědomil si, že pokud se katapultuje, s největší pravděpodobností ho nikdo nevyzvedne.
"Tolwyn volá Concordii. Žádám o okamžité povolení nouzového přistání."
"Concordia Tolwynovi. Váš displej ukazuje kritické poškození."
"Katapultovat se a zůstat tady navěky? To se mi nechce. Žádám o povolení přistát."
Současně s tím už se snažil srovnat letoun s osou přistávací paluby. Dlouho nepřicházela žádná odpověď a on věděl, že řídicí důstojník se radí se střediskem bojových informací. Pokud jeho přistání vyhodnotí jako hrozbu pro letounovou loď, dostane rozkaz ke katapultáži. Se zatajeným dechem čekal na verdikt.
"Tolwyne, máte povoleno přistát, ale rychle, synu."
"Rozumím, Concordie."
Stiskl tlačítko vysouvání podvozku a vydechl úlevou, když se rozsvítily tři zelené kontrolky.
"Tolwyne, tady řízení letového provozu. Nemusíte potvrzovat příjem. Jdete na to dobře, jen jste trošku vysoko, pojďte níž, níž, fajn, teď snížit rychlost, jste maličko moc rychlý... držet, držet... vypnout motory!"
Geoff ucítil lehké zachvění, jak letoun prolétl uzávěrovým polem vletového otvoru. Vteřinku nato dosedl a sešlápl brzdy, ale ty vzápětí selhaly. Opodál už čekal malý záchranářský vůz, a jak letoun projel kolem, vychrlil na něj proud bílé pěny. Stíhačka přejela palubu, narazila do bezpečnostních sítí a všechno ztichlo.
Geoff se rozhlížel kolem, jako by nevěděl, čí je. Pěna pokryla překryt kabiny a zastřela výhled. Pak někdo kabinu otevřel zvenčí. Nad Geoffem se tyčil záchranář v bílém ohnivzdorném obleku s hasicím přístrojem v ruce. Postříkal vnitřek kabiny, odhodil hasicí přístroj, popadl Geoffa v podpaží a vytáhl ho ven.
"Já jsem v pořádku, jsem v pořádku," sípal Geoff zatímco ho tahali z letounu a potom spustili do rukou dvěma mechanikům, také oblečeným v ohnivzdorných oděvech. Jeden z nich přehodil přes Geoffa deku a napůl ho odnesli, napůl odvlekli přes palubu a položili ho na zem za štítem z plastoceli. Tam už čekal zdravotník, než sundají Geoffovi přilbu.
"Sakra, já jsem v pořádku."
"Já si to nemyslím, pane," řekl zdravotník a ukázal na jeho nohy. Spodní polovina Geoffova přetlakového oděvu visela v ohořelých cárech a on si poprvé uvědomil, že je zraněn a že ho bolest ze spálenin bodá do mozku.
Ohlédl se po svém letounu a ten pohled ho ohromil. Většina zadní části hřbetu byla ta tam, visely odtamtud ohořelé dráty a duraocelový pancíř se odchlipoval jako víčko od plechovky. Z letounu stoupal dým. Traktor s vyklopeným ramenem zachytil záď letounu a odvlekl jej od bezpečnostní sítě. U přepážky na opačné straně paluby začala blikat výstražná světla. Záchranáři, kteří dosud postřikovali stíhačku hasicími prostředky, ustoupili, před přepážkou se zformovalo uzávěrové pole, přepážka se odsunula stranou a za ní se objevil volný vesmírný prostor. Traktor stíhačku protlačil uzávěrem, prudčeji postrčil a současně se odpojil. Letoun se začal převalovat prostorem a zmizel z dohledu.
"No, Tolwyne, právě jste vyhodil oknem padesát miliónů," oznámil klidně jeden ze záchranářů, když opět stál vzadu a připravoval se na přivítání další přilétající stíhačky.
"Bolí to, podporučíku?" otázal se zdravotník.
"To zvládnu. Chci další stíhačku, takže mi teď nic nedávejte."

"Někdo nahoře vás má nejspíš rád, podporučíku. Slyšel jsem rádiový hovor. Věděl jste, že se nemůžete katapultovat?" ukázal na roztrhaný skafandr.
Geoff otupěle zavrtěl hlavou.
"Datový displej ukazoval, že vaše stíhačka může co nevidět bouchnout. Kdyby to spustilo, když jste přistál, zametlo by to celou palubu. Řeknu vám, pane, všichni tady měli v kalhotách, když jste se ukázal ve vletovém otvoru. Každopádně shora přišel pokyn, abychom vás pustili dovnitř."
"Chci se vrátit do boje," oznámil Tolwyn a snažil se potlačit nával bolesti.
"Díky, že jste vyřídil to torpédo. Na palubách deset až třináct je na levoboku peklo. Kdybychom dostali další zásah, máme to všichni za sebou."
Geoffa překvapilo, že se zpráva o jeho šťastné ráně už rozšířila mezi posádkou.
Zvedl oči od puchýři pokrytých nohou, zatímco zdravotník jemně odlupoval spálené a rozedrané cáry jeho letové kombinézy. Přistávací paluba očividně utrpěla škody. Nátěr na vnitřních přepážkách se odlupoval, kovový podklad byl zabarvený ohněm, jenž podle všeho řádil na druhé straně, neboť ze stěny stoupaly proužky kouře. Vzduch byl plný štiplavého dýmu. Na palubě leželo půl tuctu těl přikrytých pokrývkou a zpod některých dek prýštila krev. Vedle zakrvácené velitelky čety mechaniků klečel kaplan, držel ji za ruce a Geoff si s hrůzou uvědomil, že žena nemá nohy. Než odvrátil pohled, kaplan se naklonil, jemně seržantovi zatlačil oči, vstal a přistoupil k dalšímu raněnému.
Dovnitř vlétla další stíhačka. Když dosedla, příďový podvozek se zbortil a kolem se rozstříkla sprška jisker. Letoun se zastavil, než k němu dorazili záchranáři. Překryt kabiny se otevřel a Geoff se usmál při pohledu na vylézajícího Vance. Vzápětí jeho pozornost odvedlo bodnutí bolesti, když mu zdravotník pinzetou ze stehna vytáhl duraocelovou střepinu.
Vance hodil přilbu veliteli čety mechaniků, doběhl k Tolwynovi, poklekl u něj, vrhl rychlý pohled na jeho nohy a soucitně se zašklebil.
"Už jsem myslel, žes to koupil, Geoffe. Je to dobré?"
"Myslím že ano."
"Poslechni, podporučíku, příště se mě pořád drž."
Geoff pohlédl Vanceovi přímo do očí a uviděl na jeho tváři nepatrný úsměv.
"Díky, žes mi zachránil krk. Na nováčka jsi dobrý," řekl Vance nakonec a poklepal Geoffovi na rameno. "Sakra, blázny určitě chrání Pánbůh. Andrews a Foch měli oba skoro tisíc hodin a koupili to, kdežto ty jsi pořád tady."
Zdravotník vstal a kývl na jednoho z lodních lékařů, aby přišel blíž. Doktor se tam na chvíli zastavil, zdravotník mu něco zašeptal, lékař přikývl a odkráčel.
Geoff úzkostlivě vzhlédl, když zdravotník znovu poklekl vedle něho, sáhl do brašny, vytáhl vysokotlakou injekční stříkačku a navolil směs.
"Co to, sakra, děláte?" vzpíral se Geoff. "Jsem v pořádku."
"Ne, nejste, podporučíku. Nejste jenom popálený. Máte v sobě i pár duraocelových střepin. Máte namířeno na operační sál."
Než mohl Geoff říci jediné slovo, zdravotník přitiskl stříkačku k jeho stehnu a stiskl tlačítko. Během několika vteřin se začal svět Tolwynovi zdát rozmazaný a tichý.
"Ty hajzle," zakvílel Geoff. "Já ještě mohu létat."
"Dneska už ne, Geoffe," řekl Vance chlácholivě.
Geoff odvrátil pohled a uviděl po straně důstojníka letové paluby, jak mává na Vance.
"Pane, formujeme ochrannou jednotku. Potřebujeme vás."
Vance přikývl.
"Dávej na sebe pozor, mladej. Ještě se u tebe zastavím."
Geoff položil hlavu na duraocelovou palubu. Zvláštní. Slyšel vibrace, vzdálené zadunění sekundární exploze, jež se rozlehlo lodí, a potom se to všechno nějak přetavilo v milou vzpomínku na Anglii a na domov.

## Kapitola čtrnáctá
## Nejvyšší velitelství loďstva konfederace

Skip Banbridge sledoval videozáznam a mumlal přitom takové vulgární výrazy, jaké od něho ani jeho štáb ještě neslyšel.
"Už není čas na stranickou politiku," deklamoval senátor More. "Někteří by mohli říci, že teď vidíme žeň, na kterou zasela současná vláda svým letitým zanedbáváním loďstva. Loďstvo bylo zaskočeno nepřipravené a jednotlivci za to odpovědní budou pohnáni k odpovědnosti, ale nyní na to není čas. Ujišťuji vás však, že rozpočtové změny, na kterých a v zájmu kterých jsem tak dlouho a tvrdě pracoval, budou předloženy senátu již dnes odpoledne."
Senátor nasadil bolestný výraz. Odhrnul si z čela kštici šedých vlnitých vlasů a zadíval se zpříma do kamery, jako by překonával žal.
"Modlím se za všechny naše statečné muže a ženy, kteří se v tuto chvíli obětují. V duchu tam stojím s nimi. V duchu učiním každou nutnou oběť, abych odvrátil tuto podlou agresi. Ačkoliv je zřejmé, že naše flotila byla úplně zaskočena, mohu vás ujistit, že dostane infúzi nové krve a nových svalů, abychom mohli společně kráčet k vítězství."
Dramaticky sklonil hlavu.
"Modleme se spolu..."
Skip znechuceně vypnul holozáznam.
"Zítra po vás půjde," poznamenal jeden člen jeho štábu.
"Jen ať si to ten hajzlík zkusí. Chci, abyste někdo z vás našli to video z loňského léta, jak mu to mladý Tolwyn nandal.

Pošlete kopii presidentovi. Najděte nějakého holovizního zpravodaje, který ještě věří na pravdu."
Zavrtěl hlavou. "Bude to tvrdý boj, ale najděte to a rozšiřte to."
"Aktuální údaje ze spojové centrály, pane, nový zhuštěný signál."
Banbridge zapnul velké holopole uprostřed plánovací místnosti.
Objevila se třírozměrná mapa konfederace znázorňující hranici a demilitarizovanou zónu. Velké červené šipky ukazovaly, kam pronikla identifikovaná útočná uskupení. Hlavní osu útoku tvořil úder na McAuliffe. Jeden operační svaz o jedné bitevní lodi a eskadře křižníků napadl soustavu Yarin naproti prostoru, kde bývala Varnijská republika. Třetí šipka mířila na bok a označovala útok na Landreich. Tucet dalších šipek znázorňoval menší nálety nebo nepotvrzené zprávy o narušení hranic. Jedna ze šipek se táhla už dva přeskokové body dovnitř a popiska u ní prozrazovala, že tři fregaty a křižník zpustošily jadernými zbraněmi svět s předsunutou základnou a pronikly dál. Jediná oblast, kde panoval klid, byl sektor Facin. Předstíraná válka skončila. Kilrathové se o oblast, kde válka začala, nestarali a ani se neobtěžovali vypravit tam protiútok. Tamní operační svaz už dostal rozkaz stáhnout se do sektoru Yarin.
Zdálo se, že se celá hranice hroutí. Více než třicet miliard občanů Konfederace v této chvíli čelilo zkáze nebo zajetí. .. a on proti tomu nemohl nic dělat.
Na celé přeskokové linii od McAuliffu k Zemi se kromě operačního svazu Dayanové nacházela jediná eskadra torpédoborců. Kdyby byla flotila u McAuliffu úplně zničena, Kilrathům by nemohlo nic zabránit v bleskovém postupu hlouběji k vnitřním světům. Pokud z flotily něco zbylo, mohl se Skip pouze modlit, aby ten, kdo tam velí, věděl, jak zachránit lodě a dostat se pryč.
Od začátku akce uplynulo už téměř čtyřiadvacet hodin. Nadsvětelné spojení s McAuliffem bylo opět mimo provoz a jediné, co Skip mohl dělat, bylo čekat a modlit se.

Soustava McAuliffe
Valeri Olsonová se vrátila s kašlem a odplivováním do střediska bojových informací dveřmi vedle pultu dispečera opravárenských čet. Jeden podporučík z dispečinku jí podal kyslíkovou láhev a ona se vděčně několikrát nadechla. Otřela si z obličeje saze a rozhlédla se po palubě. Filtry klimatizační soustavy už dávno nestíhaly, a místnost proto působila notně surrealisticky: rudá světla z bojových displejů propůjčovala kouřem zahalenému středisku dantovský vzhled. Uprostřed místnosti stál Turner a čekal na ni.
"Jak to vypadá?" zeptal se s pohledem upřeným na holopole, aniž se obtěžoval se na ni podívat.
"Aspoň stovka mrtvých nebo pohřešovaných. Na palubě dvanáct, úseky B až K, pořád zuří požár. Je tam notný binec, ale stále můžeme bojovat."
"A ta bojová hlavice?"
Usmála se. "Zbrojíř říká, že byla zfušovaná. Prý to byla naprosto neuvěřitelná chyba - klíčový obvod odpalovacího mechanismu byl zasazený obráceně. Test by ukázal, že je na místě, ale když dojde na skutečné odpálení, nic."
Turner na ni překvapeně pohlédl.
"Jediné, co mě napadá, je, že jsme četli zprávy o tom, jak Kilrathové využívají otrocké práce. Třeba se někdo rozhodl pro malou sabotáž."
Turnera upoutala ironie celé situace. Ten, kdo nainstaloval zmíněnou kartu obráceně, zachránil jeho loď, ale on se nikdy nedozví, kdo to byl, a ani sabotér nebude vědět, co dokázal.
"A co tady?"
Turner kývl hlavou k holodispleji. Byl na nohou už přes čtyřiadvacet hodin, po celou dobu dlouhého ústupu ze soustavy, kdy oblétali primární stálici, aby se připojili k Dayanové, jež přilétala od přeskokového bodu Delta.
"Jejich letounovky se právě rozlétají od McAuliffu za námi. Dvě bitevní lodě bombardují povrch, aby vyhladily jakákoliv centra odporu. Vypadá to, že se deset výsadkových transportních lodí chystá přistát a vyložit pozemní síly."
Zvedl ukazovátko a při řeči označoval konkrétní ohniska bitvy.
"Unikl ještě někdo?"
Turner zavrtěl hlavou. "Tři fregaty, pár torpédoborců, jeden lehký křižník. Všechno ostatní je pryč."
"Panebože," zašeptala. "To je všechno?"
"To je všechno. Přišli jsme o víc než osmdesát lodí, o základnu..." odmlčel se, "...a o nejméně dvě stě tisíc lidí."
"Kde je teď Dayanová?"
Namířil ovladačem na holopole a objevil se modrý bod.
"Blíží se k místu setkání."
"A vy to pořád chcete udělat?"
Turner přikývl.
"Val, musíme něco udělat. Třetí divize námořní pěchoty dole na McAuliffu bojuje jako ďas. Nemůžeme je odepsat. Z mého taktického pohledu nás měli Kočičáci urputně pronásledovat, než se spojíme s Dayanovou. Ale bůhvíproč zůstali na oběžné dráze u McAuliffu a poskytují z vesmíru podporu pozemním silám. Námořní pěchota a pozemní protikosmické systémy Kočičákům pěkně zatopily a ti ztratili spoustu strojů."
Zmlkl, neboť mu hlavou táhly vzpomínky na ústup Šestého komanda, kdy dva muži zůstali vzadu. Měl jsem zemřít s nimi. Měl jsem zůstat s nimi. Ať se propadnu, jestli teď nechám tyhle na holičkách. Tam dole je Ulandi.
Podíval se na Val.
"Jestli si myslíte, že jsem vedle, Val, řekněte mi to. Mluvíme o návratu do ohně, aby nevznikla mýlka."
Zavrtěla hlavou. "Tam dole je dobrá divize, Turnere, třicet tisíc lidí. Neopustíme je přece."
"Teď už spíš jenom deset nebo patnáct," povzdychl si Turner smutně. "Ti mizerní Kočičáci to tam zkobercovali

jadernými pumami. Jediné relativně netknuté místo je letiště. Ovšem, Val, jestli se vrátíme, může nás to docela dobře stát tuhle loď."
"Kdyby se naše role obrátily, co by udělali oni?" řekla s úsměvem.
"Vrátili by se a dostali by nás odtamtud, anebo by zahynuli," odpověděl tiše. "Jenže musíme myslet na tuhle loď a na operační svaz Dayanové. Jsme to jediné, co zůstalo mezi touhle soustavou a vnitřními světy. I kdybychom se probojovali až tam, v žádném případě nebudeme schopni tam zůstat. Jediné, v co můžeme doufat, je zaměstnat je natolik, aby stará Třetí měla šanci bojovat, a potom odtamtud setsakra rychle vypadnout."
"Pane, když se obrátíme a utečeme, všichni se dozví, že jsme opustili kamarády v tísni. Stejně někde musíme udělat čelem vzad a těm parchantům se postavit, takže to docela dobře může být hned tady. Možná je odradíme od dalšího náporu, když jim dostatečně zakroutíme ocasem, i kdybychom přitom měli zemřít."
Turner unaveně přikývl. Byl to stejný argument, jakým přesvědčoval sám sebe. Musí mít něco víc, než jen sentiment, než pocit viny za oddíl pobitý před dvaceti lety. Ano, i to hrálo svou roli, ale nemůže si přece dovolit nechat se ovlivnit osobními záležitostmi při rozhodnutí, které může docela dobře ovlivnit výsledek celé války. Dayanová byla návrhu také příznivě nakloněna. V hloubi duše si přál, aby už zase fungovalo spojení s Banbridgem a on mohl rozhodnutí ponechat na Skipovi, ale bylo mu jasné, že to je uhýbání před odpovědností. A kromě toho přesně věděl, co by udělal Skip.
"To je tedy den," řekla Valeri a ohlédla se po Turnerovi.
"Ještě jednou díky, že jste se se mnou nehádala, když jsem přišel na palubu."
"Kdybych to udělala, ještě byste mě jednou mohl vyhodit, kdybych se třeba vrátila dělat na akademii nějaký postgraduál."
Akademie... ta byla teď tak vzdálená. Vzpomněl si na svou kancelář, na fotografii Šestého komanda, na obrázek bitvy o Midway a na sebevražedné gesto torpédových perutí.
"Víte, Val," řekl tiše, "třeba rozpočet přece jen nezkrátí."
"Komandére Turnere?"
Spojovací obrazovka se rozsvítila obrazem kontraadmirála Naomi Dayanové. Světle modré oči jí svítily vzrušením.
"Prostudovala jsem si podrobně váš taktický plán a souhlasím s ním."
Turner zachmuřeně přikývl.
"Nařizuji flotile, aby okamžitě obrátila a přiblížila se maximální rychlostí k nepříteli."
* * *
Gilkarg rozzuřeně rázoval sem a tam a díval se na situační zákres. Všude panoval zmatek. Výsadek první vlny pozemních vojsk, který měl proběhnout šest hodin po úvodním náletu a zabezpečit místa přistání, propastně ztroskotal. Celá legie byla pobita, ještě než stačila přistát, zničena ukrytými protivzdušnými bateriemi, které vyčkaly se zahájením palby až do chvíle, kdy se transportní lodě octly v atmosféře. Nargth nařídil provést výsadek přímo z velkých lodí, místo aby nechal vojáky přestoupit do výsadkových člunů, a tvrdil přitom, že všechen odpor byl neutralizován a že nastupování do člunů by bylo plýtvání časem.
V důsledku toho se ostatní transportní lodě stáhly zpět na oběžnou dráhu a císařské úderné oddíly právě končily s nástupem do výsadkových člunů, zatímco stíhačky a bombardéry dál ostřelovaly povrch planety.
Takhle Gilkarg své letounové lodě nasadit nechtěl. Staré doktríny už neplatily a jeho cílem měla být ta uprchlá letounová loď i ta druhá, která nově přilétla do soustavy. A ten zatracený Nargth pošle císaři depeši se zprávou o úvodní fázi útoku. Jeho skupině přišly nyní zpět rozkazy, aby se držela blízko McAuliffu, dokud základna nebude obsazena, a teprve potom se může flotila pustit do pronásledování.
"Můj pane."
Gilkarg se ohlédl po svém taktickém důstojníkovi.
"Můj pane, nepřátelské letounové lodě a jejich doprovodné lodě podle hlášení nasadily vysokou rychlost."
Gilkarg přistoupil k taktickému displeji a prohlížel si červené tečky.
"Oni neprchají, oni se vracejí," zašeptal.
"Ano, můj pane."
"Zajímavé. Sebevražedné. Dvě letounové lodě proti jeho pěti, dvě bitevní lodě proti osmi a ještě křiklavější nepoměr v lehčích lodích. Sebevražedné. Výborně, nebude je muset zdlouhavě pronásledovat na útěku přes půl tuctu soustav. Nemohou vydržet přihlížet, jak jejich základna padne. A přece to bylo nejasně zneklidňující pomyšlení. Bylo to gesto, jaké by udělal on sám, spíš než by ustoupil a přiznal porážku. Lidé a jejich spojenci jsou degenerovaní, proč se vracejí, když jejich jedinou logickou volbou je útěk? Porušovalo to devátou poučku: "vždy dotáhni do konce triumf, nauč se couvnout před porážkou".
"Naše úderné síly?"
"Můj pane, téměř dvě třetiny v této chvíli bojují dole na planetě, anebo doplňují výzbroj a palivo pro další úder."
"Za jak dlouho se jejich flotila přiblíží?"
"Budou muset proniknout clonou torpédoborců, které je sledují. Čtyři hodiny, můj pane, když zavřou lapače."
Gilkarg pohlédl na situační zákres. Hrome, mám zahájit další úder, abych neutralizoval nepřátele v okolí vybraných míst pro přistání, nebo mám nechat přezbrojit na útok proti lodím?
"Volá admirál Nargth."
Gilkarg obrátil pohled k obrazovce.
"Můj princi, předpokládám, že jste viděl, že se vracejí."
"Ano, admirále. Není třeba se vzrušovat. Střetneme se s nimi daleko odsud."
"Potřebuji ochranu pro pozemní síly. Přílet dalších sil lidí situaci ještě víc naruší."
"Máme nad nimi převahu v celkové palebné síle víc než šest ku jedné."

"Proč se tedy vracejí?"
"Jsou pominutí."
"Žádám vás, abyste pokračoval další vlnou bombardování. Pak bude dost času doplnit palivo a výzbroj a napadnout je."
Gilkarg váhal. Bylo by lepší vyrazit s letounovými loděmi ihned než se zdržovat dvě hodiny nebo i déle, než pošle dolů další útočnou vlnu a zaseji přijme na palubu.
"Říkal jste, že nad nimi máme převahu palebné síly šest ku jedné. Můj útok musí proběhnout hned a císař nebude potěšen, když kvůli jejich palbě ze země ztratí další legii."
Ačkoliv to byla Nargthova chyba, Gilkarg souhlasně přikývl.
"Vypravíme další útok a potom vyrazíme, abychom zničili zbytek jejich flotily. Všechny útočné stroje by měly být schopny se vrátit na palubu za dvě hodiny a nám zbude čas, abychom jim vylétli vstříc."
* * *
Piloti se trousili do místnosti na brífink před dalším bojovým letem. Když Turner postřehl Tolwyna, přistoupil k němu.
"Nemusíte to dělat, Geoffe. Jste na seznamu raněných."
"Kdybyste byl na mém místě, pane, co byste udělal vy? Kruci, vždyť to bylo jenom pár střepin."
"Popáleniny druhého stupně, tucet duraocelových střepin a kus pedálu směrovky zaražených do nohou, Tolwyne. Utíkejte zpátky na ošetřovnu."
"Nebojoval jsem už víc než den, pane. Mezi opravárenskými četami nebo na bojových stanovištích je spousta lidí, kteří jsou na tom hůř než já. Letím, pane."
Turner se na něj upřeně zadíval a snažil se rozhodnout, jestli nemá mladíka uzemnit. Svůj díl práce odvedl. Naživu je jen díky nezřízenému štěstí. Zase sentimentalita. Srdce mi napovídá, abych tomu klučinovi další létání zakázal a zachránil mu život, jenže na tenhle protiúder budeme potřebovat každého pilota, kterého máme.
"Bolí vás to?"
"Jako čert, pane, ale prášky, které mi na to dali, jsem zahodil, takže hlavu mám čistou. Nebojte se." Přinutil se k úsměvu. "Zvládnu to."
"Dobře tedy," prohlásil Turner unaveně a poklepal ho po rameni.
Jako poslední vešel Vance Richards, pod očima tmavé kruhy z vyčerpání, a Turner odstoupil od Geoffa a pokynul mu, aby se posadil.
"Jak je venku?"
"Nu, pane, jejich torpédoborce nečekaly, že proletíme přímo mezi nimi se zavřenými lapači. Přišli jsme o dvě další stíhačky, ale cesta k McAuliffu je volná."
"Kolik bojových letů jste od včerejška nalétal?"
"Šest, pane."
"Tenhle byste měl vynechat, Richardsi."
Vance se usmál a zavrtěl hlavou. "Tenhle bude významný, pane. Nerad vám to říkám takhle do očí, ale prostě vás neposlechnu. Máme víc stíhaček než pilotů a na tuhle bláznivou kaskadéřinu budete potřebovat všechny, co máte."
Turner smutně přikývl.
"Jenom mi prokažte jednu laskavost," řekl tiše, aby ho slyšel jenom Vance. "Dávejte pozor na Geoffa. Ten kluk to včera sotva přežil. Měl bych ho uzemnit, ale nesvedu to."
"Budu se snažit, pane."
Turner přešel do čela místnosti a přejel pohledem shromážděné piloty. Zůstalo jich třiadvacet, půl tuctu z nich viditelně raněných.
"Bude to stručné a jasné. Vzlétnete za sedm minut. Pro jednou máme víc letounů než pilotů, takže kdo z vás má poškozený stroj, tomu vrchní mechanik přidělí nový. Concordie nasadí do útoku samé stíhačky, piloti bombardérů přesedlají na Wildcaty. Údernou sílu obstarají bombardéry z Ark Royal. Jejich úkolem bude zaútočit na nejbližší letounovou loď. CIC v této chvíli hlásí, že všechny jejich letounovky odlétají od McAuliffu, aby nás napadly.
A teď přijde ta obtížnější část. Těsně před napadením letounovky se oddělíte, zamíříte k McAuliffu, oblétnete planetu a sestřelíte transportní lodě a výsadkové čluny. Jakmile bombardéry zaútočí na letounovku, stíhačky z Ark Royal utvoří druhou vlnu a poletí ve vašich stopách. Mějte na paměti, že tohle je skutečný hlavní cíl útoku. Jediná naděje Třetí námořní na udržení planety spočívá v tom, že sundáme výsadková plavidla dřív, než dosednou na povrch. Budete mít čas jenom na jednu zteč. Nesmíte zpomalit, protože všechnu rychlost, kterou budete mít, budete potřebovat, abyste stihli setkání s lodí, takže skutečně půjde jen o to jednou udeřit a pryč. Přepněte všechny řízené střely na automatiku a nechtě jejich zaměřování a odpalování na počítači. Vy si hleďte jenom kanónů.
Pak budete pokračovat v obletu a vrátíte se na loď. Bude to těsné, ale dá se to zvládnout. Optimální dráhu budete mít nahranou v navigačních počítačích. Závěrečné přiblížení k planetě a návrat nechtě na autopilotech."
"Tahle akce je pěkně o hubu," poznamenal jeden z pilotů a v jeho hlase zněla zřetelná pochybnost nad rozkazy od velitele, pod kterým nikdy dřív nebojoval.
"Já vím, že je náročná, poručíku. A řeknu vám proč. Když Bůh dá, zničíme jednu, možná dvě letounové lodě. Ale chceme zasadit i psychologický úder. Výsadkové jednotky jsou hýčkaná elita císařského rodu. Mějte to na paměti, až jim začnete připalovat ty jejich chlupaté zadky. Budete zabíjet Kočičáky, které ten mizera císař považuje za své příbuzenstvo. Řečeno bez obalu, tímhle úderem na něj vystrčíme prostředníček. Přiměje ho to příště si něco takového dvakrát rozmyslet a ukáže mu to, že máme v plánu bojovat stejně tvrdě a zákeřně jako on. Tenhle úder ho zasáhne hůř než skolení letounovky."
Turner sklonil hlavu.

"Obezřelost diktuje, abychom odsud vypadli a zachránili letounovky. Jenže to by znamenalo, že umře spousta vynikajících námořních pěšáků. Když dokážeme rozstřílet transportní a výsadková plavidla, mohlo by to Kočičáky natvrdo vykolejit. Máme sice v zásobě pár překvapení, ale hlavní věc, na kterou musím spoléhat, poručíku, jste vy, piloti. Nemá smysl vám něco nalhávat. Řada z vás, možná většina, se už nevrátí. Dost možná už potom ani nezbude žádná loď, na kterou byste se vrátili. Ale pošleme tím druhé straně zatraceně výmluvné poselství, že si nenecháme srát na hlavu. To, co uděláme, je může docela dobře zastavit a poskytnout lidem doma čas k přeskupení sil a k přípravě na nadcházející boje."
Jeho hlas zněl chraptivě a hořce. Poručík zůstal chvíli zticha a mnozí z ostatních pilotů na něj hleděli, jako by čekali na nějaké rozhodnutí. Konečně přikývl.
"Fajn, jdeme ty parchanty postřílet."
"Pane, co, sakra, zmohou stíhačky proti tomu, co nás venku čeká?" zeptal se zezadu další pilot.
"Musíme jim vrátit úder. Musíme jim ukázat, že v nás zbyla bojovnost, aby si rozmysleli další postup." Zaváhal. "Posádky můstku fregat Masada a Hermes se dobrovolně uvolily narazit do svých cílů."
Geoff mlčel a nechával si tu myšlenku rozležet v hlavě. Sám už myslel na podobnou věc v těch zoufalých chvílích, kdy se zdálo, že Concordii zničí torpédový útok. Ale to se nechal strhnout zápalem boje, zatímco tohle bylo něco jiného. Dayanová je nepochybně požádala, aby to udělali, a on přemítal, jestli by sám byl schopen takový rozkaz vydat. Uvědomil si, že pokud chce někdy velet, může se mu jednoho dne stát, že bude muset nařídit mužům a ženám, aby šli v zájmu záchrany Konfederace na jistou smrt. V duchu se modlil, aby to nemusel nikdy udělat stejným způsobem jako Dayanová.
Ale co ty posádky můstku? Nešlo přece o náhlý popud a okamžitý čin. Prožívají poslední dlouhé minuty, uvědomují si, co všechno navždy ztratí...
"Panebože," zašeptala Valeri a přerušila tím tok Geoffových myšlenek. "Dayanové syn je výkonným důstojníkem Masady."
Skupina shromážděná kolem Turnera se po ní ohlédla, ohromená tou novinou.
"Budete doprovázet fregaty a bombardéry k cíli, ale na znamení se odchýlíte k McAuliffu. Musí to být přesně načasované," pokračoval Turner nucené pevným hlasem. "Bitevní lodě Yorkshire a North Carolina a eskadry křižníků budou zajišťovat podporu. Tři ostatní fregaty ze skupiny Dayanové se připojí k obletu planety spolu se stíhačkami z Ark Royal, ale vy udeříte první. Dejte si záležet, aby Kočičáci nikdy nezapomněli jméno Concordia."
Turner naposledy přejel piloty pohledem.
"Hodně štěstí a ať vás všechny chrání Bůh. Piloti, do letounů."
* * *
"Všechny stíhačky vyzbrojit tolika protilodními střelami, kolik jen unesou," nařídil Gilkarg. "Kdybychom jich před chvílí měli o půl tuctu víc, Concordia už by byla zničena."
Pohlédl na obrazovku aktuálních údajů. Poslední letouny byly nachystané a princ cítil nejasný neklid. Bez šesté letounové lodě a při ztrátách, jaké utrpěl při útocích na povrch planety, mu nezbývala žádná původně plánovaná záloha. Už teď měla venku být předsunutá ochranná clona.
Kdyby měl k dispozici šestou letounovou loď, mohl držet druhou vlnu v záloze a po otupení jejich útoku mohl vyrazit kupředu, aby vyřídil Concordii a Ark Royal. Přecházel po palubě a čekal, až jeho bojové letouny vzlétnou a vydají se vstříc blížícímu se útoku.
"Můj pane! Myslím, že na tohle byste se měl podívat!"
Pohlédl na obrazovku.
"Už letí z Ark Royal."
* * *
Geoff spatřil nalevo vylétat roj modrých teček, jenž se shlukl kolem fregat. North Carolina a Yorkshire se nacházely sto kilometrů nad formací. Navzdory bolesti v nohou se ho zmocnilo chvilkové rozjaření. Spustil přídavné spalování, dotáhl se na Vance a zaujal místo u pravého konce Vanceova křídla. Tentokrát budou muset bojovat jako dvoučlenná formace. Vance prvních několik minut letu zvolna křižoval sem a tam a Geoff měl pocit, že se mu přítel snaží poskytnout aspoň těch několik minut praxe.
"Všem jednotkám, všem jednotkám." To bylo středisko bojových informací z Ark Royal, jež koordinovalo útok. "Kilrathské letounovky vysílají stíhačky."
Na Geoffově obrazovce se objevil sken situace v reálném čase, odvysílaný z Ark Royal. Pět letounových lodí jim přilétalo vstříc od McAuliffu. Poničená základna se nyní nacházela mimo dohled na odvrácené straně planety. Vteřiny se vlekly, ale konečně vlastními prostředky zachytil čelo kilrathské obrany zaujímající pozice.
* * *
"Musíme hned nasměrovat bombardéry na fregaty a bitevní lodě!"
Korunní princ na svého řídícího letového provozu div vzdorně nevykřikl "ne", ale udržel svou vznětlivost na uzdě. Přistání všech úderných letounů z McAuliffu trvalo déle, než očekával. Provést něco takového při cvičení byla jedna věc, něco úplně jiného však bylo, když se vracely poškozené stroje, když zranění piloti špatně nasadili na přiblížení, a nejhorší bylo, když na dvou letounových lodích havarovaly stíhačky a zablokovaly vzletové rampy. Jeho výpad proti sebevražednému útoku se teprve formoval, o hodinu později, než chtěl.
Bojoval s rozhodnutím.
"V první vlně mají dvě fregaty doprovázené osmdesáti nebo více stíhačkami, můj pane. Za nimi manévrují dvě bitevní lodě a další dvě fregaty. Naše simulace a plánování ukazují na to, že by mohli mít torpéda příliš velká na podvěšení pod bombardéry. To by mohl být jejich protiúder. Odrazte jej, můj pane, stále ještě můžeme být schopni znovu vystrojit

letouny a znovu na ně udeřit, než uprchnou."
Zavřel oči, zvažoval možnosti a konečně dospěl k rozhodnutí.
"Už uvolnili letovou palubu na Tukgahu?"
"Teprve před pěti minutami, můj pane. Jejich stroje stále ještě přistávají."
"Ať bombardéry a stíhačky z letounové lodi Tukgah zůstanou na palubě. To by mělo mechanikům poskytnout čas na plné vyzbrojení a pilotům několik chvil odpočinku. Jakmile odrazíme nepřátelský útok, okamžitě vypravíme protiútok z Tukgahu a zaskočíme je, když budou jejich letouny přistávat. Všechny stroje ze všech čtyř zbývajících letounových lodí ať vzlétnou."
"Můj pane, naložit a kalibrovat torpéda trvá dlouho. Když okamžitě vyšleme všechny bombardéry, některé nestihnou náležitě vyzbrojit."
"Přesto je vyšlete. Když nic jiného, mohou alespoň odlákat palbu od těch, které jsou připraveny k útoku."
Řídicí letového provozu se zatvářil, jako by chtěl ještě něco namítnout. Místo toho se však hluboce uklonil a vycouval.
Rozsvítila se obrazovka pro spojení s Nargthem a admirál se na něj úzkostlivě zadíval.
"Co se tam děje?" otázal se Nargth a ve své úzkosti zapomněl oslovit Gilkarga patřičným titulem.
"Vyrážíme později, než jsme očekávali. Kdybyste netrval na tom posledním náletu, byl bych v mnohem lepší situaci."
"Moje výsadkové čluny právě začaly opouštět lodě. Mám počkat, než svou akci dokončíte?"
Gilkarg zavrtěl hlavou. Poslední bombardování planety rozbilo poslední zbytky pozemního protikosmického odporu. Kdyby Nargth otálel, mohlo by to lidem umožnit uvést znovu do provozu nějaká nová překvapení.
"Pusťte se do toho hned!"
"Měl bych raději silnější stíhací doprovod."
"Máte stíhačky ze svých křižníků. Proti tomu, co zbylo, by to mělo stačit."
"Takové je tedy vaše rozhodnutí," odvětil Nargth chladně.
"Mám tady čtyři bitevní lodě," odeskl korunní princ stejně chladně. "Byl bych raději, kdybyste mi dal k dispozici i ty ostatní, co jsou pod vaším velením."
"Proti jejich dvěma?" otázal se Nargth. "Tuším, že jste říkal, že je vaše letounové lodě zvládnou. Já své bitevní lodě potřebuji pro bombardovací podporu. Zásobu protizemních střel jsme už téměř vyčerpali. Potřebuji jejich částicové a laserové baterie."
Gilkarg vztekle vypnul spojení, aniž se obtěžoval odpovědět.
* * *
Už první zteč Geoffa znovu zastihla nepřipraveného, takže dokonce nevypálil ani ránu. Byla to rána pro jeho hrdost a sebedůvěru, neboť si uvědomil, že ačkoliv nějakým zázrakem přežil první akci, do veterána má stále velmi daleko.
Řada dvanácti kilrathských stíhaček provedla čelní zteč a mihla se kolem nich dozadu. Dva konfederační a tři kilrathští piloti zahynuli.
"Drž se v doprovodné formaci," nabádal ho Vance klidně. "Zůstáváme s fregatami."
Geoff se znovu podíval na displej s informacemi z Ark Royal. Sbíhal se k nim obrovský počet červených teček a Geoff ztěžka polkl. Zoufalá obrana je jedna věc, ale něco jiného je strkat hlavu do lví tlamy.
Lekl se, když mu nad hlavou zazářil oslnivý záblesk. Palbu zahájily těžké příďové baterie North Caroliny a Yorkshiru. Už kdysi na vlastní oči viděl ukázku ostré palby bitevní lodi, když byl jako kadet na letní praxi u obranné flotily Země, ale tohle bylo mnohem prudší a děsivější, protože o zlomek vteřiny později vyšlehly proudy světla z kilrathského obrněnce.
Střelecký souboj pokračoval. Vložily se do něj i tři zbývající kilrathské bitevní lodě, takže to vypadalo, jako by celý vesmír stravoval požár.
* * *
Když lodí otřásl další zásah, Džukaga se široce rozkročil, aby neztratil rovnováhu. Nargth stál nevzrušeně, tlapy založené za zády, a sledoval taktickou obrazovku. Džukagovi na téhle bitvě něco vadilo. Dvě letounové a dvě bitevní lodě Konfederace mohly docela dobře uniknout, a přesto se vrátily. Tohle nebylo v souladu s myšlením lidí. Zhluboka se nadechl a přistoupil k Nargthovi. "Na tomhle útoku je něco divného, můj admirále." Nargth se ohlédl po Džukagovi, jako by ho obtěžovala samotná jeho přítomnost. Tohle mládě není při tomto tažení naprosto k ničemu. To, že je tady, je ostuda.
"Zemřou, to je prosté."
"Můj admirále, myslím, že mají spadeno na letounové lodě. Chystají nějaký uskok, nějaké překvapení."
"S čímpak?" odfrkl Nargth. "Jejich velitel dělá to, co bych udělal i já. Raději zemře, než by se vrátil se zprávou o takové porážce. Rozstřílíme jejich bitevní lodě a ukončíme bitvu."
"Můj admirále, smím se odvážit navrhnout, abyste přesměroval palbu na útočnou vlnu pod námi? Nejprve vyřídit jejich fregaty a bojové letouny a až potom zničit bitevní lodě."
"Náš cíl je tam," prohlásil Nargth pohrdavě a ukázal na blýskající cíle, jež byly nyní viditelné na vizuální obrazovce pod velkým zvětšením. "Bitevní loď bojuje s bitevní lodí a jejich letounové lodě ať stihne zatracení - naše ostatně také."
"Modlím se, abyste měl pravdu," opáčil Džukaga, "ale bojím se, že ji nemáte."
Nargth na něj upřel mrazivý pohled a Džukaga se vytratil.
"Vzlet!"
Ratha zachrčel, když ho přetížení vmáčklo do sedadla. Opustil letounovou loď, ostře zatočil a rozlétl se ke skupině cílů před sebou. Tento boj mu neposkytne stejnou příležitost ke slávě, jakou mu nabízel útok na Concordii. Jeho hrdost byla stále dotčena tím, že loď nezničil, alespoň však tady má příležitost zvýšit si skóre sestřelů.
* * *

Geoff se opět díval nad sebe. Čtyři kilrathské bitevní lodě se koupaly v ohni nepřetržitých salv svých baterií. Jenom několik málo vedlejších baterií na jejich spodku střílelo na útočnou vlnu bojových letounů. Kolem se míhaly paprsky světla, Geoff letmo zahlédl, jak se jeden stroj z Ark Royal rozlétl na kusy a vzápětí zůstal daleko vzadu. Těsně za ním se rozpoutávalo množství soubojů, jak stále více kilrathských stíhaček prolétalo při zteči jejich řadami a obracelo se k útokům zezadu. Jeho stíhačkou otřásl zásah. Postřehl, že na něj na pozici šesti hodin nalepil Kočičák, ale vzápětí se odpoutal, když se za něj snesla jiná konfederační stíhačka. Geoff pohlédl doprava a uviděl, že štíty obou fregat světélkují.
Nyní se do boje zapojovalo čelo doprovodu letounových lodí. Čtyři fregaty se slétaly po sbíhavých drahách, tucty světelných paprsků křižovaly prostor sem a tam, rozlétlo se na padesát řízených střel. Geoffovi zazněl ve sluchátkách vysoký vibrující tón. Pohlédl na obrazovku a zjistil, že se k němu blíží samonaváděcí střela. Odpálil infračervené světlice a sledoval, co bude dál. Střela se odchýlila, potom začala hledat nový cíl a nakonec se zaměřila na teplo motorů jedné z fregat.
"Támhle je pár bombarďáků," oznámil Vance, "trochu jim načechráme peří."
Geoff posunul páku přípusti paliva, aby udržel tempo s Vancem a ostatními stíhačkami z Concordie. Dva roje se odloučily doleva k letmé zteči, zatímco ostatní pokračovaly rovně. Bombardéry musely zastavit a nasadit zpětný tah, aby se udržely před fregatami, a na několik drahocenných vteřin tak představovaly snadný cíl. Geoff zaměřil příď na jeden z nich, podržel tlačítko spoušti a štíty pod jeho zásahy zazářily. Byl v pokušení odpálit na nepřítele neřízenou střelu, ale měl rozkaz šetřit jimi na druhou část akce. Náhle se bombardér pod palbou rozlomil; utrhla se mu příď. Geoff mírně zatočil, aby se udržel u Vance, jenž častoval stejným způsobem druhý bombardér. Ten vybuchl právě v okamžiku, kdy Geoff připojil svou palbu k Vanceově.
"Na tomhle ti podíl nepřiznám, Geoffe," sdělil mu Vance.
Geoff se jenom ušklíbl, zatímco se prolétali formací zpět na místo.
"Concordia, odloučení za deset sekund."
Geoff ucítil osten zklamání. Chtěl zůstat v tomto boji, ale čekal na ně druhý cíl.
"Ztratili jsme Hermes!" zachrastil čísi hlas ve vysílačce.
Geoff se ohlédl přes rameno a spatřil, jak se fregata láme a vzápětí úplně mizí, když do rozlétajících se trosek vlétla tři torpéda. Postřehl, že Masada je také zasažena. Jeden motor jí nefungoval a z přídě šlehal plamen.
"Úderná vlna Concordie, odloučení za tři, dva, jedna... teď!"
Geoff stočil stroj a zamířil přímo k severnímu pólu McAuliffu. Na mapě zazářil předem naprogramovaný orientační bod pro střemhlavý útok a Geoff zapnul autopilota.
"Zavřít řídicí lapače, teď, přejít na plné zrychlení s přídavným spalováním, teď!"
Zasunul lapače, aby snížil odpor prostředí, a potom zapnul přídavné spalování. Bude to pekelně rychlá jízda, pomyslel si. Je ovšem otázka, jestli se ještě vrátí.
"Masada volá Ark Royal, jdeme na to!" zaznělo ve sluchátkách. Ohlédl se přes rameno nad sebe, ale dějiště té scény už bylo mimo jeho zorné pole. Na kanálu se teď ozval další hlas. Geoff poznal, že mluví hebrejsky, a hrdlo se mu sevřelo, protože věděl, co mladý výkonný důstojník odříkává...
"Tady Masada... náš Pán je Bůh, Bůh je jediný."
* * *
Korunní princ sledoval blížící se útok. Co to dělají? Ani jedna fregata nestřílela. Jedna je zničená, druhá umírá. Většina stíhacích letounů útočné vlny náhle změnila směr a rozlétla se střemhlav k McAuliffu, zatímco bitevní lodě se zbaběle obrátily a odpoutávaly se z boje. Jediná zbylá fregata obklopená hrstkou stíhaček pokračovala s vlečkou ohně v přímém letu a tehdy se princovi rozbřesklo.
"Volejte Tukgah!" zahřměl. "Plný úhybný manévr, okamžitě!"
Džukaga stál jako zhypnotizovaný a přesně chápal, co chtějí udělat. Dvě stíhačky před fregatou neuhnuly ani o vlas. Narazily do štítu Tukgahu uprostřed boku a štít zazářil, ale náraz snadno přestál. Jenže zlomek vteřiny nato narazila do téhož místa fregata. Příď fregaty se změnila v roztavený titan a duraocel, náraz štít přetížil a prorazil v něm otvor. Rozpadající se záď lodi prolétla dírou a zabořila se do boku letounové lodě.
Tenký duraocelový pancíř letounové lodě odolával nárazu několik milisekund, než se také roztavil. Zbývající hmota fregaty nyní vlétla dovnitř lodě a zametla letovou palubu, kde čekalo na vzlet šedesát plně naložených stíhaček a bombardérů. Kdyby letová paluba byla prázdná, byla by letounová loď sice ochromená, ale stále by mohla přežít. Ale sprška roztaveného kovu prolétla palubou jako uragán a zapálila palivo nejbližšího bombardérů. Vzápětí vybuchla podvěšená výzbroj bombardéru, včetně torpéda, jež bylo tentokrát funkční, a tím přivedla k výbuchu sousední bombardér. Řetězová reakce se rozšířila po palubě rychleji, než to oko mohlo zaznamenat, zatímco pozůstatky fregaty si prorážely cestu napříč srdcem lodi a vlekly s sebou explodující vraky půl tuctu bombardérů a stíhaček.
Tukgah se široce roztrhl v rozpínající se kouli světla a výbuch zasáhl i tucet nebo víc kilrathských i konfederačních stíhaček v jeho blízkosti.
Admirál Nargth ochable svěsil ruce a pozoroval, jak se exploze rozlévá po obrazovce. Džukaga stál za ním a neodvažoval se promluvit. Za chvíli se admirál konečně obrátil a podíval se na Džukagu.
"Měl jste pravdu," zašeptal.
Džukaga věděl, že nejmoudřejší bude neodpovídat, a proto neřekl nic.
Nargth se obrátil ke svému štábu.
"Obávám se, že jsme nepřítele podcenili," prohlásil roztřeseným hlasem. "Tihle lidé také mají Zaga, bojovného ducha."
* * *
"Vyřídili jsme jednu placku! Masada to dokázala!"

Geoff zavřel na chvilku oči a zamrkal, aby šije vyčistil od slzí.
"Údernému svazu Concordie." To byl Hawkins, velitel jejich wingu. "Máme jenom jednu zteč, tak ať to stojí za to. Právě mi přeposlali zprávu od Třetí námořní. Nepřátelské výsadkové síly vyrazily."
Planeta uháněla vzhůru, až se zdálo, že se letouny vřítí do atmosféry a shoří. Geoff jen doufal, že palubní počítače byly naprogramovány přesně. Když vrchlík planety zaplnil polovinu jeho dopředného výhledu, napjatě se nadechl. Autopilot obrátil stíhačku a začal brzdit. Geoff visel vzhledem k planetě hlavou dolů a svět pod ním ubíhal do dáli. Vyprahlá oranžovočervená koule zaplnila jeho zorné pole a Geoff odpočítával sekundy a čekal, neboť věděl, že gravitace zakřivuje jejich dráhu podél povrchu k rovníku a k základně.
Pod ním zazářilo světlo a on si uvědomil, že to byla stíhačka, která škrtla o hustší atmosféru a rozpadla se. Na obrazovce před sebou viděl, že je přes pól pronásleduje několik kilrathských stíhaček.
"Máme žhavý cíl," křikl Hawkins. "Výsadkové čluny jsou venku!"
Po několika minutách letu autopilot překlopil stíhačku do původní polohy a symboly v zaměřovači začaly mrkat.
"Vyhráli jsme jackpot!" vykřikl Hawkins "Vyberte si cíle a jděte po nich! Dávejte zatracený pozor na jejich doprovod!"
Spojovací kanál naplnily rozjařené výkřiky. Geoff rychle přehlédl taktickou obrazovku. Jeho počítač přepnul na vlastní radar a prohledával oblast přední polosféry. Celý přední okraj obrazovky se červenal možnými cíli. Geoff přepnul na Hawkinsův počítač, jenž zanalyzuje údaje ze všech útočících stíhaček a přidělí jim cíle, aby se nestalo, že by se dva útočníci zaměřili na stejný cíl. Ani ne o vteřinu později se kolem půl tuctu výsadkových plavidel objevily žluté kroužky označující, které cíle byly přiděleny jeho počítači.
Pod transportními loděmi se vznášelo několik set výsadkových člunů. Nad nimi ovšem byly tři bitevní lodě a nejméně tucet křižníků, jež ostřelovaly povrch planety. Hluboko pod sebou Geoff na povrchu viděl kouř a zášlehy ohně tam, kde nedávno stávala po Zemi nejvýznamnější vojenská základna Konfederace. Ta ještě očividně kladla sporadický odpor, neboť Geoff na vedlejším kanálu zachytil vysílání dvou stíhacích Hurricanů a dokonce ho minul záblesk palby pozemní laserové baterie.
Kolem propukl ohňostroj světla, jak těžké lodě zahájily palbu proti vetřelcům, a během několika vteřin zhasly na obrazovce tři symboly stíhaček.
"Geoffe, spouštím se do atmosféry," oznámil Vance. "Klesají tam čtyři výsadkové čluny přímo k nakousnutí, musí být plné!"
Geoff zpocenými dlaněmi potlačil řídicí páku a rozlétl se za Vancem dolů. Věděl, že vlet do atmosféry způsobí nesmírnou ztrátu rychlosti, ale vyhlídce na sestřelení plně naloženého výsadkového člunu s praporem vojáků nedokázal odolat.
Na spojovacím kanálu se ozvalo zmatené volání, jež zaniklo, když Kočičáci začali spojení rušit. Na obrazovce viděl čtyři skvrnky výsadkových člunů, které se na plný plyn řítily střemhlav dolů, aby našly ochranu v hustších vrstvách vzduchu.
Vance, jenž měl několik kilometrů náskok, zahájil palbu na vedoucí člun a zasypával jej krupobitím střel z hmotnostního urychlovače. Během několika vteřin se výsadkový člun neovládané řítil k zemi v plamenech. Vance stočil stroj, odpálil neřízenou střelu a začal zase stoupat. Střela zasáhla druhý výsadkový člun, ten se zakymácel, ale držel pohromadě.
Geoff srovnal letoun s poškozeným plavidlem a zahájil palbu z hmotnostního urychlovače. Střely se při průletu řídkou atmosférou rozžhavily. Výsadkový člun se roztrhl a Geoffovi se naskytl děsivý pohled na kilrathské bojovníky v maskovacích uniformách, jak se sypou do prostoru a počínají svůj dlouhý, padesátimílový pád na povrch. Byl to první pohled na toho, proti komu bojoval. Zatočil, srovnal stroj na třetí člun a odpálil svou neřízenou střelu a přitáhl do stoupání.
Převrátil stíhačku na záda a ohlédl se. Jeho střela zasáhla cíl. Za výsadkovým člunem zůstávala kouřová stopa a potom jej Geoff ztratil z dohledu, jak zrychloval vzhůru směrem od planety. Kočičácké rušení na chvíli ustalo. Vysílačka se opět naplnila divokou změtí jásavých výkřiků radosti, výkřiků hrůzy i vzteklého řevu, jak si stíhačky klestily cestu mezi nahromaděnými výsadkovými čluny. Záblesky na Geoffově obrazovce prozrazovaly, že tři z jeho šesti automaticky odpálených řízených střel zaznamenaly zásah.
Přicházely nové signály. Od pólu se sem řítila druhá vlna, stíhačky z Ark Royal, a vzduchem se míhaly další střely. Potom opět začalo rušení. Nebe křižovaly světelné paprsky a výbuchy označovaly místo, kde byl zasažen další výsadkový člun, nebo kde zanikla stíhačka Konfederace.
Zapípal výstražný signál. Stíhačka na šesti hodinách. Vteřinku nato jím otřásl zásah. Kolem něho se křižovala palba z těžkých lodí, jež se snažily zneškodnit útok.
* * *
Princ Ratha od plic zaklel, když mu palba z bitevních lodí rozhodila zaměření. Už do protivníkových štítů napumpoval půl tuctu střel a pilot ani nezareagoval, když se princ blížil, aby ho dorazil. Měl pocit, že je to tentýž pilot, který mu už jednou unikl, a nechtěl se nechat o tenhle sestřel připravit.
Ve sluchátkách se rozlehl výkřik, který oznamoval, že jedna z transportních lodí je těžce poškozená a padá. Ta zpráva v něm probudila divoký, šílený vztek. Ta transportní loď vezla Třetí a Sedmou brigádu Císařského sváru. Byli to příbuzní nižší krve, ale přesto to byla jeho krev.
Oblétl prostor nejhustší palby vlastních lodí a snažil se znovu zaměřit cíl, ale ten už se řítil kupředu, aby dokončil okruh kolem planety, a zrychloval se zavřenými řídicími lapači. Gravitační působení planety udržovalo stíhačku na zakřivené dráze, kterou se pokoušel kopírovat i princ. Stíhačka na okamžik vysunula lapače, zatočila, znovu je zavřela a uháněla už po přímé dráze pryč. Ratha se odhodlaně držel v závěsu. Konfederační stíhačky mají sice nepatrnou výhodu v rychlosti, ale v některém okamžiku bude muset cíl zpomalit před přistáním a on bude mít ještě čas ho zničit.
* * *
"Tady Yorkshire, tady Yorkshire, přišli jsme o motor číslo tři!" Winston stál mlčky a sledoval rozmazaný obraz na

obrazovce. Signál sotva pronikal kombinací štítů a kilrathského rušení.
"Byl to dobrý boj, lidi. Ochromili jsme jednu z jejich bitevních lodí. Zachytili jsme také hlášení jednoho z vašich stíhačů, kteří teď oblétají McAuliffe, že sundali jednu transportní loď a vyřídili celý balík výsadkových člunů nacpaných výsadkáři. Třetí námořní právě ohlásila, že obloha přímo září hořícími výsadkovými čluny."
Střediskem bojových informací se rozlehl jásot. Turner se ohlédl a všichni zmlkli.
"Concordia volá Yorkshire. Máte nějaké zprávy o tom, kolik stíhaček se vrací?"
"Máme teď na skenerech deset vašich stíhaček, Concordie."
Winston si tu informaci převracel v hlavě. Začal boj se čtyřiceti, v prvním střetnutí jich ztratil šestnáct a teď je pryč dalších čtrnáct. Také polovina bombardérů z Ark Royal nasazená do útoku byla zničena ještě dřív, než se stíhačky z téže lodi odpoutaly, aby vytvořily druhou vlnu protiútoku nad McAuliffem.
Mladá žena, jež jako výkonný důstojník Yorkshiru lodi nyní velela, vyhlížela strhaně, z tržné rány na čele se jí řinula krev a ostatní rysy jí zakrýval respirátor, ale dosud se nevzdávala a Winston nemohl než být hrdý na její vzdor.
"Budeme se teď trochu loudat. Myslím, že to přiláká mouchy. Ale vám to poskytne trochu oddechu, abyste odsud stihli vypadnout."
"Rozumíme, Yorkshire," odpověděla Naomi Dayanová, jejíž obraz se nyní nacházel na vedlejší obrazovce. Winston dobře postřehl, jak má ztvrdlé rysy. Byla na příjmu, když útok na kilrathskou letounovou loď dosáhl svého cíle, a viděla její zánik za vzdorného výkřiku svého syna. Winston znal Naomi téměř dvacet let a ještě nikdy předtím ji nezažil zhroucenou. Odešla na deset minut od obrazovky, a když se vrátila, vypadala, jako by za tu dobu zestárla o deset let.
"Vezměte s sebou co nejvíc těch parchantů, Yorkshire," řekla drsným a chladným hlasem.
"To rozhodně," zněla odpověď z Yorkshiru. "Musím zpátky do práce. Yorkshire končí. Ať žije Konfederace."
Obraz zhasl. Zvláštní. "Ať žije Konfederace." Ještě přede dvěma dny by ta věta zněla jako vystřižená ze špatného videoscénáře, a teď ho dojala téměř k slzám. Winston pohlédl na obraz Naomi.
"Jak pokračují opravy?"
Ve zmatku útoku si tři kočičácké bombardéry našly cestičku skrz obranu a vypustily do Ark Royal dvě torpéda. Jedno opět nevybuchlo, ale druhé loď téměř vyřídilo a znemožnilo vzlety i přistání.
"Je to ošklivé, Winstone. Přišli jsme o možnost veškerého letového provozu. Nevíme, jestli se nám nevymknou z ruky požáry a mám na palubě padesátiprocentní ztráty."
"Co motory?"
"Pořád na sto procent."
"Vypadni odsud, Naomi. Já převezmu s North Carolinou zadní voj a vezmeme na palubu tvoje letouny."
"Dobře, Concordie. Sraz na opačné straně přeskokového bodu."
Její obraz zhasl. Winston přešel ke svému velitelskému křeslu a zhroutil se do něj. Jeden podporučík mu přinesl kouřící šálek kávy a Turner se jej vděčně chopil.
Obrátil křeslo tak, aby viděl na holopole. Jak po útoku zrychlovali a odlétali, koule vznášející se uprostřed tanku, McAuliffe, odplouvala k jednomu okraji displeje. Nikdy ani na okamžik nedoufal, že by se skutečně mohli probít až k planetě a zůstat tam, ale chtěl alespoň ulevit námořním pěšáků na povrchu od tlaku na tak dlouho, aby měli šanci udržet se.
Teď se zase vraceli a uháněli na plný plyn k přeskokovému bodu Beta. Nebyla to cesta přímo k vnitřním světům, ale dost velká oklika. Naomi jej navrhla ze dvou důvodů. Za prvé to byl nejbližší dostupný přeskokový bod, necelé tři hodiny na plný výkon, a současně stavěl Kočičáky před taktické dilema. Když se vrhnou přímo na vnitřní světy, zůstane jim v boku bojeschopná síla, která je může případně zaskočit. Když se je Kočičáci rozhodnou pronásledovat, odvede je to od hlavního cíle a možná tím Banbridge získá trochu víc času na zorganizování obrany.
Winston sledoval obrazovku a minuty ubíhaly. Yorkshire stále víc zaostával, zatímco úderné uskupení od McAuliffu dál akcelerovalo k místu setkání, jež leželo necelých deset minut letu před přeskokovým bodem. Bude to těsné.
"Yorkshire má vážné potíže, pane," oznámila spojovací důstojnice. Winston obrátil křeslo zpátky a zahlédl, jak naskočil displej. Tři kilrathské bitevní lodě zpomalily, aby Yorkshire napadly a letěly souběžně s ním ve vzdálenosti necelých padesát kilometrů. Superponovaný panel hlášení škod a neustálé nadsvětelné radarové impulsy dokládaly těžkou přestřelku a mraky řízených střel křižujících prostor mezi loděmi. První a třetí hlavní věž Yorkshiru byly vyřazeny a na schématu lodi červeně zářily četné trhliny v trupu. Winston odložil šálek, protože měl pocit, že by bylo neslušné pít, když skvělí muži a ženy umírají. Když přes střed schématu lodi blýskl červený pruh světla, postavil se, zuby pevně zaťaté. Displej zhasl.
"Ztratili jsme všechny údaje z Yorkshiru," zašeptala spojovací důstojnice. Čekala několik vteřin. "Nadsvětelný radar ukazuje expandující oblak trosek... je pryč, pane."
Winston sklonil hlavu. "Byla to dobrá loď." Vzdychl.
"Pane, jedna z kilrathských bitevních lodí má potíže."
Podíval se zase na obrazovku, kde se teď zobrazovaly jen údaje nadsvětelného radaru.
Důstojník obsluhující radar vzrušeně vstal a ukazoval na obraz. "Tady, pane. Podívejte se na ty trosky, něco se děje. Silné tepelné vyzařování... ten parchant se rozlamuje! Yorkshire ho dostal!"
Winston přihlížel, jak na obrazovce vybuchuje druhý gejzír trosek, ale nebyl schopen žádného pocitu.
Sledoval obrazovku, když konečně zachytili pomalejší vizuální obraz rozpadu Yorkshiru následovaný o několik vteřin později sérií vnitřních explozí v kilrathské bitevní lodi. Yorkshire ji nezasáhl tak těžce, něco se muselo vymknout kontrole při zvládání škod.
"Pane, druhá kilrathská bitevní loď zpomaluje a obrací. Je za ní mohutná tepelná stopa. Mají trhliny, uniká jim palivo a vzněcuje se!"

Turner sledoval displej a modlil se, aby ty zatracené necky vybuchly, ale červený chochol se začal zmenšovat. Kočičácká loď byla nicméně poškozená a neschopná boje.
"Co říká analýza situace, Valeri?" zeptal se Winston s pohledem stále upřeným na obrazovku.
Přešla k pultu pátracího stanoviště, promluvila s důstojníkem a dvěma příslušníky mužstva, kteří sledovali nepřítele, a vrátila se k holodispleji. Uvnitř se začaly rozsvěcovat červené a modré čáry.
"Jestli Ark Royal udrží rychlost, provede přeskok těsně před nimi. My začneme sbírat zbývající stíhačky, naše i z Ark Royal, za třicet sedm minut. Stíhačky a bombardéry Kočičáků, které nás pronásledují, nás při současných rychlostech přibližování doženou za hodinu a dvacet osm minut, pane. Od té chvíle do přeskoku nás čeká perných patnáct minut."
"Dobře, Val, dobře."
Znovu se usadil v křesle a čekal.
* * *
"Říkal jsem vám, abyste si té bitevní lodě nevšímal!" křičel Gilkarg. "Mohli jsme ji vyřídit později."
"Můj pane, hlavním cílem tohoto úderu jsou bitevní lodě, ne letounové. Viděli jsme příležitost ke zničení jedné a šli jsme za ní," odpověděl Nargth.
Scéna za Nargthem na videodispleji byla obrazem chaosu. Řídicí místnost byla plná kouře, z rozbitých pultů šlehaly plameny. Obraz se na vteřinku zamihotal, jak lodí otřásla exploze kdesi v útrobách, Nargth se zapotácel a opřel se o přepážku.
"Vydržíte pohromadě?" zeptal se Gilkarg.
"Proražené palivové nádrže pro motory číslo tři a čtyři, palivo vytéká. Vydržíme, ale loď není použitelná v boji."
"A jednu bitevní loď jste ztratil. Jak to?"
"Je to záhada, můj pane. Ale vzpomeňte si, že jsem už před lety císaře varoval, že lodě třídy Gamorgin potřebují spíš víc pancéřování než vyšší rychlost. Myslím, že to je ten důvod."
Při náznaku, že vina za katastrofu leží na jeho otci, se Gilkarg naježil.
"Kdybyste nesnížil rychlost, mohli jsme dohonit ty letounové lodě a vyřídit je."
"Vaše stíhačky a bombardéry, do kterých vkládáte tolik důvěry, budou u přeskokového bodu dřív, než jím prolétne ta druhá, a té první jste podle všeho zasadil ochromující úder," odvětil Nargth chladně.
Gilkarg vztekle zavrčel a vypnul spojení.
"Můj pane. Rozdrtil jste jejich základnu a obsadil ji," řekl pobočník. "Zničil jste víc než osmdesát jejich lodí při ztrátě pouhých dvou letounových lodí, jedné bitevní lodě, křižníku, transportní lodě a několika malých plavidel. Stále je to největší vítězství v dějinách říše."
"Jenže oni už ochromení zasadili protiúder, při kterém nám způsobili nejvíc škod," odpověděl Gilkarg. "Myslíte snad, že to neovlivní další události? Jedině zničení Concordie je plnohodnotná oplátka. Concordia musí zhynout, než se jí podaří uprchnout."
Raději se ani nezmiňoval o masakru mezi výsadkovými čluny. Podle hlášení přišli téměř o padesát procent pozemních útočných sil. Třebaže byli méně významné krve, stále patřili většinou k císařskému rodokmenu. Jeho otci se to příliš líbit nebude. Bude nutno znovu nastolit rovnováhu sil a pomstít se za tu ránu. Věděl, co bude žalovat Nargth a koho obviní. Nyní se musí prokázat krví prolitou v odvetě.
"Jedna jejich letounová loď unikne," oznámil pobočník, jenž si prohlížel zákres. "Opouští své stíhačky a se zavřenými lapači míří k přeskokovému bodu."
"To znamená, že ta chátra, která zaútočila, musí přistát na druhé letounové lodi. Ta je teď cílem naší pomsty."
"Dohání ji třicet stíhaček a pět bombardérů, můj pane."
Gilkarg přikývl, ale neodpověděl. Pozoroval situační zákres a minuty ubíhaly. Třebaže nevěděl, kdo velí druhé straně, své pomsty se dočká.
* * *
Když se blížili k místu setkání, Geoff neustále kontroloval obrazovku. Bude to těsné. Kolem Concordie už kroužilo několik čekajících letounů. Ve vletovém úseku havarovala jedna stíhačka a na sedm životně důležitých minut pozastavila návratové operace. Hejno červených teček za ním se stále blížilo. Podíval se na chronometr. Za čtrnáct minut Concordia nasadí na přeskok. Ark Royal provedla přeskok úspěšně už před několika minutami.
Konečně se přiblížil natolik, aby prostým okem uviděl svítící skvrnku, Concordii následovanou North Carolinou a jednou fregatou, jež vedly na velkou dálku přestřelku s několika kilrathskými torpédoborci.
"Tady řízení letového provozu, všechna přistání pozastavena, opakuji, všechna přistání pozastavena, máme tu další havárku."
Geoff v duchu zaklel. Dlaně měl zpocené a bolest v nohách po těch dlouhých hodinách, kdy seděl ve stísněné stíhačce, sílila, takže mu dělalo potíže se soustředit. Přežít tohle všechno, jenom abych na poslední chvíli zmeškal přistání, pomyslel si.
"Zelený a Modrý roji, slyšíte mě?"
To byl Hawkins.
Ohlásilo se pět pilotů. Geoff zapnul mikrofon. "Zde, veliteli."
"Dobře, chlapci a děvčata. Nejspíš víte, co musíme udělat. Na moje znamení za mnou. Musíme odrazit tu útočnou vlnu a umožnit ostatním přistát."
Geoff vzdychl a nervózně znovu cvakl spínačem mikrofonu. Náhle si uvědomil, že ačkoliv už prošel zkouškou, může ho tady čekat zkouška navždy poslední. Chtělo se mu zaječet, že si zaslouží odpočinek, že už svůj kus práce odvedl a že je řada na někom jiném, že musí být řada na někom jiném.
"Hele, veliteli, proč my?" zvolal někdo kousavě.

Hawkins se smutně zachechtal. "Protože jsme tady, mládeži, prostě proto, že jsme tady."
Ten kratičký cynický rozhovor Geoffa svým způsobem vzpružil. Protože za tím vším přece jen byla logika a rozumné odůvodnění; protože je tady, vždycky a stále bude řada na něm, jelikož se rozhodl postavit do cesty nebezpečím.
"Dobrá, mládeži, připravte se odpoutat, tři, dva, jedna... teď!"
Geoff zahlédl, jak Hawkinsova stíhačka vylétá obloukem vzhůru a udělal totéž. Vyrovnal a opsal táhlou zatáčku, aby se zařadil za Vance. Během několika vteřin po překrutu se kolem nich mihly kilrathské stíhačky. Hawkins však vedl letku do zatáčky proti bombardérům. Další letka kočičáckých stíhaček podnikla na jejich útočnou vlnu čelní zteč a zničila Hawkinsovo číslo.
Geoff vystřelil s velkým předsazením a podařilo se mu do kočičácké stíhačky posadit několik zásahů. Zahlédl, jak štíty zazářily, a potom se mu ztratila ze zorného pole. Boj se zvrhl v nepřehlednou melu, jež se neúprosně blížila ke Concordii. Loď zase začala přijímat a venku zůstaly už jen čtyři stroje. Dvě ze stíhaček opustily vyčkávací okruh a vydaly se na pomoc zadržovacím silám, ale jedna z nich zanikla jen několik vteřin poté, když se na ni sesypali tři Kočičáci. Dva z bombardérů se odklonily od Concordie a zamířily místo toho zespodu k North Carolině. Geoff byl v pokušení je pronásledovat, dokud ho nezarazil Hawkinsův výkřik:
"Kryjte naši loď, kryjte naši loď!"
Geoff obrátil letoun a střemhlav se vrhl za Hawkinsem na tři zbylé bombardéry. Srovnal stroj s cílem a nevšímal si palby střelce ve hřbetní věži, jež se zakusovala do čelního průzoru. Slyšel skřípot odštěpované duraoceli a nárazy střel ho oslňovaly. Neuhnul však, ždímal lasery do poslední kapky šťávy, téměř instinktivně zatočil až na poslední chvíli a jen těsně minul křídlo bombardéru.
"Concordia Modrému a Zelenému. Údaje nasvědčují tomu, že zbývající bombardér se chystá odpalovat zbraně."
Geoff pokračoval v zatáčce. Na pozici šesti hodin se za něj snesla stíhačka a zahájila palbu. Ohlédl se a spatřil, že bombardéry zůstaly už jenom dva, ale nebyl si jistý, jestli některý z nich byl ten, na který před chvilkou útočil.
"Torpédo vypuštěno a blíží se!" To byl výkřik z CIC.
Geoff přes rameno zahlédl, jak se zbraň řítí na Concordii. Zadržel dech, když torpédo zasáhlo loď uprostřed a vybuchlo. Letounovka se zatřásla jako krysa, kterou cloumá teriér, odlétly kusy trupu, uvnitř lodě zazářilo několik výbuchů. .. ale držela pohromadě.
"Druhý se chystá odpalovat!"
"Já jdu po tom bombardéru, a vy ostatní uhánějte do stodoly." To byl Hawkins a Geoff uviděl, jak se jeho stíhačka řítí na scénu s vlečkou ohně... a vzápětí naráží do posledního bombardéru a přeráží jej vejpůl.
"Všem rojům, voláme zpátky všechny roje. Přeskok za dvě minuty patnáct sekund!"
Geoff kličkoval, aby stíhačku setřásl, ale ta se mu umíněně držela za ocasem. Pokaždé do něho vpálila několik ran, a když Geoff zakličkoval, znovu ho zaměřila a poslala do něho několik dalších. Síla štítu nemilosrdně klesala.
"Přeskok za dvě minuty, odpočet pokračuje."
Geoff se ohlédl přes rameno a stíhačka tam stále byla. Nad sebou zahlédl záblesk a podíval se tam. North Carolina dostala těžký zásah do spodku trupu. Jeho stroj se znovu otřásl a Geoffa se v tom okamžiku zmocnil chladný pocit, že je po všem, že už bude jenom kroužit s Kočičákem za ocasem.
Kočičák se přiblížil, Geoff vyrovnal let, letěl kus přímo. .. a strhl páky připustí paliva nazpět. Kočičák se mihl nad ním hlavou dolů, takže Geoff letmo zahlédl pilota v rudé přilbě.
Kočičák se mu dostal do mířidel hned, jak se začal otáčet kolem svislé osy čelem vzad, aby mohl střílet přímo do poničeného předního štítu. Geoff vystřelil dávku, několik ran zasáhlo... a kanóny zmlkly, protože vyčerpaly zásobu energie.
Geoff jako ve zpomaleném filmu viděl, jak se Kočičák otáčí a zrychluje, aby ho dorazil. Kolem Geoffa se mihla další stíhačka, vypálila do nepřátelského letounu soustředěnou dávku a ustřelila kus křídla. Kilrathský stroj se rozlomil a pilot se katapultoval.
"Fajn, Tolwyne, konec hraní na hrdiny. Jdeš první, máme devadesát sekund."
Vance zakroužil kolem Geoffa a ten nasměroval stíhačku k přistávací palubě Concordie.
"Vy dva jste poslední," oznámí jim řídící letového provozu. "Uhánějte, sakra, dovnitř, máme sedmdesát sekund!"
Geoff maličko přidal a nečekaně mu blesklo hlavou, že je to teprve podruhé, co se kdy pokouší přistát s Wildcatem.
Když se snášel k letounové lodi, zahlédl svého protivníka, dosud připoutaného ke křeslu, jak se zvolna převrací v prostoru. Temný instinkt mu napovídal, aby jenom na vteřinku změnil směr a vypálil po něm... bylo by méně o jednoho kočičáckého pilota, který může ještě v budoucnu škodit.
Jenže to odporuje britským mravům, pomyslel si Geoff a zavrtěl hlavou. Přece jen to byl kvalitní soupeř.
Když Kočičáka míjel, zvedl ruku a zasalutoval. Trochu ho rozladilo, že Kočičák neodpověděl.
"Šedesát sekund, pospěšte si!"
Srovnal stroj a připomněl si, že Vance je za ním. Jestli tohle přistání pokazí, Vance tu zůstane trčet také.
"Tolwyne, tohle je tísňový postup, nemusíte odpovídat. Letíte moc rychle, zpětný tah, klesnout, snížit rychlost, moc vysoko, moc vysoko... vysuňte podvozek."
Geoff se snažil udržet krok s pokyny, vysunul podvozek, potlačil řídicí páku, stáhl plyn.
"To je zase moc nízko... přizvednout... pořád moc rychle... přizvednout... přizved..."
Podvozek škrtl o okraj rampy ve vletovém otvoru a stíhačka dopadla s gejzírem jisker na břicho. Geoff cítil, jak se ulomila záď, a řídicí páka se mu pod rukama začala pohybovat úplně volně.
Řítila se mu vstříc bezpečnostní síť. Narazil do ní a výhled se mu zakalil. Překryt kabiny opět okamžitě pokryla pěna a někdo zalomcoval vnější pákou zámku. Vztyčil se nad ním záchranář, vystříkal kabinu pěnou a vytáhl Geoffa ven. Když ho táhli od letounu, všiml si plamene tryskajícího kolem křídla z narušené vodíkové nádrže. Letoun obklopila smršť

pěny.
"Patnáct sekund," zahřměl hlas z palubního rozhlasu. .Připravte se na přeskok."
"Vanci!"
Geoff se vší mocí snažil vstát a zápasil se záchranáři. Vletovým otvorem prolétla stíhačka, zlehka dosedla a při dojezdu zatočila, aby se vyhnula vraku Geoffova letounu.
"Kdo není zajištěn, okamžitě lehnout! Pět, čtyři, tři..."
Geoff sebou plácl na palubu. Hvězdné pole za vletovým otvorem začalo měnit barvu.
Na okamžik zahlédl North Carolinu. Její spodek a pravou stranu přídě lemovaly plameny. Hvězdy zrudly a proměnily se v proužky světla uhánějící dozadu.
* * *
Princ Ratha s klením sledoval, jak se Concordia zdánlivě protáhla v dlouhý pruh světla a zmizela v záblesku. Nechápal tyhle lidi. Byl už mrtvý, měl být mrtvý, a přesto mu ten hlupák zamával a nechal ho být. Bylo to nesnesitelné ponížení. Nepřítel ho předčil, a přesto mu místo smrtící rány výsměšně zamával.
Jeho duši naplnila nenávist k lidem, jakou dosud ani nepokládal za možnou. Sestřelil tři jejich stíhačky a měl by se tedy vrátit jako hrdina, měl by být předveden před svého děda s drápy natřenými na červeno a se ctí nést znamení rudého sváru... a přesto by ve svém srdci necítil žádnou čest. Byl poražen, a přece ponechán naživu.
Mohl udělat jenom jedinou věc. Uchopil zámek přilby, prudce jím trhl a vzduch ze skafandru unikl. Zvláštní, jak tichá je smrt ve vesmíru, pomyslel si.
* * *
Paluba jako by pod ním padala, pak přišla chvilková dezorientace a vlna dávení. Vzápětí paluba poskočila zpět nahoru a vyrazila mu dech. Hvězdné pole za vletovým otvorem se opět ustálilo, ale vyhlíželo jinak.
"Přeskok úspěšně proběhl," oznámil palubní rozhlas.
Geoff se vrávoravě zvedl na nohy a zůstal stát otupělý šokem a bolestí. Cítil, jak lodí otřásají exploze. Umělá gravitace na okamžik vysadila, vzápětí znovu naskočila a potom klesla na tak nízkou úroveň, až měl Geoff pocit, že se vznese. Letounovou lodí se rozlehl další výbuch, světla zhasla a naskočilo šeré nouzové osvětlení.
Záchranáři dál stříkali na jeho stroj a Geoff se stal svědkem toho, jak je další letoun odtažen k vedlejšímu uzávěrovému poli a vyhozen do vesmíru.
"No, pane, to je dalších padesát miliónů," oznámil jeden z jeho zachránců. Tři muži, kteří ho vytáhli ven, ho teď poplácali po zádech a vydali se pomáhat s úklidem.
"Pane, máte se okamžitě hlásit na ošetřovně."
Ohlédl se po zdravotníkovi.
"Dostal jste, co jste chtěl, pane. Teď zpátky na ošetřovnu."
"Za chvíli," zašeptal Geoff.
Vance se vyhoupl z letounu, přistoupil ke Geoffovi a vrtěl přitom hlavou.
"Poslyš, maníka, který takhle práskne se stíhačkou, obvykle uzemní." Geoff se na něj díval neschopen odpovědi. Měl pocit, jako by se mu celá akce přehrávala v hlavě znovu dvěma různými rychlostmi. Mihnutí vzpomínek odvíjejících se nesmírně rychle a vzápětí nehybné momentky - kilrathští výsadkáři padající vakuem, Hawkinsův sebevražedný taran, výkonný důstojník Masady a jeho vzdorný výkřik, hořící McAuliffe.
Pokusil se promluvit, ale nešlo mu to. Vance na něj upíral pohled.
"Já vím, Geoffe, já vím," zašeptal a položil mu ruku na rameno.
Za Vancem Geoff zahlédl jiskřičku. Byla to North Carolina dokončující přeskok, stále hořící, ale bojeschopná. Věděl, že za sebou nejspíš rozsévá miny jako divá, jak předepisovala stadardní ústupová doktrína. Bude trvat celé hodiny, než Kočičáci vyčistí vstup do přeskokového bodu, a i potom budou muset poslat napřed jenom lehké lodě, aby od min vyčistily i opačnou stranu.
"Díky, Vanci," zašeptal Geoff.
"Nápodobně, kámo. Vítej do klubu."
"Jo, díky."
Společně se obrátili a vydali se podat hlášení.
Komandér Winston Turner se v křesle unaveně sesunul a zavřel oči. Lodí otřásla další exploze, Turner se napřímil a zadíval se na pult dispečera opravárenských čet. Další úsek se rozsvítil žlutě na znamení, že došlo k narušení trupu.
Důstojník vykonávající funkci dispečera se po Turnerovi ohlédl.
"Pane, prozatím držíme pohromadě, ale hlavní motory už nevydrží dlouho. Myslím, že nebudeme moci ovládat ani přeskokový motor. Loď umírá."
Turner unaveně přikývl.
"Kolik času zbývá?"
"Šest, nanejvýš osm hodin."
"Když nás budou pronásledovat přeskokovým bodem, budeme schopni ještě bojovat?"
Posádka můstku se na Turnera zadívala se vzdorem v očích, jako by ji jenom tím náznakem, že by loď snad bojovat schopná nebyla, urazil.
"Budeme bojovat do posledního dechu, pane."
"Dobře. Připravte tedy další vzlet."
Zadíval se zase na obrazovku zadního výhledu, kde bylo vidět, jak přeskokovým bodem prochází North Carolina a jedna doprovodná loď. Po středisku bojových informací se přelila vlna jásotu. Pozoruhodné, pomyslel si.
Podíval se na Valeri.

"Prohráli jsme, a přesto jásají," poznamenal.
"Sice jsme prohráli, pane, ale cestou odtamtud jsme jim dali pěkně na frak. Nějaké pronásledování si teď důkladně rozmyslí."
Pronásledování. Pronásledování, ústup a kde to skončí? Nejhorší porážka v dějinách loďstva. A přesto cítil něco jiného: vzdor. Slyšel jej i v hlasech lidí kolem sebe. Kdyby jednoduše utekli, co by teď cítili? Skutečnost, že se i v porážce obrátili a vrátili úder, snad přece jenom něco znamená. Možná pro Dayanovou i pro rodiny ostatních bude něco znamenat to, že jsme i na ústupu bojovali.
Třetí námořní. Snad jsme jim poskytli dost času na zorganizování protiúderu. Ale pochyboval o tom. Dayanová sice předtím poslala jednu loď k přeskokovému bodu Delta, aby jím prošla, ještě téhož dne později vrátila a vypustila simulátory signálů, aby se pokusili v Kočičácích vzbudit přesvědčení, že se blíží další útok. Byl to otřepaný trik, ale Turner pochyboval, jestli se ještě něco změní.
Podíval se na chronometr. Od přeskoku North Caroliny uplynulo patnáct minut. Žádné ostré pronásledování. Jestli přiletí, budou muset postupovat pomalu v obavách z min. Ne, prozatím se drží zpátky.
"Val, dohlédněte na to, aby v deníku byl údaj, v kolik hodin jsme se odpoutali z boje."
"Už se stalo, pane."
"Rozmístíme se tady a uvidíme, jestli sem vpadnou. Když se neukážou, pošleme přeskokovým bodem fregatu, aby se na druhé straně porozhlédla. Opraváři, zjistěte, jestli udržíme situaci pod kontrolou. Pokud ne, dejte nám včas výstrahu, abychom mohli opustit loď."
Vzdychl a uvelebil se v křesle. "Val, můžete mě na pár minut vystřídat?"
"Jistě, pane, odpočiňte si."
Komandér Winston Turner zavřel oči. Za necelou minutu už tvrdě spal.
* * *
Korunní princ Gilkarg rozzuřeně odkráčel z brífingové místnosti, uchýlil se do svých soukromých kabin a práskl za sebou dveřmi.
Z Kilrahu právě dorazil zhuštěný signál. Princ vztekle zatoužil, aby se byl zařídil podle svého dřívějšího nápadu vypnout komunikační systém lodi a potom tvrdit, že šlo o poškození z boje. Jenže teď už na to bylo pozdě, vysílání bylo zachyceno a jeho příjem potvrzen. Kdyby měl k dobru ještě jednu hodinu, už by prolétl do další soustavy, aby se třemi bitevními a třemi letounovými loděmi pronásledoval poraženého nepřítele a nechal by zbytek flotily čistit hnízda odporu na McAuliffu.
Signály od přeskokového bodu vedoucího k vnitřním světům byly očividný podvrh, pouhá léčka, která ho měla přesvědčit, že se k přeskoku připravuje flotila, aby ho zaskočila z boku, když se bude pokoušet o pronásledování. Jenže teď bylo po všem. Ten chám Nargth poslal císaři depeši se zprávami o ztrátách a o podrobnostech nepřátelského protiútoku proti výsadkovým silám a odpověď znamená konec.
Jeho otec nařídil ústup, prohlásil, že flotilu je třeba uchovat a že základna v McAuliffu už nestojí za prolévání císařské krve.
Hrome, ten senilní hlupák! Hrome. Právě ze strachu zahodil vítězství. Nargth nevhodně volil slova, když uvedl, že Konfederace zaútočila s zaga, duchem válečníků. Jistě, může to být pravda, ale jeho otce to zviklalo. Šest legií rozprášených. Ztráta dalších čtyř by mohla docela dobře ohrozit rovnováhu císařské moci. Jeho hrdý plán, že útok na McAuliffe povede císařův klan, ani na okamžik nepřipouštěl, jaké ztráty jej skutečně mohou potkat.
Ačkoliv to bylo těžké přiznat, i Gilkarg musel připustit, že lidé a jejich spojenci bojovali s fanatickým hrdinstvím. Těch několik jednotek, které se dostaly až na povrch planety, utrpělo těžké ztráty rukou konfederační námořní pěchoty a už probíhala jejich evakuace.
Ale stáhnout se ze soustavy, kterou už prakticky dobyli? Ačkoliv císař sliboval, že se sem flotila vrátí, jakmile skončí opravy a jakmile se shromáždí vojáci z ostatních klanů, Gilkarg věděl, že právě zahodili příležitost přivést válku k rychlému a rozhodnému konci. Konfederace bude mít čas nabrat dech, vyzbrojit se a opevnit vnitřní světy. My sice uchvátíme okraj, ale o šanci vrhnout se přímo do srdce Konfederace a zasadit závěrečný drtivý úder jsme přišli.
Videozáznamy z bombardérů ukázaly, že jedno torpédo, které zasáhlo Concordii, a jedno, které zasáhlo druhou letounovou loď, jež unikla, nevybuchlo. Lidé je už nepochybně rozebírají na kousky, aby se dozvěděli, jakým způsobem narušují štíty. Překvapení je ztraceno.
Také se objevila zpráva o prozrazení informací. Byla zachycena zpráva, že Konfederaci se dostal do rukou obřadný výnos vyhlašující válku. Nepochybně právě ten byl tou informací, kterou neznámý agent předal výzvědnému týmu, který pronikl do říše.
Neznámý... princ se usmál. Vina bude záhy složena na vhodný práh.
Dobyli jsme nejslavnější vítězství v historii císařství, řekl jeho otec ve chvíli, kdy ovoce toho vítězství zahodil... a přesto se princ v hloubi duše obával, že rozpoutal válku, která může trvat celou generaci.
"Můj pane?"
Vzhlédl k obrazovce a hotovil se vztekle rozkázat svému pobočníkovi, aby ho nechal o samotě.
"Můj pane, prosím o dovolení vyrušit vás a nabídnout vám v této truchlivé chvíli svou vlastní krev."
Rituální věta přiměla Gilkarga zůstat zticha.
"Pokračujte."
"Váš syn, můj pane. Je mrtev. Vyzvedli jsme jeho tělo."
Gilkarg zvolna přikývl, neschopen slova.
"Můj pane, zemřel jako válečník. Způsobil si sám smrt, když jeho stíhačka byla zničena a nepřátelská loď uprchlá. Jeho čest je velká, můj pane, stejně jako vaše."

Gilkarg se odvrátil od obrazovky.
Smrt vlastní rukou. Hrome. To hloupé mládě se přece vůbec nemuselo zabíjet. Získalo v boji dost slávy. Ale Ratha neměl na vybranou. Byly tu zvyklosti klanu, zvyklosti lovu, a on selhal. Selhal kvůli Nargthovi i kvůli vlastnímu dědovi. Ještě je tu však Thrakhath. V následujících letech bude dědicem on. Ale Ratha, Ratha je mrtev.
Gilkarg vytasil dýku a přejel si čepelí po čele, aby prolil krev na znamení zármutku, na znamení, že truchlí po všem, co ztratili, místo aby to vyhráli.

## Kapitola patnáctá
## Fawcettův svět

Kapitán landreišské milice Hans Kruger vlezl zpátky do vraku lodě, kterou Landreich nazýval fregatou, ale co ve skutečnosti byla jenom obstarožní nákladní loď s navařenými kanóny. Sebral soupravu pro přežití a dvě útočné pušky a sjel po boku kouřícího vraku dolů.
Kočičáci všechny vnější světy Landreichu obrátili v trosky, ale byli zadrženi před Pekelnou dírou s jednou bitevní lodí vyřazenou z boje a třemi zničenými křižníky. Jakou za to lidé zaplatili cenu, na to teď nechtěl ani pomyslet. Bylo pro něho těžké si přiznat, že za ten krátký čas, co sloužil pod Blucherovým velením, si svého vůdce oblíbil.
Pohlédl vzhůru, když se opodál s ječivým křikem vzneslo hejno ptáků. Třípatrový příkrov džungle byl po jeho nouzovém přistání v širokém okruhu rozervaný. Díra i sloup kouře musely být viditelné na míle daleko. Je na čase vyrazit, protože Kočičáci se už nejspíš blíží, aby se porozhlédli kolem.
"Teda, Krugere, tys tu loď dobře dorasoval."
Z džungle se vynořila dívka, jeho výkonný důstojník, jež podle svého tvrzení dříve sloužila jako hlavní technik na lodi patřící, držte se, Samovu konsorciu.
Při tom pomyšlení se zasmál. Jestli někde existuje místo, kam na něj ti hazjlíci nedosáhnou, pak je to tady. Dva přeskokové body do nitra císařství, sestřelen při útoku na kočičáckou základnu na planetě zvané Fawcettův svět, kde prý je posádkou celá divize císařské námořní pěchoty. Jestli ho Sarnové chtějí, budou se napřed muset dostat přes kočičácké výsadkáře.
"Hele, Krugere, ostřelovat to tady z atmosféry byl hodně blbej nápad."
"Přece jsme jim z toho nadělali hromádku šrotu, ne, Elaine?"
"Jo, a oni nás sundali taky."
"To se dá na tomhle teritoriu čekat."
"Zůstal ještě někdo naživu?" zeptala se.
"Jenom my."
"To může bejt zajímavý," prohlásila s nepatrným úsměvem.
"Napřed trochu načechráme Kočičákům kožich. Mám šance tak deset tisíc ku jedný."

## Soustava McAuliffe

Nadporučík Geoffrey Tolwyn otevřel dveře Lazaru a kývl na kontraadmirála Winstona Turnera, který si na sedadle rozepínal popruhy.
"Dobré přistání, Tolwyne."
Geoff neříkal nic. Byla to jeho první cesta na levém sedadle a každou vteřinu přiblížení k přistávací dráze propotil, než dosedl přesně na značku.
"Dveře jsou otevřené, pane."
"Dobře, synu, podíváme se kolem."
Geoff sešel za Turnerem po zadní rampě. Hlavou mu bleskla vzpomínka, jak se tady prodíral davem, aby nastoupil do téže lodi, jak střelil po zpanikařeném poddůstojníkovi a jaký následoval napínavý vzlet.
Vzduch byl horký, suchý a prosycený zkaženým nasládlým pachem. Na jihu ukazoval pahýl vesmírné věže jako rozeklaný prst do krvavě rudé oblohy. Pojížděcí dráhu a parkovací plochu pokrývaly stovky vraků letounů a z některých, jež dosud doutnaly, stoupaly proužky kouře. Tam, kde kdysi stávalo město, byly nyní pouze ohořelé sutiny, nad nimiž temný dým zastíral oblohu.
Na Turnera čekal plukovník námořní pěchoty. Zasalutoval a podal mu ruku. Turner ji vřele stiskl. Plukovník ustoupil stranou a za ním Geoff uviděl hlavního seržanta Ulandiho v plné polní, navlečeného do maskovacího protiradiačního bojového pancíře, na hlavě zprohýbanou přilbu a přes rameno zavěšenou těžkou útočnou pušku.
Ulandi zasalutoval, ale Turner k němu přistoupil a objal ho. Oba muži se smáli, tiše kleli a objímali se. Ulandi postřehl Geoffův pohled a kývl na něho.
Konečně ho Turner pustil a Geoff viděl, že zápasí s dojetím. Z dálky sem dolehl rachot palby z ručních zbraní.
"Ještě zametáme pár hnízd odporu," řekl Ulandi. "Musím přiznat, že ti parchanti jsou houževnatí. Žádnej se nevzdává."
Turner přikývl.
"A co se tedy vlastně, sakra, děje?" zeptal se plukovník. "Už jsem myslel, že nám zvoní umíráček. A včera ráno najednou začali odvážet jednotky nahoru. Vracejí se sem?"
Geoffa překvapilo, že to námořní pěšák neví.
Turner zavrtěl hlavou.
"Je to neuvěřitelné. Prostě odsud vypadli," odpověděl. "Čekali jsme za přeskokovým bodem, mysleli, že na nás každou chvíli vletí a doufali jsme, že před ústupem ještě zaskočíme aspoň pár jejich lodí. Nakonec jsme poslali fregatu zpátky

na průzkum a ta ohlásila, že se celá jejich flotila stahuje. Odprejskli, plukovníku. Skončilo to."
"Jak vypadá Concordia?"
Turner zavrtěl hlavou.
"Evakuovali jsme ji. Vybuchla těsně předtím, než jsem se vrátil přeskokovým bodem sem."
"To je mi líto, pane."
Turner nasadil nucený úsměv.
"Byla to přiměřená cena, plukovníku. Vynahradili jsme si to."
"Takže je to vítězství," poznamenal Ulandi.
Geoff se na seržanta podíval pozorněji a překvapilo ho, když si všiml, jak vyčerpaný Ulandi vlastně je. Výraz jeho očí Geoffovi výmluvně vyprávěl o realitě pozemního boje. Dovedl ho k poznání, že těch jeho několik chvil hrůzy bylo ve srovnání s tím nepochybně něčím triviálním.
"Jo, historikové to nejspíš nazvou vítězstvím."
Ulandi si odplivl na zem a chvíli mlčel.
"Pane, radši bysme měli sejít dolů," řekl nakonec. "Tady nahoře je furt eště trochu moc záření."
Plukovník vykročil jako první, Turner pobídl Ulandiho, ať jde vedle něj, a Geoff se zařadil po druhém boku mohutného seržanta.
"Long? Nagomo?" zeptal se Turner.
"Slyšel jsem, že se Long pokusil dostat nahoru, ale dál o něm už nikdo neví. Nagomovi musím přiznat, že umřel na svým stanovišti."
"Jaké to tady bylo, seržante?"
Ulandi pohodil rukou k vrakům, k hořícímu městu a ke stovkám těl vyrovnaných do řad na ploše. Skupina námořních pěšáků unaveně nakládala mrtvé do náklaďáků.
Ulandi na okamžik zpomalil, potom se zastavil a zadíval se na mladičkou ženu s výložkami desátníka, jež téměř vypadala, jako by jenom spala. Dva vojáci k ní přistoupili a zvedli její tělo na korbu. Zdálo se, že seržant nemá daleko ke zhroucení. Vzdychl a potom se zase ohlédl po Turnerovi.
"Plukovník vám řekne víc, pane. Ztratili jsme skoro sedmdesát procent divize. Pozemní personál základny dopadl ještě hůř. Byly to jatka."
"Posílají sem Pátou námořní," odpověděl Turner. "Bude tady za dva týdny."
Ulandi pokýval hlavou, ale neřekl nic.
"Já zůstávám tady, seržante. Dostal jsem rozkaz převzít velení základny, uvést ji do provozu a bránit ji, kdyby se zase vrátili. Vypadá to, že se náš odchod do výslužby odkládá. Chtěl bych vás jako svého písaře."
Ulandi se usmál.
"Jasně, Winnie. Těší mě, že zase budeme sloužit spolu."
Ulandi zalovil v blůze a vytáhl doutník. Přelomil jej vejpůl, polovinu dal Winstonovi a zapálil mu.
Když dorazili k pobořeným pozůstatkům budovy velitelství základny, Winston se zastavil.
"Vy už můžete zamířit zpátky, Tolwyne. Když jsou teď stroje i personál z Concordie na Ark Royal, najde se tam místo i pro vás."
"Pane?"
"Nu, já mám rozkaz zůstat prozatím na základně. Vy jste letec. Pochybuji, že byste vy nebo Vance chtěli trčet se mnou na zemi."
"Rád budu sloužit s vámi, pane."
Turner se zasmál.
"Možná jindy a jinde."
Geoff se ohlédl po troskách McAuliffu.
"Tohle se nikdy nemělo stát," řekl s hořkostí v hlase.
"Co tím myslíte?"
Geoff se na něj podíval. Jak může slovy vyjádřit vztek, který naplňuje jeho srdce? Opět si vzpomněl na Morea. Těsně předtím, než odlétli na povrch planety, přišel zpravodajský bulletin. Psalo se v něm, že Moreův svět nyní leží za nepřátelskými liniemi, ale padlo rozhodnutí, že všichni senátoři z okupovaných teritorií zůstanou ve funkci. More nyní vystupoval nejbojovněji ze všech a požadoval totální ničivou válku bez zajatců a bez milosti, ať udílené či očekávané. Může za to vláda, pomyslel si Geoff. Kdyby on měl tu příležitost, už by se postaral, aby k podobnému omylu nemohlo už nikdy dojít znovu.
Pohlédl zase na Winstona.
"Jenom že se to nemělo stát, pane."
"Tolwyne?"
"Ano, pane?"
"Neužírejte se tím. V každé válce dochází k chybám. V každé válce, kterou vede demokracie, zahyne spousta skvělých dětí kvůli hloupým chybám, omezenosti a nenasytnosti svých starších. Ti nejsou všichni špatní, vlastně většina z nich je dobrá a snaží se o to nejlepší. A přesto systém navzdory svým chybám přežije a existuje dál a děti, které přežijí, se jednoho dne samy stanou staršími a dělají stejné chyby. Ve vás, synu, jsem vycítil neuvěřitelné schopnosti. Zmínil jsem se o tom ve svém hlášení. Navrhl jsem vás na Čestnou medaili."
Ohromený Geoff nebyl s to odpovědět.
"Myslím, že se to potáhne dlouho. Když zůstanete naživu, Geoffreyi Tolwyne, předpokládám, že byste jednoho dne mohl velet lodi, třeba nové Concordii." Vzdychl. "To byla setsakra dobrá loď."

Winston se usmál a na chviličku zase vypadal jako ten laskavý profesor.
"Ještě mi prokažte jednu laskavost a tím přednáška končí. Pamatujte si všechno, všecičko, co jste se naučil, ale nikdy nezapomeňte, že bojujete, abyste zachránil Konfederaci a všechno, co představuje. Nikdy nezapomeňte, že jste nepřísahal věrnost loďstvu, nýbrž Konfederaci, jíž loďstvo slouží."
"Ano, pane."
"Dobře. Teď máte dvě možnosti. Richardse povýšili na velitele wingu Ark Royal. Než přiletí posily, budete pod ním mít na povel stíhací roj, ale navzdory vašim úspěchům vás čeká tvrdý výcvik..." na okamžik se odmlčel, "...anebo můžete dostat vlastní velení."
"Prosím, pane?"
"Jakmile dostaneme posily, Ark Royal zamíří k Zemi kvůli opravám. Je hodně rozbitá. Poslal jsem jednomu svému příteli dotaz ohledně vaší další služby. Do stavu teď přijde spousta lehkých fregat a loďstvo potřebuje odvážné nadporučíky, aby jim veleli. S největší pravděpodobností budou posílány přes frontu na průzkum. Myslím, že to je další krok ve vaší kariéře, synu."
Ohromený Geoff neříkal nic.
"Ber to, mladej," vmísil se do hovoru Ulandi. "K letounovkám se vždycky můžeš vrátit pozdějc."
Geoff se rozzářil úsměvem. "Vezmu to, pane, děkuji vám."
"Pánové, nerad vás přerušuji," ozval se plukovník námořní pěchoty, "ale jsme v horké zóně. Úroveň radiace je ještě značně vysoká."
Turner podal Geoffovi ruku. "Jste nejlepší student, jakého jsem kdy měl, Tolwyne. Ať na vás mohu být dál hrdý."
"Děkuji, pane. Vynasnažím se."
Tolwyn se vypjal do pozoru a zasalutoval.
Potom se obrátil a rozběhl se zpět k Lazaru. Turner s vážným výrazem přihlížel, jak chlapec mizí po rampě v lodi, zavírá ji a spouští motory.
"Tvrdej kluk," poznamenal Ulandi. "Materiál na zatraceně dobrýho velitele."
Turner přikývl. "Dokud bude mít na paměti, za co vlastně bojuje."

PRO: INTELCONFEDFLT
OD: CICCONFEDFLT
Obdržel jsem vaši zprávu o včerejšku a přidělím příslušné úseky velitelům Třetího, Devatenáctého a Čtyřicátého druhého operačního svazu. Jime, plně souhlasím s vaší analýzou. Měli jsme štěstí. Debakl v McAuliffu je skutečně ta nejhorší známá katastrofa loďstva za celou jeho historii. Člověk se může ohlédnout po Čínském moři, Pearl Harboru, Cušimě nebo Salamidě, a přesto nenajde zřetelnější porážku. Ale jen zřídkakdy v dějinách bojující zahodil tak oslnivé vítězství a opustil válečnou kořist. Pochybuji, že se někdy dozvíme, proč vlastně opustili McAuliffe a nechali jej v našem držení. Instinkt mi napovídá, že je k smrti vyplašil Turnerův bláznivý protiútok. Ztráty, které způsobil jejich výsadkovým silám, nejspíš znervóznily císaře natolik, že nařídil ústup.
Přestože jsme u McAuliffu dopadli katastrofálně, tenhle útok nás namíchl a sjednotil tak, jak se o tom Kilrathům ani nesnilo. Pro ně Jak-tu, úder zasažený silnější a nic netušící kořisti, je současně útokem i vyvrcholením, spojuje se v tom rána, která zabije, i následná hostina. Pro nás je to urážka, která vyžaduje odplatu.
Od začátku války uplynulo třicet dní. Ano, přišli jsme o sto padesát tři soustav, o třicet procent průmyslových kapacit, o téměř čtyřicet procent klíčových strategických zdrojů a o šokující počet dvaceti osmi miliard občanů, kteří se nyní nacházejí za nepřátelskými liniemi a jsou odsouzeni k otroctví nebo smrti. A přesto jsme se nevzdali.
Krátkodobý výhled je hrozivý. Sedmdesát procent loďstva je pryč. Ztráta Concordie v posledních minutách boje byla bolestná rána. Byla to hrdá loď a já doufám, že její jméno jednou převezme nová loď. V aktivní službě nám v současnosti zůstaly tři letounové lodě, z toho Ark Royal ještě dnes dorazí k Zemi k opravám, které mají podle odhadů trvat šest měsíců.
Musím na vás teď naléhat, Jime, abyste se v rozvědce činili. Nepřítel je pro nás stejná záhada, jako jsme my pro něj. Musíme tedy zjistit, co je zač, přitom poznat jeho slabiny a naučit seje využívat. Po technické stránce už jsme se hodně poučili. Během tří měsíců budeme vyrábět kopie jejich torpéd a tísňový program zavádění nového stíhacího Corsairu spěje rychlým tempem kupředu. Především se však musíme dovědět, kde udeří příště.
Už nikdy nesmí dojít k dalšímu McAuliffu. S ohledem na to jakákoliv porážka v následujících bojových operacích zpečetí náš osud. V dalším boji musíme buď přesvědčivě zvítězit, anebo zemřít. Spoléhám na vás, Jime, že zjistíte, kam bude směřovat další úder, abychom se mohli připravit. Dostatečně významným vítězstvím můžeme ještě odvrátit válečný příval.
Banbridge CICCONFEDFLT

Banbridge stiskl odesílací klávesu a opřel se.
Válečný příval, pomyslel si. Všeho do času... každý příval jednou opadne. A přesto se v hloubi duše bál, že už se toho nedožije, že nadcházející válka bude hořký hysterický zápas, který se povleče celé generace.
Admirál Skip Banbridge si unaveně protřel oči a s povzdechem vypnul komunikační jednotku. Vyšel z kanceláře, prošel ztemnělými chodbami a vykročil ven pod půlnoční oblohu. Věděl, že tam někde nahoře se Kočičáci právě teď chystají k dalšímu útoku. A i když je odrazíme, pomyslel si smutně, kdy to vlastně skončí?
"Admirále?"
Unaven se obrátil. Byl to jeho nový pobočník.
"Pane, přišla další depeše od Čtyřicátého druhého operačního svazu. Shání vás také president."

"Dobře, synu. Postavte znovu na kafe. Tuším, že před sebou máme další dlouhou noc."
Admirál Spencer "Skip" Banbridge pokýval hlavou a vrátil se k práci.